

DERTLİ BİR GENÇLİKTE

DÜŞÜNCE DEVİRİMİ

FAZİLET MEDYA AJANSI

ÖNSÖZ

Akşemseddin Hz. Der ki: “Hakiki İlim Gönül İlmidir. Gönlü Fetheden Cihanı Feth Eder.”

İnsanların gönlünü kalem ile fethettikten sonra cihanı da yine kalem ile fethetme amacı, eserlerimizi kaleme aldığımız günden bu yana bizlere hep ilke olmuştur.

Bu ilke neticesinde şahsım ve yazarlar tahsil hayatlarını yalnızca meslek öğrenme ile yetinmeyip, okuma ve yazma azmiyle eserler kaleme alarak, hem kendilerini ilmi noktada geliştirmiş hem de değindikleri konular itibariyle insanların gönlüne dokunmuşlardır.

Fazilet Medya olarak kurulduğumuz günden bu yana hak ettiğimiz değeri alamadık. Belki de bunun sebebi insanların nefislerine dokunmadığımız içindir. Lakin her ne olursa olsun biz gönülden gönüle dolaşmaya devam edeceğiz. Çünkü biz biliyoruz ki işlerin en muhteremi bir gönüle dokunmaktır.

Buradan gönlüne dokunduklarımıza selam olsun !

İşbu kitabımıza gelecek olursak, yazarlarımız hüner gösterdikleri alanlarda yazılarını kaleme aldılar. Hepsi birbirinden genç olan geleceğe ümit ile bakmamızı kolaylaştıran bu insanlar; sizler için çok değerli eserler ortaya çıkardılar.

Kurulduğumuz günden bu yana bizleri hep iyi insanlar ile tanıştıran, rotamızdan sapmayıp bizlere doğru yolu gösteren, şimdi de bu eserimizi çıkarma imkanını bize lütfettiği için Cenab-ı Hakk’a nihayetsiz hamd ve şükürler eder, vatan istikbalinin geleceği olan gençlerimize bu vesile ile, eserimizde yer alan konuları tüm duyguları ile -layıkıyla- anlatabilmişsek kendimizi bahtiyar addedeceğimizi ifade etmek isteriz.

Emir SİVRİ

Fazilet Medya Kurucusu

DİKKAT!

PUTSUZ GİRİLMEZ!

Elimde oyuncağım oynuyorum. Ailem kızıyor aslında ona oyuncak deyince tanrımız diyorlar ama ben onunla oyun oynamayı çok seviyorum. Biraz bize benziyor. Gözleri, ağzı, burnu var tıpkı bizim gibi... Gizli gizli oynuyorum ben de büyüklerim kızarmış yoksa bana! Olsun ben yine de oynayacağım onunla... İnsanlara hiçbir faydası olmayan bu şeye Tanrı demeleri bu kadar kutsallaştırmaları çok tuhaf.. Sahi gerçekten yardım edebilecek güce sahip mi? Bunu bize babam yapmıştı. Bu durumda babam ondan daha üstün olmuyor muydu? Çok kızıyor annem ona bu soruları sorduğumda... Onların söyledikleri her şeye inanmak zorundayım tüm sorularımı cevapsız bırakıyorlar "sen çocuksun atalarımızdan daha mı iyi bileceksin?" diyorlar. Bazen kabullenmekte zorlansam da söylediklerine inanmam gerekiyor. Hem hiçbir zararı olmayan üstelik oynamaktan büyük haz duyduğum oyuncağımı kaybetmek istemem bunu kabullenmek hiç zor değil ama bazı olaylara göz yummak çok ağır geliyor. Geçenlerde komşumuzda görmüştüm kız çocuklarını gömmüşlerdi diri diri...Bu kabul edilir gibi değildi. Engel olmaya çalışmışım ama "sen çocuksun ne anlarsın dinden" deyip kovmuşlardı.. Benim de kız kardeşim var onu çok seviyorum ona da böyle bir şey yapsalar nasıl dayanırım. Yoksa....

Yoksa o da mı aynı kaderi paylaşacaktı... Korktuğum başıma gelmişti.

Annem Kız kardeşimi hazırlıyordu. "Dayınlara gideceksiniz yavrum" diyordu. Kardeşim küçük olduğu için bilmiyordu ama ben çok iyi biliyordum dayıya gitmenin ne demek olduğunu... O kadar heyecanlıydı ki güzeller güzeli kardeşim. Ona bakınca göz yaşlarımı tutamıyordum. Ben kız kardeşim ve babam yola koyulduk. Kardeşim ellerimizi öyle sıkı tutuyordu ki bu dünyadan ayrılacağını anlamış gibiydi. Biz neden böyle bir şey yapıyoruz anlamıyorum. Erkek olduğum için bana çok iyi davranıyorlardı. Kız kardeşim o kadar şanslı değildi. Babamın ona sevgiyle baktığını hiç görmedim. Ne acı bir durum en sevdiğini toprağa vermek. Oyun arkadaşım kim olacak artık....

Gideceğimiz yere varmıştık. Buna nasıl izin vereceğim bilmiyorum. Babamın korkusu daha ağır basıyordu. Sessizce kardeşimin çığlıklarını izlemek zorundayım. Bunu hayatım boyunca unutmayacağım.

Ve o acı an.....

Kardeşimi toprağın üzerine uzandırıp üstüne toprak atan babamın gözlerinde zerre pişmanlık ve acıma duygusu yoktu. Nasıl bu kadar duygusuz olabilirdi?

+Baba!

+Babaa!

+Babaaa yapmaa!

+Nefes alamıyorum babaaaa!

Kulaklarımı kapatıp kaçtım oradan. Dayanılacak gibi değildi. Babamı asla affetmeyeceğim.

Kardeşimin "baba yapma" diye bağırtışlarını nasıl unutacağım bilmiyorum.

Eve gelmiştik. Oyun oynadığım putu elime aldım.

"Neden kardeşimi kurtarmadın? Hani sen bizi korurdun? Yoksa bu emri veren sen misin? "...

Cevapsız kaldı tüm sorularım.... Sinirden yere fırlattım. Paramparça oldu. Ne yapacağımı bilemedim. Babam görse beni cezalandıracak belkide kardeşim gibi beni de toprağa gömecekti... Kaçmalıyım burdan...

Arkama bakmadan var gücümle koştum. Nereye gideceğimi bilmiyorum ama ayaklarım beni yönlendiriyor gibiydi.

Koşarken birine çarptım. Korktuğumu ve birinden kaçtığımı anlamıştı. Beni alıp bir yere götürdü. Su verdi.. Fazla güvenilir duruyordu. O sormadan başımdan geçenleri anlattım.

Beni bekliyormuş gibi bir hali vardı. Daha önce hiç karşılaşmamıştık beni tanınması imkansızdı. Gülümsedi başımı okşadı. Bana bir kaç bir şey anlattı. Hayran kalmamak elde değil. Daha önce kimsenin söylemediği şeyleri anlatıyordu. Hayretler içinde onu izliyordum. Söyledikleri çok hoşuma gitmişti. "İSLAM" diye bir din olduğunu öğrendim. Evet hatırladım babamın adını dahi anmak istemediği kişiydi.

Bu kadar mükemmel bir insana nasıl olur da düşmanlık beslerdi babam bilmiyorum. Burada kalabilir miyim? diye sordum. Hayır demesinden o kadar çok korkmuştum ki ağzının içine bakıyordum.

"Kalabilirsin"

Dinlenmem için yanımdan uzaklaştı. Düşüncelerimle başbaşa kalmıştım. İSLAM denilen din nasıl bir şeydi? Neden tüm inançlarımızı değiştirmek istiyor? Tek kurtuluş yolunun İslam olduğunu söylemişti bu nasıl olurdu? Bunca insan nasıl olur da bir anda düşünce ve inançlarından vazgeçebilirdi? Bunu yapmaya gücü yeter miydi? Çok cesaretli biri olmalıydı? Tüm soruların cevabı sadece O'ndaydı. Böylesi bir şeye yalnızca O cesaret edebilirdi.O

devrimci bir duruş. Muhalif bir bilinçti. Sarsılmaz bir ideoloji, yeni bir dünya görüşüydü. Uzlaşmacı değildi. Bugün yaşasaydı Liberalizme, Kapitalizme, Marksizme karşı yine muhalif olacaktı. Muhammed (a.s) ilahi boyutun teorik yönü olan vahyin, pratik profiliydi. Vahyin sınırları içinde mücadele eden, reddeden, üreten, düşünen, devrimci kişiliği.

Bizans sömürüsü, sasani egemenliği, Mekke oligarşisi altında ezilen mazlumların sığınağı, ezilenlerin önderiydi. Adalet ve özgürlüğün tartışılmaz ismiydi. O bir sosyolog, edebiyatçı, psikolog, stratejist ve vaizdi. Merhametin ve şiddetin orta yolu, Kitabın ve hikmetin davetçisiydi.

Mazluma düşkün, sömürülenlerin sığınağıydı. O ki 23 yılda idealizmi ve gerçekliği birleştiren eşsiz biriydi. Mekke'de putları kırmadı. Çünkü zihin putlarını kırmadan eylemselliğin imkansızlığını bilen bir önderlikti. Sabrı ve direnişi kuşanan mücadeleciydi.

Bazen bir kölenin sofrasında, ekmeğini suya batırıp yemekten çekinmeyen biriydi. Bir devlete sahip olup hasırlar üzerinde uyuyan bazen karnına taş bağlayan, açlıktan bitap düşüp oturarak namaz kılan biriydi. Öyle ki “Allah’ım beni fakirlerle haşret” diye dua eden bir

kişilikti.

O devrimci bir zahitti ki ölürken saraylar bırakmadı ardından. Cariyeler ve köleleri yoktu. Topraktan bir evi vardı ki damı yoktu.

Evet o;

Kadim bir sesin, mücadelecı bir nefesin diriliş iklimi

Âdem’in amansız mücadelesinin başka yüzü.

İlklerin ve sonların gölgesinde biriken tecrübenin gizemli sentezidir.

İşte bu adam Hz. Muhammed’dir (as)

Hatice ALAGÖZ

Yazar

İNSANLIĞIN MİHENK TAŞI ‘DOĞRULUKTUR’

Günümüzde hâlâ anlamını yitirmemiş olan ve hepimizin bildiği ‘‘beşer şaşar’’ ifadesi gerçekten doğru bir ifadedir. Elbette insan hata yapar, insanın fitratında vardır hata yapmak. Ama şöyle bir durum ortaya çıkıyor; ‘‘Hata yapan, yaptığı hatanın farkında olmuyor; farkında olsa bile, yaptığı hatayı umursamıyor ve kabul etmiyor.’’ Üstelik hatasını kabul etmediği gibi, yalanla örtüyor; bu büyük bir enkazdır. Bu hata düzeltilirse ancak o şekilde enkazdan kurtulabilir. Ama hata üstüne hata yapıp, bir de üstüne yalanla süslerse o enkaz dayanamayarak tamamen yıkılır.

Bunun için önce yapılan hatanın farkında olmak ve yapılan hatadan ders çıkarılarak düzeltilmesi gerekir. Ama çağ öyle bir boyuta geldi ki; insanların akli durgun, gözü kör, kulakları sağır oldu. İşte bu büyük bir felaketin habercisidir. Önüne geçilmesi gerekir, aksi takdirde bizler zor günler geçirmeye mecbur kalacağız. Bir neslin ayakta durabilmesi için önce; insanın insanlığı bilmesi, yaptığı hatalardan ders çıkarması ve hamurunu doğrulukla yoğurması gerekir. Hamurunda doğruluk olanın; işlerinde hayırlar vardır ve o insandan güzel işler çıkar. Bunlara uyulduğu takdirde iyi bir toplum yetişir ve gelişir.

Unutulmamalıdır ki; tarih değil, hatalar tekerrür ediyor. ‘‘İnsanız, hata yaparız’’ diyerek kenara çekilmemiz gerekir. Akabinde o hatanın kaynağını bulup, aynı şeyi tekrar yapmamamız gerekir. Bunları yaparken de hatayı örtbas ederek değil; o hatanın kaynağına ulaşp, doğrulukla irdeleyerek yapmamız gerekir.

Bir toplumun büyümesi için paraya ihtiyaç yoktur, paranın satın alamayacağı şeyler vardır. Örneğin; edep, iffet, güzel ahlak ve en önemlisi de doğruluktur. Zaten bir insanda bütün bunlar varsa, hepsi peş peşe gelecektir. Bunların hepsi bir zincirin halkaları gibidir, birbirini takip eder. İyilikle yol alırsan, daima yoluna iyilikler çıkar; aksi halde kötülükle yol alırsan, daima yolun dikenli olur.

Yalan hem en büyük bataklık hem de en büyük bağımlılıktır. Şöyle ki; ‘‘Bir kereden bir şey olmaz.’’ diyerek çıktığınız bir yolda, bir de bakmışsınız ki o yalan sizden biri gibi olmuştur. Çünkü insanda ‘‘alışkanlık’’ diye bir hastalık vardır. Rutin hayatımızda ister istemez bu hastalığa kapılabiliyoruz, nedense bu alışkanlıklarımız hep kötü bir hastalığın habercisidir. Mesela sigara içmek kötü bir alışkanlıktır ama insanlar bir türlü bu illetten kurtulamaz. Onlar da işe ‘‘Bir kereden n’olacak’’ diye başlarlar ve zaman içinde o illet artık ondan biri gibi olmuştur. Şimdi ise bu illetten kurtulmak için çare arıyorlar, elbette çaresi vardır ama şu şekilde düşünelim; ‘‘Çamura bulaşmak mı yoksa çamura bulaşmadan karşıya geçmek mi daha güzel olur?’’

Yani o işe hiç bulaşmamak ve temiz bir şekilde ilerlemek gerekir, aksi takdirde o bataklığa batarız. Bir diğer yapmamız gereken şey de; ‘‘Bir kereden bir şey olmaz’’ düşüncesini kafamızdan silmektir. İyi bir hayat yaşamak istiyorsak bunu yapmalıyız.

Bir insan yalancı ise o insandan her şey beklenir ve o insan her şeyi yapabilir. En başında söylediğimiz gibi; hataların başı yalandır. Nur Suresi 11. Ayet-i Celile'sinde buyuruluyor ki; ‘Doğrusu uydurulmuş bir yalanla gelenler, sizin içinizden birlikte davranan bir topluluktur. Siz onu kendiniz için bir şer saymayın, aksine o sizin için bir hayırdır. Onlardan her bir kişiye kazandığı günahın (bir ceza) vardır. Onlardan (iftiranın) büyüğünü yüklenene ise büyük bir azap vardır. Ayette de görüldüğü üzere; bir yalan, bir toplumu felakete sürükler ve bunun önüne geçilmesi gerekiyor.

Peki neden doğruluk? Bu soruya vereceğiniz cevap sizin de nasıl bir insan olduğunuzun cevabıdır. Düşünün ki; karşınızdaki insanın size karşı nasıl bir tutum sergilemesini isterseniz, siz de ona karşı öyle bir tutum sergileyeceksiniz anlamına gelir. Herkes elbette karşısındaki insanın iyi biri olmasını, saygılı olmasını ve dürüst olmasını ister. Tabii ki hiç kimse ‘Benim karşıma kötü insan çıksın’ demez. Dua ederken bile şöyle deriz; ‘Allah’ım iyilerle karşılaştı, kötülüklerden uzak eyle.’ Hemen hemen hepimiz bu şekilde dua etmişizdir. Peki biz doğru insanı isterken hiç kendimize baktık mı, kendimizi sorguladık mı? Bunu bir düşünün. Biz ne kadarsak, karşınızdaki de o kadar olur. O yüzden bizim üzerimize düşen görev; kendimizi tartmak ve ne kadar iyi bir kişiliğe sahibiz, ne kadar yumuşak huyluyuz bunları sorgulamamız gerekir. Ama şunu bilmenizi istiyorum ki; ‘Bir insanın karakteri, kişiliğini belli eder.’ Yani; sağlam ve doğru bir karakteriniz varsa, iyi bir kişiliğe sahipsiniz demektir. Sonuç olarak ise yumuşak ve samimi bir mizaca sahip olursunuz.

İnsanın bir kıstası olmalıdır ve sergilediği davranışların sorumluluğunu üstlenerek, bunun bilincinde olmalıdır. ‘benim hayatım, benim yaşantım’ dememelidir. Bazen kendi yaşantısı başkalarının imtihanı olur. Hayatı, hayali ve hedefi ne olursa olsun daima şunun bilincinde olmalıdır; insanı insan yapan sadece et ve kemik değildir. İnsanı insan olduğunu gösteren ve diğer canlılardan ayıran özelliği ; davranışları ve yukarda da değindiğimiz gibi karakteridir. Bu iki husus çok önemlidir. İnsan doğruluktan sapmamalıdır.

Kalbini kötü işlerle, günahlarla ve yalanlarla oyalamamalıdır. Peygamber efendimiz (s.a.v) şöyle buyurmuşlardır; ‘Kul bir hata işlediği zaman kalbine siyah bir nokta vurulur. Şayet günahın vazgeçer, istiğfar ve tevbe ederse kalbi cilâlanır. Böyle yapmaz da, tekrar hatalara yönelirse siyah nokta artırılır ve neticede bütün kalbini kaplar.’ Bu yüzden aklımızdan geçen düşüncelere dikkat etmemiz gerekir. Şöyle bir kanı vardır; aklını neye çok odaklarsan, dilin onu anar; neyi çok anarsan, kalbin oraya bağlanır. Yani sen çok kötülük düşünürsen, her zaman kötü konuşursun ve daima kötü olursun.

Bu yüzden bir toplumun yükselmesi için para çare değildir. Hedefin doğruluk olduğu takdirde daima kazanan sen olursun.

Tarihe baktığımız zaman kaybeden toplumların niçin kaybettiklerini araştırdığımızda hiçbirinin kör, sağır ya da akılsız olmadığını görürüz. Allah-u Teala herkesi eşit yaratmıştır, hiç kimse birbirinden üstün değildir. Bu yüzden kaybeden toplumlar; ya attığı adımları iyi düşünememiş ya da attığı adımları yalana başvurarak atmıştır. Buna örnek verecek olursak; Osmanlı Devleti başlarda küçük bir oba idi. Diğer devletlere nazaran hem küçük, hem de maddi açıdan yoksul bir devlet konumundaydı. Ama bu küçük devletten koskocaman bir imparatorluk doğdu, hem de 600 yıl boyunca varlığını sürdürebilen bir imparatorluk.

İşte böyle bir devletin, bu konuma gelmesinin tek sebebi; inançlı olmaları ve doğruluktan sapmamalarıdır. Doğruluğun açamayacağı hiçbir kapı yoktur, yeter ki insan inansın. Başta dediğimiz gibi; hatalar elbette olacak, insan hata yaparak öğrenecek. Ne demiş Yunus Emre; ‘‘Hiç hata yapmayan insan, hiçbir şey yapmayan insandır. Hayatta en büyük hata kendini hatasız sanmaktır.’’ Hatalar biz insanlar içindir. Ama o hatayı yapıp, hiçbir şey olmamış gibi davranırsak; o zaman yaptığımız hatanın daha da büyüğünü yaparız. İşte bu en büyük felakettir.

En başından beri anlattığımız gibi, hatalar elbette olacak ama bizim üzerimize düşen görev; o hatalardan ders almak ve o hataları doğrulukla düzeltmek. Sadece yaptığımız hatalar karşısında değil, hayatımızın her anında doğru olmalıyız; yoksa sonumuz hüsrandır. Kul dediğin doğruluk konusunda yayından çıkan ok gibi olmalıdır; tam on ikiden vurmalıdır ve ne olursa olsun doğru olmalıdır. Konuya ilk girişimizde hata dedik, daha sonra doğruluk kavramından bahsettik. Karşıdan bakıldığı zaman ikisi birbirinden farklı konulardır ama gözden kaçırdığımız şöyle bir husus vardır ki; Yalan da en büyük hatadır. İnsan hayatında bir kez de olsa yalan söylemiştir, yani hata yapmıştır; şimdi ona düşen görev ise o yalanı terk edip, doğruluğa sarılmak ve doğruluğu kendine mihenk taşı yapmaktır. O zaman hem kendini, hem de insanlığı kurtarmış olur.

Selam ve dua ile...

Meryem AKKAŞ

Yazar

MUTLAK FİKİR

Söze, bizi sözlerin en güzeli ve her işin başı olan Besmele-i Şerif ile başlatan, bizleri iman ve İslâm nimeti ile müşerref kılan Allah'a sonsuz hamd-ü senalar olsun diyerek başlayalım.

Besmele ki muhtevasında Rahmân ve Rahîm esmalarını barındırmak suretiyle her işe başlarken, Rahmân ve Rahîm esmalarını bize bir kez daha hatırlatarak o işe Rahmânî bir gaye ve misyon yükler. Her uğraş, içinde rahmet taşınmalı ve insan denen eşref-i mahlukata fayda sağlamalıdır. Besmele bir sözden ibaret görülürse manası idrak edilemez. Bu sebeple onu ilahi bir kalıpta görerek hayatımıza ona göre yön vermemiz lazımdır. Misal olarak herkesçe bilinen bir sünnet ve güzel bir amel olan yemeğe besmele ile başlamak sözle yapılan Rahmânî bir iştir. Bunun amel olarak yapılan kısmı ise insanlığa fayda vermek ve insanlığı Rahmân olan Allah'ın yoluna çekmek için yapılan her fiiliyattır. İnsanlık bir uçuruma doğru son sürat giderken, var gücüyle onları Rahmânî yola tebeddül ettirmeye çalışmak, insanın besmelenin manasını idrak ettiğine delâlettir.

Allah ki boş işlerle iştigalden ve hikmetsiz iş yapmaktan münezzehtir ve yarattığı insanı dahi bir vazife ile muvazzaf kılmıştır. Nedir bu vazife?

{Zariyat, 56} "Ben cinleri ve insanları, başka değil, sırf bana kulluk etsinler diye yarattım."

Evet, bu vazife Allah'a kulluk etmektir. Peki bu ubudiyet sadece namaz, oruç, hac gibi ibadetleri yerine getirmekle tamamlanmış mı olmuş olur? İbadet, Allah için yapılan her iştir. Bu sebeple dalâletin ve cehaletin karanlığında boğulan insanlığı, o Rahmânî nurla aydınlığa kavuşturmak her Müslüman'ın vazifesi ve namaz, oruç gibi bir ibadetidir. Bu vazife bütün insanlık adına Rasûlullah ﷺ'in şahsında toplanmış, {Enbiyâ, 107} "Ve seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik." emri gereğince ilahi bir suretle teyid edilmiştir. Müminler, Rasûlullah ﷺ'in bu sıfatından kendilerine bir pay çıkarmak ve bu gaye uğruna mücadele etmek için vazifelendirilmiştir. Besmelenin amelî cihetini acizane izah etmeye çalıştık. Bir de bunun nasıl olacağını beyan etmek kısmı vardır ve izaha muhtaçtır.

İnsanlık, yaratıldığı zamandan beri hep bir arayış içinde olmuştur. Bu arayış, hayatın yaşanılmaya değer bir gayesi var mıdır, bu hayat sadece temel ihtiyaçlarımızı karşılamak ve ölümü beklemekten ibaret midir şeklinde tebarüz etmiştir. İnsan temel ihtiyaçlarını gidermek ve ölümü beklemek için varsa hayvandan ne farkı vardır? Hayvanda yemek, içmek ve üremek için yaşar ve ölür. İnsan ise yaşamak ve yaşatmak için vardır. Yaşamaya değer hayatı bulmak için ise bir gaye, bir fikir ve bir sistem diyalektiği olması lazımdır.

İnsan sosyal bir varlık olarak çevresi ile her daim iletişim ve etkileşim hâindedir. Bu sosyallik, onu insanî ilişkilerde birtakım ahlâk ve sistem kaidelerine riayete mecbur eder. Peki bu ahlâk ve sistem kaidelerini belirleyecek ölçü kim olacaktır? İnsanlara baktığımız vakit

çeşit çeşit fikirler görürüz. Hepsi birbiriyle ya tezd teşkil etmekte yahut da insan ihtiyaçlarına kifayetsiz kalmaktadır. Misal olarak zikredersek sistem olarak komünizm ve kapitalizmi ele alalım. Komünizmde ferdin hiçbir şekilde kendi öz ve şahsında mülkiyet hakkı yoktur. Bu sistemde fert çalışır ve ancak ihtiyacı olanı kadar alabilir. Bütün insanlarla müsavi olmak ve paylaşmak mecburiyetindedir. Lakin tarihe baktığımız vakit bu sistemin başındakilerin gücü ve mülkiyeti kendi ellerinde tuttıkları ve çalıştırdıkları halka zorbalık ettiğini görürüz. Görünüşte kapitalizme karşı olan bu fikir, kapitalizmi tek bir kişinin yani gücü elinde bulunduran baştaki kişinin tekelinde tutar. İnsanın fitrat ve ihtiyaçlarına zıt olan bu görüş mutlak bir dünya görüşü sunamaz. Bu sebepledir ki hiçbir zaman egemen olamamıştır. Kapitalizmi ele alacak olursak bu sistemde kişi dilediği kadar mal ve mülkiyete sahip olabilir. Herkes kendi çalışır ve kimse kimseye paylaşmak zorunda değildir. Zengin mütemadiyen zenginleşecek lakin fakir mütemadiyen fakir kalmaya devam edecektir. Bencilliği ve açgözlülüğü bünyesinde barındıran bu fikir de insan ihtiyaçlarına ve fitratına zıt bir görüştür.

İnsanlığa cemiyet ve ruh planında öyle bir fikir ve sistem gereklidir ki her ihtiyaca mukabelede bulunabilmeli ve insanı $2 + 2 = 4$ eder kesinliği ile ikna edebilmelidir. Verdiğimiz bu iki görüşe mukabil bir de insan fitrat ve ihtiyacına münasip bir fikir ve sistem zikredecek olursak karşımıza İslâm cevap olarak çıkmaktadır. Misal olarak ferdin kendi şahsında kendi mülkiyet hakkı olduğu gibi o malında muhtaç olanların da payı vardır. Zekat emredilerek fakirin de hakkı muhafaza olunmuş ve ihtiyacı düşünülmüştür. İslâm fikir ve sistemine baktığımız zaman bunun insan fitratına ve ihtiyacına münasip ve mükemmel bir sistem olduğuna müşahade ve şahitlik ederiz. Dünyanın neresinde uygulanırsa uygulansın insana fayda sağlayan ve sıkıntılara çözüm olan bir dünya görüşü sunar.

Batı felsefe ve fikir sistemi ile ortaya çıkan görüşler, insanın suallerine ve ihtiyaçlarına cevap vermeye çalışmış lâkin yetersiz kalmıştır. Kati olarak "işte bu" diyebileceğimiz bir fikir ve sistem sunmak bir yana, insanı hayvana müsavi bir konuma getirmeye namzed fikirler ortaya atmışlardır. İnsanın hayat gayesini belirleyici ve yaşamaya değer bir hayat sistematiğini meydana getirememişlerdir. Fikirde birlik sağlayamadıkları gibi ileri sundukları felsefelerle insanlar arasında kanlı katliamların ve savaşların çıkmasına da sebep olmuşlardır. Bir fikir, kurulması için bile başta kan dökmeyi gerektiriyorsa bu fikrin insanın ihtiyaçlarını karşılamak bir yana dursun, bütün insanlar için geçerli bir sistem sunması da mümkün değildir. Misal olması bakımından komünizm tarihine bakacak olursak kanlı katliamlarda ve savaşlarda milyonlarca insanın hayatını kaybettiğini görürüz. O halde öyle bir görüş sunulmalıdır ki bütün insanlık için geçerli ve herkesin uygulayabileceği bir dünya görüşü olmalıdır. Şimdi çeşit çeşit fikirler ve sistemler öne sürülmekte ve kurtuluşun bunlarda olduğu savunulmaktadır. Ne komiktir ki bunun yanında fikir hürriyetinden de bahsedilmektedir. Böyle bir durumda ise karşımıza şu sorun çıkmaktadır: Tamam herkes özgürce kendi fikrini yaşasın ve herkes istediğini savunsun, peki misal olarak bir komünist ile bir kapitalisti aynı çatı altında nasıl barındırabiliriz? Biri devleti istemiyor birisi devletin bünyesinde. Biri mülkiyet istemiyor birisi sınırsız mülkiyeti savunuyor. Böyle bir ortamda birlik sağlanabilir mi yahut da hangi sistem uygulanabilir? O zaman bize lazım olan akıl ve mantık süzgecinden geçirilmiş, insan fitratına münasip ve insan ihtiyacına cevap veren bir fikir ve sistem diyalektiği olmalıdır. Bu öyle bir sistemdir ki mutaassıplar haricinde akıllı selim olan herkesin kabul edebileceği ve herkese münasip bir sistemdir. İşte bu Mutlak Fikir'dir ki bunun esas adı

İslâm'dır. İnsanın gaye arayışına ve hayatı anlamlandırışına bir yol haritası çizer. İnsanı hayvandan ayıran çizgiyi muhafaza eder, ahlâkça ve fikirce onu kâmil bir noktaya çıkarmayı dava edinir. Ne uygulanırken şiddeti esas alır ne de insanı yoldan çıkacak bir dereceye gelecek kadar rahat bırakır. Namütenahi özgürlük ve namütenahi kısıtlama yoktur. Her şey bir ölçü, ahenk ve muvazene içinde işler. Ne insanın gayesini sadece hayvan gibi zevk almak olarak görür ne de onu bencil bir ferd yapar..

Çünkü İslâm fikir ve sistemi ilahi bir ölçü ile takdir edilmiştir. İşte insanın hayat gayesi ise bu fikir ve sistem çerçevesi içinde bir hayat sürmek ve insanlığı bu fikir ve sistemin bir mensubu ve davacısı haline getirmeye çalışmaktır.

Bugün sözüm ona Batı münevverleri ve filozofları bu ilahi ölçüyü inkâr etmek için birbiriyle tezat teşkil eden birtakım fikirler ve ideolojiler ortaya atmış ve Allahsız bir dünya ve insan görüşü meydana getirmeye çalışmışlardır. Her ne kadar bunu kabul edenler olsa da insanın vicdan denen terazisi bu ahlâksız ve gerçekten uzak fikirleri kabul etmemek de ve psikolojik reaksiyonlar göstermektedir. Bugün dünyaya baktığımızda ruhî bunalımları en çok yaşayanlar bu zararlı fikirlerin zehrinden tadanlardır. Batı dünyasına baktığımızda intiharların ve cemiyetin ahvali bize bunu ispat etmektedir. Cemiyet ruh planında çökmüş yaşanan intihar vakaları sıklaşmıştır. Bunun sebebi gayesiz ve anlam veremediği bir hayatın, ruhunda oluşturduğu boşluktur. Boşluğa düşen insan artık hayata anlam veremez ve hayatına son verir. İşte bu noktada İslâm devreye girer, insana bir gaye ve misyon yükleyerek onu ruhî ve ahlâkî bakımdan inkişaf ettirir ve cemiyete faydalı bir ferd eyler. Bununla da kalmaz, insanı insana yardımcı ve karşısındaki insanı kendi nefisinden üstün tutucu bir değer görüşünü bünyesine yükler.

İşte Mutlak Fikir'in bünyesindeki gaye, insanı her cihetten kâmil bir insan sıfatına ve insanı anlamsızlıktan bir anlam arayışına sokmaktır. Ölümünden sonraki hayatın olduğunu bilici bir akıl, refahı ilahi ölçüye ittiba da bulan bir kalp ve kötü işlerden rahatsız olucu bir vicdan ile insanı mânâ arayışında tamamlayıcı bir sistemdir. Bu sistemin her ferdi de gayesini bu sistem ve fikir içinde yaşayarak, insanlığı da "Hayye ale'l-felâh" sözüyle bu sisteme davet etmek olarak görür. İşte böyle bir hayat ise o besmelenin açılımı ve muhtevası gibidir. İnsanı, kendisine ve insanlığa rahmet olacak kıvama getirmektir Mutlak Fikir.

Acizane izah etmeye çalıştığımız fikri hayatımızın esas gayesi ve hedefi olarak belirleyebilmek duasıyla..

İbrahim Alparslan KOÇ

Yazar

Yol

Yine aynı rüya ile uyandım. Allahım ne bu! Kaç yıl oldu bilmiyorum ama her gece aynı rüya ile uykularım bölünüyor. Kimseye anlatamadım rüyamı çünkü tam anlatacağım birden bire unutuyorum. Bende anlatmak yerine gecenin iki buçuğunda kağıda kaleme sarıldım. Rüyamda yemyeşil bir ovanın ortasındayım ve hiç kimseler yok görünürde. Ben etrafıma bakıyorum, arkamı döndüğümde karşımda büyükçe bir mezarlık görüyorum. Korkuyorum, her neyse, biraz ilerliyorum bir mezar taşının önünde duruyorum. Gayri ihtiyari mezarın kime ait olduğunu merak edip mezar taşının üzerine bakıyorum. Kocaman harflerle kendi ismimi görüyorum. Korkuyorum ziyadesiyle ve ağlıyorum. Niye ağlıyorsam artık, elinde sonunda dünyadaki tek toprağım mezarım olacak... Daha sonra yanımda yaşlıca bir adam beliriyor ve bana bir şeyler diyor fakat ben duymuyorum. Tam o sırada uyanıyorum. Şuan bu rüyayı yazdığım için vicdan azabı duyuyorum hatta belki silerim bu yazdıklarımı, bilmiyorum. Sizin hiç keşke yaşamasaydım dediğiniz bir duygu var mı? Benim var. Korkmak. Ben zengin bir iş adamın oğlu Tarık. Babamın ölümünden sonra ailenin tek oğlu olarak şirketin başına geçtim. Yirmi üç yaşına kadar hiç bir sıkıntım yoktu lakin bir gece anlattığım rüyayı görene kadar... Tam on yıldır aynı rüya ile uykularım bölünüyor. Ve ben hiçbir zaman o adamın ne dediğini duyamadım. Sabaha kadar uyuyamadım. Biraz nefes almak için hemde Salacak Sahilinde kendime çay ve simitle kahvaltı ısmarlamak üzere evden çıktım. Karşımda kız kulesi ile yalnızlığımınla birlikte kahvaltımı yaptım. O rüyayı düşünmeden edemiyorum. O adam kimdi bana ne söylüyordu o kadar çok merak ediyorum ki... Tam on senedir belirli aralıklarla hatta bazen art arda görüyordum. Biraz zaman geçtikten sonra yanımda biri olduğunu hissettim. Sağıma baktım, rüyamda gördüğüm adam karşımdaydı. Oydu işte! O an kaçmak istedim, uzaklaşmak istedim ama bir şey beni çekiyordu. Rüyadayım herhalde dedim ama değildim işte... Bir süre öyle oturduk. Sonra birden konuşmaya başladı;

- Sen ölümden korkar mısın?

- Kim korkmaz ki...

- Ben korkmuyorum,ölen kişi ölümden korkar mı?

"Ne demekti bu, ben ölüyle mi konuşuyordum, aklımı mı yitirdim ben" diye düşünürken;

- Peygamberimiz demiyor mu? Ölmeden önce ölü!

- Evet.

- Ölüm bir devrimdir evlat. Öyle bir devrim ki tüm alemler bir araya gelse bu devrimi yıkamaz.

- Adınız nedir? diye sordum. Bana bakarak tebessüm etti ve

- Tarık ismim dedi. Ben şaşkındım hemde çok şaşkındım. On yıldır gördüğüm rüyadaki adam karşımda ve isimlerimiz aynı. Ben üzerimdeki şaşkınlıkla tam bir şey diyecektim ki baktım yanımdan gitmiş. Tam o anda Salacak Fatih camiinden bir sedâ "Allahuekber Allahuekber"... Arkamı döndüm camiye doğru hızlı adımlarla yürüyor. Susuz ve suya gider gibiydi... Namaz

bitinceye kadar camiinin önünde bekledim,bekledim,bekledim... Tüm cemaat dışarı çıktı ama o adam çıkmadı. İçimden "Çıktı da görmedim herhalde" diyip, camiden uzaklaştım. Nereye olduğunu bilmeden saatlerce yürüdüm; olanlardan, düşüncelerimden ve kendimden kaçmak için. Saate baktım, ikinci vakti olmuştu. "Acaba şimdi orada mıdır, tekrar görebilir miyim gitsem?" diyerek, Camiiye doğru koştum. Niye koşuyordum, neden o adamı merak ediyordum bilmiyorum ama konuşmam lazımdı.

Yetişemedim... Cemaat dağılmıştı, Camii boşalmıştı ve ben bomboş camiinin ortasında yıkılmıştım. Hiçbir şey demeden, kafam eğik ,dizlerimin üstünde oturdum. Bir süre sonra omzumda bir el hissettim. Hiç içimden kafamı kaldırıp bakmak gelmedi. Tok bir sesle:

- Aradığın ben değilim evlat. dedi. Oydu işte,aradığımı bulmuştum ama o aradığın ben değilim diyordu. Oturdu yanıma. Ve konuşmaya devam etti;

- Hz. Mevlana der ki;

"Bir can var canında o canı ara!

Beden dağındaki gizli mücevheri ara!

Ey yürüyüp giden dost bütün gücünle ara!

Ama dışarıda değil, aradığını

Kendi içinde ara!" der. Sen beni aramıyorsun evlat, sen seni arıyorsun. Tasavvuf'ta buna ma'rifet-i nefis denir. Bir insan kendini bilmeden Rabbini bilir mi? Sen kendini bilmiyorsun evlat.

- Kendimi nasıl bileceğim?

- Okuyarak. Kuranın ilk emridir "oku". İster bunu kitap okumak olarak anla, istersen kendini okumak olarak, istersen insanları okumak olarak anla. Her türlü Allah'ı okumuş olursun.

Her insan Allahın ruhundan bir parçadır. İnsan ruhunun beş evresi vardır.

Birinci evre; ademlik yâni yokluk evresi. Ayette Allah "İnsanın üzerinden, henüz kendisinin anılan bir şey olmadığı uzun bir süre geçmedi mi?" (İnsan suresi-1) der. İnsan diye bir şey yokken Allah vardı,yalnızca Allah...

İkinci evre; ruhunun varoluş evresi yani elesti Bezmi. "...Ben sizin Rabbiniz değil miyim? (diyor. Ruhlar da) Evet, Sen bizim Rabbimiz'sin diyorlar..." (A'râf suresi-172)

Üçüncü evre; ruhun bedene gönderilme evresi. "Onun şeklini tamamladığım ve ona ruhumdan üflediğim vakit siz de hemen onun için secdeye kapanın."(Hicr suresi-29) Ruhun bedene gönderilmesi onu fani yapar. Ve nefsin faniliğe isyan eder. İmtihan burada başlıyor. Eğer kul fani ve aciz olduğunu unutursa, şirke kadar gidebilir. Zaten şeytanı şeytan yapan kibri değil miydi?

Bir gün öleceğiz nedir bu telaş?

Ölüme hazır değil misin, ölmeden ölmeyen kimse ölmeye hazır değil. Ölmeden önce ölün!

Dördüncü evre; ruhun bedenden ayrılma evresi. Kendinle olan imtihanın bitmiştir bu evrede. Önünde iki seçenek var, ya cennet ya da cehennem... Hangi diyara gideceğin, bir önceki evredeki imtihanları kazanmana ya da kazanmamana bağlı."...Ancak müslümanlar olarak can verin." (Âl-i İmrân suresi-102) Canı almakta vermekte bir defaya mahsus. Dönüşü yok.

Beşinci evre; kıyamet evresi... Ölümün bir yok oluş olmayışının delili. Nasıl ödüysen öyle dirileceksin. "...Onları ilk defa yaratmış olan (Allah, yine aynı şekilde) diriltecektir." (Yasin suresi-79) Şimdi sana neden bunları anlattığımı merak ediyorsundur, dinle evlat. İnsan, nereden geldiğini,nereye gittiğini bilmiyor. İnsan yolcudur,her daim. Bediüzzaman şöyle der;

"Dünya bir misafirhânedir. İnsan ise onda az duracaktır ve vazifesi çok bir misafirdir ve kısa bir ömürde hayat-ı ebediyeye lâzım olan levazımatı tedârik etmekle mükelleftir."

Vazifelerimiz çok,vaktimiz az... İnsanlar devrim bekliyorlar. Hayatlarını alt üst edecek bir devrim... Halbuki herkes kendi devrimini yapabilir, düşüncelerini alt üst ederek ya da kendi hayatındaki alışkanlıkları değiştirerek bir dünya düşünce devrimi yapar. Her insan küçük bir dünyadır evlat ve dünya her gün değişiyor, genişliyor vs. İşte bizde değişmemiz lazım. Sabah kalkan Tarık ile akşam yatan Tarık olmamalı. En son geçecek bir şeyin kalmayınca ölmeden önce ölmüş olacaksın evlat.

Soluksuz bir şekilde dinledim amca'yı. Gözlerini bir an bile gözlerimden ayırmamıştı. Ben anlattıklarının tesiri altında kalmıştım. Kafamda cevaplanmayan bir sürü soru oluştu. Ben tam soru soracaktım ki, tekrar konuştu;

- Evlat hiç bir soru cevapsız değildir. Eğer cevabını bulamıyorsan bir sorunun,cevabı yanlış yerde arıyorsundur. Aramak gerek evlat, Bâyezid-i Bistâmî ne demiş, "Her arayan bulamaz lakin bulanlar arayanlardır." Bulamasan bile,hesap günü "Aradım Allahım"demek için ara.Haydi aşk ile kal, Aşk'a emanet ol. Dedi ve kalktı,gitti.Sarsıldım, kendime gelemediğimden bir müddet oturduğum yerde kaldım.Birkaç dakika sonra dışarı çıktım. "Acaba nereye gitmişti?"

Avluda üç amca oturuyorlardı.Yanlarına gidip:

- Az önce benden önce bir amca çıktı nereye doğru gitti gördünüz mü? diye sordum.

İlk başta birbirlerine baktılar gerip garip, sonra bana baktılar ve;

- Evlat senden önce hiç kimse çıkmadı camiiden.

Esmanur İŞERİ

Yazar

DÜŞÜNCENİN DEVRİMİ: OSMANLI

Her fikir önce bir insanın zihninde parlardı, o insanı aydınlattıktan sonra ışıldadı ve yayıldı.

Devrimler düşünce ile var olur. Düşünce; bize verilmiş en büyük nimet. Tamamen sana ait olan, sınırları olmayan bir dünya.

Aslında hepimizde mevcut olan bir şey. Fakat düşüncesine devrim yapıp bunu davalılaştırıran sayılı insanlar var.

Tarihin her köşesine baktığımızda, her türlü fikre öncülük etmiş insan ve topluluklar görüyoruz. Bu insanlar iyi-kötü fikirlerini bir koku misali etrafa yayıp, kişileri etkileyerek kendilerine ve davalarına bağlamışlar.

Düşünce devrimi dediğimizde aklımıza her şey gelmeli, her ülkeden, her düşünceden insanlar ve fikirleri düşünmeliyiz.

Dünya tarihi boyunca meydana gelen düşünce devrimlerinin hepsi bizim nazarımızda doğru kabul edilmeyebilir elbet, fakat unutulmamalıdır ki hüküm sürmüş bu fikirler bir zamanlar çoğunluğu etkilemişti.

Dünyadaki bütün devletler aslında düşünce devriminin bir ürünüdür. Devletlerin kurucuları, kendi düşüncelerine devrim yapıp, yaşadıkları sisteme baş kaldırarak kendi devlet ve düzenlerini inşa ettiler.

Tarih sahnesinde yer almış bütün Türk devletleri de düşünce devriminin sonuçları esasında doğmuştur.

Cihana devrim yapan Osmanlı Devletinin kuruluşu, zikrettiğimiz bu konuya çok yakışan bir örnek olacaktır.

Bugünkü Türk milletinin ataları nasıl Osmanlılarsa, Osmanlıların ataları da Kayılardı. Kayılar Oğuz Han'ın oğlu Gün Han'ın oğlu Kayı Bey'den gelmişlerdir.

Selçuklu İmparatorluğu yıkıldıktan sonra, Kayılar parlardı, önem kazandılar.

İlk defa Süleyman Şah Kayılara siyasi mücadele ve dava kimliği kazandırdı. Bu dönemde Bağdat'taki halife, Abbasi Devletini yeniden diriltmeye çalışıyordu. Irak'ı ele geçirdikten sonra İran'a saldırıyorlardı. İran'da yaşayan Türkmenler ise bu olaylara karşı çıkıyorlardı.

Süleyman Şah komutasındaki Kayılar, Horosan ve Bağdat'ı merkezleri yaptılar. Kayıların bu başarılarını gören Türkmenler gruplar halinde Kayılara katıldılar. Moğol baskısından kaçan Tatarlar ve Kıpçaklar da Kayılara sığındı. Sonuç itibariyle 20 bin çadırlık Kayı obası, 50 bin çadırlık Tatar ve Kıpçakların göçüyle 70 bin kişilik kuvvete dönüştü. Savaş alanına artık 50 bin asker çıkabiliyordu.

Kayıların bazıları Selçuklu askeri olarak, bazıları da Harezmsahlara tabi olarak Anadolu'ya girdiler ve birçok Kayı obası Anadolu'nun çeşitli bölgelerine yerleşmiş oldu.

Süleyman Şah ve birlikleri de Ahlat üzerinden Anadolu'ya girdi. Uzunca bir süre Anadolu Selçukluları ile Harezmsahlara arasındaki sınır bölge olan Erzurum ve Erzincan aralığındaki yaylalarda yaşadılar.

Sonrasında birlik bozuldu ve emirleri altındaki Türkmenler Kayılardan ayrıldı. Süleyman Şah ise Horosan'a dönmek isterken Halep yakınlarında vefat etti. Kayılar böylece Süleyman

Şah'ın üç oğlu –veya torunu- Sungur Tekin, Gündoğdu ve Ertuğrul tarafından yönetilmeye başlandı.

Gazâ edip devletleşmek isteyen Ertuğrul ile, sürülerine uygun otlaklar bulmak isteyen Gündoğdu ve Sungurtekin, sert tartışmaların sonucunda birbirlerinden ayrıldılar. Ertuğrul doğuya giden kardeşlerini bırakarak batıya yöneldi. Böylelikle bir zamanlar 70 bin çadırdan oluşan Kayı obası artık 400 çadır olmuştu.

Büyük Osmanlı Devleti Ertuğrul Gazi'nin soyundan geldi. Ertuğrul Gazi ve kuvvetlerinin inandığı dava olmasaydı bugün kardeşlerinin isimlerini bile bilmeyecektik.

Ertuğrul Gazi'nin bu davranışı düşünce devriminin en güzel örneğidir.

Ertuğrul Gazi 400 çadırlık obasıyla Bizans sınırına yerleşti. Birkaç nesil sonra cihan devleti olacak bir devletin temellerini attığını o zamanlarda kim bilebilirdi? Tabi ki kimse bilemezdi ve söylendiğinde garip bulurlardı. Muhtemelen kardeşleri de garip bulmuştu.

Ancak Ertuğrul Gazi ve yanındaki bir avuç insan düşünce devriminin sonucunda davalastırdıkları bu düşünceye sadık kalıp, istikrarla hareket ettiler ve bu büyük devletin kurulmasına vesile oldular.

Ertuğrul Gazi, döneminde yaşadığı şartlar sebebiyle Söğüt yaylalarında pek büyük varlık gösteremedi. Ancak Anadolu Selçuklu devletine zirve dönemi yaşatan sultan Aladdin Keykubat'ın gönlünü ve güvenini kazandığına ve onu uç beyi olarak tayin etmesine bakılarak, ne kadar kahraman ve idealist biri olduğu anlaşılabilir.

Ertuğrul Gazi yapılacak her şeyi hazırlamış, Osman Gazi de yapacaklarını bu hazırlık üzerine tamamlamıştı.

Osman Gazi, Gündüz Alp ve Sarı Yatu (Savcı Bey) isimli ağabeylerinden sonra dünyaya gelmiş. Fakat beylik vasıflarını kader onda göstermiş ve zamanla diğer kardeşlerinin arasından adeta parlamış, öne çıkmıştır.

Öyle ki daha gençlik çağlarında bile bulunduğu ortamın havasını değiştiren, civarın oğuz yiğitlerini etrafında toplayan, yaşça küçük olmasına rağmen liderlik vasfıyla dikkatlerini üzerine çeken bir yiğitti.

Ertuğrul Gazi vefat etmeden önce Osman Gazi'nin başa geçmesi konusunda işaretler verdi ve Ertuğrul Gazi vefat ettikten sonrada Kayı beyleri başa geçmesi için, daha yirmili yaşlarına yeni girmiş olan Osman Gazi'yi seçtiler. Ağabeylerinin bu seçime itiraz etmediğini, ancak amcası Dünder'in beyliği kendisine layık gördüğü ve bu konuda birilerinden destek aldığı görülüyor. Fakat Allah'ın adaleti ve kaderi tecelli etti, iş ehline bırakıldı.

Osman Gazi, cesur, mert, imanlı, merhametli ve adil bir kimse olarak kaynaklarda geçmektedir. ‘Kara Osman’ lakabını da cesaretinden dolayı aldığı söylenir.

Kayılar ilk başlarda oğuz beyleri arasında en zayıf olan beylikti ve o dönemde Selçuklu Devletine bağlılardı. Selçukluların yıkılması üzerine de tüm Anadolu Türkleri gibi İlhanlıların hükmünde idiler. Bütün bu olanların yanında Bizans ve Haçlıların, Türkleri Anadolu'dan göndermek için yaptıkları oyunlarla uğraşıyorlardı.

Osman Gazi tüm bu bağımlılıklardan Kayıları kurtaracak adımlar atmaya başladı. Onun bu adımları, civardaki obaları da etkiledi ve Kayılara büyük katılımlar olmaya başladı. Selçukluların yıkımından sonra Konya'dan kaçanlar, Moğol baskısından kaçan Türkmenler, Orta Anadolu'daki Ahiler, çevredeki Rum ve Ermeni halk bir anda Osman Gazi'yi kurtarıcıları olarak görmeye başladılar ve ona katıldılar.

Osman Gazi'nin Bizans'a karşı peş peşe fetihler düzenlemesi ve bu fetihlerde başarılı olması, ününü daha da arttırdı.

İşte bu yaşananlar, Ertuğrul Gazi'nin çaktığı ateşi yakıp harmanlayan Osman Gazi ve onların destekçileri olan yiğit alp ve hatunların düşünce devrimi, davalarıdır. Onların bu davalarında adil ve merhametli oluşları, hükmüne giren insanların sayısını arttırıyor, Müslüman olmayanların imanlarına vesile oluyor veya Müslüman olmayanların bile onlara bağlanmalarına yol açıyordu.

Osman Gazi yıkılan Selçuklu Devletinden sonra Anadolu'daki bu insanlara yeni bir düzen ve devlet ümidi olarak görüldü.

Rum (Anadolu) Gazileri denilen savaşçı zümreler, Rum Abdalları denilen dervişler, Rum Ahileri denilen esnaf ve zanaat erbabı kişiler, Bacıyan-ı Rum (Anadolu Bacıları) denilen kadınlarda Osman Gazi'ye canlarıyla ve mallarıyla destek oldular. .

(Osmanlıların ilerlemesindeki dört en büyük zümreden olan bu kadınlar teşkilatının tam olarak hangi alanda oldukları tartışmalıdır. Bazı tarihçilere göre esnaf teşkilatı, bazıları tarikat, bazıları da silahlı kadın savaşçılar olarak tanımlamışlardır. Kadınların hangi görevden olduğunu kesin olarak bilemesek de Anadolu'da cihan devletinin kurulmasında en büyük rollerden birini oynadıkları anlaşılmaktadır. Her şeyden öte Bacıyan-ı Rum organize bir kadın hareketidir.)

Selçuklu Devleti'nin yıkılmasından sonra diğer beylikler saltanat için birbirlerine girerken, Osman Gazi'nin dindarlığı ve yiğitliği onu bir anda halkın gözünde zirveye çıkardı.

Osman Gazi gaza ediyor, kaleler fethediyor ve fethettiği yerlerde şeriata göre hüküm uyguluyordu. Bununla beraber Şeyh Edebali ile olan münasebeti ona olan güvenin daha da artmasına vesile olmuştu.

Şeyh Edebali, ahiler arasında tanınmış bir şeyh, insanlar arasında sevilen bir dervişti. Osman Gazi'nin onun kızıyla nikahlanması ve onun müridi olması, başta Çandarlı ailesi olmak üzere birçok ahinin Osmanlı devlet yapısına destek vermesine yol açmıştır.

Şeyh Edebali'nin Osman Gazi'ye nasihatnamesi düşünce devrimi sonucu ortaya çıkan bu davaya yol gösterici en önemli kaynaktır.

‘‘ Ey Oğul ! Beysin! Bundan sonra öfke bize; uysallık sana... Güceniklik bize; gönül almak sana... Suçlamak bize; katlanmak sana... Acizlik bize, yanılğı bize; hoş görmek sana... Geçimsizlikler, çatışmalar, uyumsuzluklar, anlaşmazlıklar bize; adalet sana... Kötü göz, şom ağız, haksız yorum bize; bağışlama sana... Bundan sonra bölmek bize; bütünlemek sana... Üşengeçlik bize; uyarmak, gayretlendirmek, şekillendirmek sana... Ey Oğul! Yükün ağır, işin çetin, gücün kıla bağlı, Allah Teala yardımcın olsun. Beyliğini mübarek kılsın. Hak yoluna yararlı etsin. Işığı parıldatsın. Uzaklara ilet sin. Sana yükünü taşıyacak güç, ayağını sürçtürmeyecek akıl ve kalp versin. Sen ve arkadaşlarınız kılıçla, bizim gibi dervişler de düşünce, fikir ve dualarla bize vaat edilenin önünü açmalıyız. Tıkanıklığı temizlemeliyiz. Oğul! Güçlü, kuvvetli, akıllı ve kelamlısın. Ama bunları nerede ve nasıl kullanacağını bilmezsen sabah rüzgârlarında savrulur gidersin. Öfken ve nefsin bir olup aklını mağlup eder. Bunun için daima sabırlı, sebatkar ve iradene sahip olarsın! Sabır çok önemlidir. Bir bey sabretmesini bilmelidir. Vaktinden önce çiçek açmaz. Ham armut yenmez; yense bile bağrında kalır. Bilgisiz kılıç da tıpkı ham armut gibidir. Millet in, kendi irfanın içinde yaşasın. Ona sırt çevirme. Her zaman duy varlığını. Toplum u yöneten de, diri tutan da bu irfandır. İnsanlar vardır, şafak vaktinde doğar, akşam ezanında ölürler. Dünya, senin gözlerinin gördüğü gibi büyük de ğildir. Bütün fethedilmemiş gizlilikler, bilinmeyenler, ancak senin

fazilet ve adaletinle gün ışığına çıkacaktır. Ananı ve atanı say! Bil ki bereket, büyüklerle beraberdir. Bu dünyada inancını kaybedersen, yeşilken çorak olur, çöllere dönersin. Açık sözlü ol! Her sözü üstüne alma! Gördün, söyleme; bildin, deme! Sevdiğin yere sık gidip gelme; muhabbet ve itibarın zedelenir. Şu üç kişiye; yani cahiller arasındaki alime, zengin iken fakir düşene ve hatırlı iken itibarını kaybeden acı! Unutma ki, yüksekte yer tutanlar, aşağıdakiler kadar emniyette değildir. Haklı olduğun mücadeleden korkma! Bilesin ki atın iyisine doru, yiğidin iyisine deli (korkusuz, pervasız, kahraman, gözü pek) derler. En büyük zafer nefsin tanımadığıdır. Düşman, insanın kendisidir. Dost ise, nefsi tanıyanın kendisidir. Ülke, idare edenin, oğulları ve kardeşleriyle bölüştüğü ortak malı değildir. Ülke sadece idare edene aittir. Ölünce, yerine kim geçerse, ülkenin idaresi onun olur. Vaktiyle yanılan atalarımız, sağlıklarında devletlerini oğulları ve kardeşleri arasında bölüştüler. Bunun içindir ki yaşayamadılar. İnsan bir kere oturdu mu, yerinden kolay kolay kalkmaz. Kişi kıpırdamayınca uyur. Uyuşunca laflamaya başlar. Laf dedikoduya dönüşür. Dedikodu başlayınca da gayri iflah etmez. Dost, düşman olur; düşman, canavar kesilir! Kişinin gücü, günün birinde tükenir, ama bilgi yaşar. Bilginin ışığı, kapalı gözlerden bile içeri sızar, aydınlığa kavuşturur. Hayvan ölür, semeri kalır; insan ölür, eseri kalır. Gidenin değil, bırakanın ardından ağlamalı. Bırakanın da bıraktığı yerden devam etmeli. Savaş sevmem. Kan akıtmaktan hoşlanmam. Yine de, bilirim ki, kılıç kalkıp inmeli. Fakat bu kalkıp-iniş yaşatmak için olmalıdır. Hele kişinin kişiye kılıç indirmesi cinayettir. Bey memleketten öte değildir. Bir savaş, yalnızca bey için yapılmaz. Durmaya, dinlenmeye hakkımız yok. Çünkü, zaman yok, süre az!.. Yalnızlık korkanadır. Toprağın ekim zamanını bilen çiftçi, başkasına danışmaz. Yalnız başına kalsa da! Yeter ki, torağın tavra olduğunu bilebilsin. Sevgi davanın esası olmalıdır. Sevmek ise, sessizliktedir. Bağırarak sevilmez. Görünerek de sevilmez. Geçmişini bilmeyen, geleceğini de bilemez. Osman! Geçmişini iyi bil ki, geleceğe sağlam basasın. Nereden geldiğini unutma ki, nereye gideceğini unutmayasın.” (Tarık Buğra/Osmancık)

Bu sözler, Şeyh Edebalı'nın Osman Gazi'ye davalı olduğu bu yolda kılavuz olması için söyledikleridir.

Osman Gazi, düşüncesine devrim yapıp bu yola çıktı. Ondan öncesinde ona bu ortamı hazırlayanlar ve sonrasında omuz omuza onunla bu yolda yürütenlerin hepsi düşünce devrimi yapan kişilerdir. Onların bu hareketleri, devletleri, asırlar boyu cihana hükmetmiş, insanlığın kurtarıcısı ve sığınağı olmuştur.

Zihnimizde parıldayan hiçbir düşünce değersiz değildir. Önemli olan onu gerçekleştirmektir. Her şey hayalle başlar, bunun temelinde inanç yatar.

Asıl marifet Hak'tan, adaletten, merhametten, yiğitlikten kopmadan devrim yapabilmekte.

Ebrar İNCE

Yazar

Düşünceye Devrim: Harf İnkılabı

“Konfüçyüs’e: “Bir ülkeyi idare etmeye çağırılıydınız, yapacağınız ilk iş ne olurdu?” diye sormuşlar. O da: “İşe önce dili düzeltmekle başladım. Çünkü dil bozulursa kelimeler düşünceleri iyi anlatamaz. Düşünceler iyi anlatılmazsa, yapılması gereken işler yapılamaz. Görevler gereği gibi yapılmazsa, töre ve düzen bozulur. Töre ve düzen bozulursa, adalet yoldan sapar. Adalet yoldan çıkarsa, şaşkınlık içine düşen halk ne yapacağını, işin nereye varacağını bilemez. Bunun içindir ki hiçbir şey dil kadar önemli değildir.” demiştir.

Harf Devrimi, Türkiye’de 1 Kasım 1928 tarihinde 1353 sayılı “Yeni Türk harflerinin kabul ve tatbiki hakkında Kanun”un kabul edilmesi ve yeni alfabenin yerleştirilmesi sürecine genel olarak verilen isimdir. Kanun, 3 Kasım 1928 günü Resmî Gazete’de yayımlanarak yürürlüğe girmiştir. Bu yasanın kabulüyle o güne kadar kullanılan İslam harfleri esaslı Osmanlı alfabesinin resmîyeti son buldu ve Latin harflerini esas alan yeni bir alfabe yürürlüğe kondu.

Öncelikle bu ezbere metni şu şekilde açıklamakta fayda var. İslâm Harflerinden Lâtin Harflerine geçiş vetiresi resmi olarak 1 Kasım 1928 tarihinde başlamış olsa da M. Kemal Paşadaki bu İnkılâb fikri çok daha öncesine dayanmaktadır.

“Mustafa Kemal 1905 yılında henüz genç bir subayken Bulgar Türkoloğu Monolof’a, Batı medeniyetine girebilmemize engel olan yazıyı atarak, Latin kökünden bir alfabe seçmeli, kılık kıyafetimize kadar her şeyimizde Batılılara uymalıyız dediği bilinmektedir. Mazhar Müfit (Kansu)’in anlattığına göre, Mustafa Kemal, Erzurum Kongresi öncesinde 7-8 Temmuz 1919 gecesi “Lâtin harflerinin kabul edileceğine” dair bilgi vermiş[1] ve bu da Mazhar Müfit tarafından not alınmıştır. Yine 1922 yılında Halide Edip’le yaptığı bir konuşmada böylesi bir değişikliğin sıkı tedbirlerle yapılmasını gerektiğini vurgulamıştır.”[2]

Görüldüğü üzere bu hareketler aslında en baştan Avrupalı bir yol çizileceğini ve aynı zamanda bu yol içinde gereken ne inkılap varsa planlandığını göstermektedir. Yıllar öncesinden planlanan bu hareketin çok mühim olduğu bellidir. Bu kadar mühim bir devrimin bize katkısı ne olmuştur? Bunları kendi sözlerim yerine devrimin canlı şahitlerinden ve uzmanlarından duymak daha münasip olacaktır.

Prof. Geoffrey Lewis, 4 Mart 1988’de Hürriyet Gazetesi’nde bu hususla ilgili şunları söylemiştir: “Osmanlıca’nın en billurlaştığı 19. Yüzyıl sonunda kelime hazinesi 120.000 idi. Günümüzün standart sözlüklerinde 30–40 bin kelime ya var ya yoktur. Türkçe fukara bir lisan oldu. Kavramlar kelimelerle ifade edilir. Kelimeler azalınca düşünce faaliyeti de zayıflar.”[3]

Bir gece yemek sofrasında otururken hadi biraz da dil devrimi yapalım şeklinde başlayan Harf İnkılâbının uygulama ve fikir teatisine solcu yazar Kemal Tahir şu sözleri kaleme almıştır: “Köklü bir toplumun dili, bir avuç Batı devşirmesinin keyfince değişmez... Osmanlılar bizim kadar ahmak olsalardı, sadeleştirecek Türkçeyi zor bulurduk” [4].

Falih Rıfki Atay, M. Kemal’in “Dili bir çıkmaza saptamışızdır. Bırakırlar mı dili bu çıkmazda? Hayır. Ama ben de işi başkalarına bırakamam. Çıkmazdan biz kurtaracağız.”[5] Ve ayrıca “İsmet Paşa’yı gördüm. Konuşamıyoruz, dilsiz kaldık...[6]” dediğini nakletmiştir. Yani, M. Kemal açıkça yanlış yaptığını, hatalı olduğunu itiraf etmiş olmasına rağmen Falih Rıfki Atay’ın yukarıda naklettiğim tabiriyle “...denemeden yılmayan ve denemenin ara sıra gülünç de olsa, bütün külfetlerine katlanan...” bir şahsiyet olmuş olması sebebiyle hatasından dönmemiş hatta üstüne üstlük bu hatanın göze batmaması adına herkesi bu hataya sevk

edecek bir hamle yaparak yani Cumhurbaşkanlığı Orkestra Şefi Zeki Bey'e bir Alfabe Marşı hazırlattırarak hatasını normalleştirmiştir.

Harf İnkılabının meydana getirdiği zararlar o kadar büyüktür ki, Prof. Dr. Mehmed Saray'ın şu ifadeleri bunu anlatmaktadır:

“Maalesef, tarihimizin kaynakları olarak bildiğimiz eserlerin yüzde 99'u hala neşredilmemiş durumdadır. Bu vazifeyi Türk Tarih Kurumu'nun (TTK) yapması gerekirdi. Türk Tarih Kurumu kendi tarihimizle uğraşan bir müessese olmaktan çıkmış, adeta bir arkeoloji kurumu haline dönüşmüştür. Bu üzücü gelişme neticesinde o müessesenin mâlî imkanları haksız yere yabancı kültürlerin araştırılmasına harcanmıştır.

Zannederim dünyada bu kadar zengin tarihi mirasa sahip olan başka bir millet yoktur. Yine bugün dünyada bu zengin hazinesinden kendi genç nesilleri için istifade ettirme mücadelesi vermeyen yegane millet biziz. (...) Bu kaynaklarımızı, kültür hazinelerimizi neşretmemenin ızdırabını son yirmi, otuz senedir çekmekteyiz. Bilhassa genç nesillerimizi adeta diğer milletlerin kültürlerini ve eserlerini okumaya itmişiz. Neticede devletçe ve milletçe acı günler yaşadık. Eğer gençlerimiz kendi milli tarihinin ve kültürünün zengin kaynaklarını bilerek yetişmiş olsaydı, elbette yabancı ideolojilerin peşinde koşan bir topluluk haline gelmezdi. Ümidimiz ve temennimiz odur ki, yakın geçmişin bu acı hatıralarından ders alınsın, hükümet ve devlet olarak milli kültürümüzü bütün haşmetiyle ortaya koyacak olan çalışmalar yapılsın ve kaynaklarımız neşredilsin.” [7]

Bu inkılapla İngiliz Tarihçisi Arnold J. Toynbee'nin deyimiyle kütüphanelerdeki bu hazineler, örümceklerin yuva yaptığı raflarda kapanıp kalmaktan başka bir şeye yaramayacaktır.

Bir örnek verecek olursak, günümüzde lisede okuyan bir İngiliz genci Büyük Elizabeth'i yahut Shakespeare'i birkaç değişen kelimeleri saymazsak rahat okuyup anlayabilir. Ya da bir Fransız genci bir Napolyon'u, Rousseau'yu, Voltaire'i okuyabilir, anlayabilir. Yani onların dilini çözerek en azından H.G. Gadamer'in ifadesiyle kendi ufkuyla onların ufkunu birleştirebilir.. Aynı şekilde yetişkin bir Alman genci de Kant'ın, Hegel'in yahut Rilke'nin, Bismark'ın dilini çözmekte ve anlamakta zorlanmayacaktır. Yani dedelerinin ne dediklerini, ne düşündüklerini, nasıl yaşadıklarını, ne şekilde bilim ve sanat ürettiklerini anlayarak kendilerini var kılan tarih ve gelenekleri ile ilinti kurarak, yabancılaşma ve kimliksizleşme hastalığına tutulmadan gelecekleri için daha sağlam proje üretmenin imkanını elde etmiş olacaklardır. Böyle olduğu içindir ki; İngilizler, Fransızlar ve Almanlar kimliklerini ve şahsiyetlerini kaybetmeden düşünsel ve bilimsel geleneklerini büyük bir kesintiye uğramadan devam ettirebilmişlerdir. Ne sayesinde? Elbette kültür ve medeniyetlerinin taşıyıcısı olan dil sayesinde.

Yunus Emre'nin dilini anlamayan Türk münevverlerinin kafasında hala Voltaire'in Fransızcası saltanat sürüyor.

Buraya kadar gördüğümüz üzere bu inkılap sancılar içinde doğmuş, eskisine göre en iyisi olması gerekir iken daha kötüsü olduğu açıkça ortaya çıkmıştır. Şimdi belgelere bir ara verip halk arasında dönenlere cevap vermek, sonrasında ise bu inkılabın gayesine değineceğim. Halk arasında çokça kullanılan Osmanlıda okur-yazarlığın düşük olduğu bunun artmasının da yalnızca Latin Harfleri ile olacağı görüşü bulunmaktadır. Bu görüşü de elimizde mevcut olan belgeler ile açıklayalım.

Cumhuriyet istatistikleri 1927'de Türkiye'deki okur-yazar nisbetini % 8,1 verir. Fakat bu sayı hayli problemlidir. Acaba kasıt Latin harflerini bilenler midir? Zira 1903 Maarif Salnamesi'ne (yıllığına) göre, 19.929.168 nüfusun, 1.375.511'i talebedir. Bu sayının 868.879'u da ilk mekteptedir. Şu halde nüfusun %5'i ilk mektebe devam etmektedir. Orta, lise ve yüksek

tahsilde veya gayri resmî mekteplerde okuyan, hususi ders alan talebeler de vardır. Memur sayısı yüzbinleri bulur. 5-10 yaş arası çocuklar, nüfusun %10'u olduğuna göre, her 2 çocuktan biri talebedir. 1903'deki topraklardan 1923'te TC elinde kalanlar üzerinden hesap yapılırsa nispet artar. Zira burada yaşayan 12.516.308 nüfusun, 981.442'si ilkmektep talebesidir. Bu da nüfusun %8'i eder. Yeni rejimin verdiği okuryazar nisbeti, sadece ilkmektepe devam edenler kadardır. İstatistik mantığına göre geriye kalan nüfusun yarısının daha evvel mektebe gittiği düşünülecek olursa, okuryazar nisbeti %50'den aşağı olamaz. Çeyreği gitmişse, bu nisbet %30'lardadır. Şu halde iki istatistikten biri yalan söylüyor.

1908-1914 arası sadece İstanbul gazetelerinin günlük tirajı 100 binin epeyce üzerindedir. Taşra gazeteleri de canlıdır. 1928'de İstanbul ve Ankara gazetelerinin (zaten yeni rejim, yüzlerce gazeteden sadece üçüne izin vermiştir) tirajı 19.700'dür. Bu, Osmanlı devrinden daha düşük bir seviye demektir. [8]

Görüldüğü üzere kitabı Kuran-ı Kerim, ilk emri "Oku!" ve alfabesi Kuran Harfleri olan bir topluluğa atılan bu iftira da boşa çıkmıştır.

Gelelim bu inkılabın gayesine...

Harf İnkılâbının yapılma sebebini Türk teb'asına okuma-yazma kolaylığı sağlamak ve ülkeyi muasır medeniyet seviyesinin üstüne çıkartmak olarak anlatmışlardır herkese. Hâlbuki M. Kemal'in yakınlarındakiler Harf İnkılâbının gâyesini çok daha farklı bir şekilde dile getirmektedirler.

Misal Yakup Kadri Karaosmanoğlu: "Biz Latin alfabesiyle Batı camiasına arka kapılardan değil, ön kapıdan girme imkânını bulabildik." demektedir. Aynı şekilde İsmet İnönü'de "Harf İnkılâbı bir okuma yazma kolaylığına bağlanamaz. Okuma yazma kolaylığı Enver Paşa'yı tahrik eden sebeptir. Ama harf inkılâbının bizde tesiri ve büyük faydası, kültür değişmesini kolaylaştırmasıdır. İster istemez Arap kültüründen koştuk." [9] İsmet İnönü'nün ifadelerindeki 'Arap Kültürü' sözünün aslı "İslâm Kültürü" dür.

Yine İsmet İnönü bir hatıratında: "Şapka inkılâbından sonra diğer bir arkadaşımızın, Ankara valisi Yahya Galip Beyin bir ziyaretini hatırlarım. Aynı zamanda mebus (milletvekili) olarak bulunan Yahya Galip Bey de çok yakınımızdı. Bir teklifi vardı. Nedir? dedim.- Şapkanın orta yerine bir ay-yıldız koyalım. Diğer milletlerden farkımız belli olur? dedi. Teklifi bu. Yahya Galip Bey: - Canım biz bunları farkımız olmasın diye yapıyoruz. Sen ne teklif ediyorsun, tarzında çıkışım.." [10]

Değerli okuyucu, nasıl ki bayrak milletimizin sembolü ise, kim görse bu Türk der. Medeniyetimizin alametifarikası da sağdan sola yazıdır. Asırlardan beri biz ona o bize ait olarak gelişim gösterilmiştir. Şuan bir çocuk Osmanlı Türkçesi bir kitap görse Kuran zannedebilir. Çok normaldir ki çünkü Kuran harfleridir. İşte buraya dikkat edin. Arap harfleri değil Kuran harfleri! İşte bu inkılap bizi İslam dan bu noktada ayırmıştır. Devam edelim...

Müslümanlardan bu inkılaba karşı çıkanlar olduğu gibi Gayrimüslim kimselerden de karşı çıkanlar ve hatta bu karşı çıkışının sebebini izah edenler olmuştur. Harf İnkılâbının asıl gayesini karınca kararınca anlatmaya çalışan Yahudi Yazar, Dilbilimci Prof. Avram Galanti'dir. Kendisi "Arabî Harfleri Terakkimize Mâni Değildir" adlı eseriyle İslâm Harflerini müdafaa etmiştir. Aynı şekilde günümüz Ermeni Yazarlarından Sevan Nişanyan da asıl gâyenin "Batı kültürünü benimsemekten çok, İslâm kültürünün entellektüel köklerini kurutmak" [11] olduğunu dile getirmiştir.

Tekrar kendimize dönelim. Ve o zamanın canlı şahitlerinin bu inkılaba yönelik sözlerini iştelim.

Büyük Millet Meclisine riyaset eden Kâzım Paşa bu değişikliğin bir inkılâptan daha büyük olduğunu kemali hulûsla itiraf ederek “bu bir kültürden diğer bir kültüre geçidi göstermektedir”[12] “Lâtin harflerini kabul edemeyiz”[13] demiştir.

“Yeni yazı bize yalnız yeni bir dili değil, yeni kafayı da yapmak fırsatını bahşetti diyen Falih Rıfkı, bu yeni kafanın hamuru ve mayasının inkılap münevverlerinin elindedir”[14] sözünden anlaşılacağı üzere bu hareket Türk milletini köklerinden, İslam’dan kopartmak ve haşa(!?) sıfırdan tek tip idarecilerin istediği tarzda bir yeni millet yaratmak hareketidir. Falih Rıfkı’nın bahsettiği tek tip adam modelini yetiştirmek adına “Millet Mektepleri Talimatnamesi, bildirilmişti. Buna göre; Bu okullar, eski yazıyı bilenlere olduğu gibi hiç okuma bilmeyenlere de yeni yazıyı öğretecek, kadın-erkek herkesi çatısı altında toplayacaktı.”[15] ve dersleri iştirak zorunlu idi. Hatta idârecilerin Halka baskısı o kadar acımasızdı ki “yeni harfleri öğrenmeyenler cahil kabul edilecek ve okuyup yazmayı bilmeyenlere ekmek yoktur” tarzında haberler ve tehditler yapılmıştır gazetelerden.

Aynı yukarıda hızlıca geçtiğimiz gibi birçok haber yapılmıştır. Bizim basında Harf İnkılâbına dair bir sürü haber çıktı lakin bizdekiler Latin harflerini direkt övmekten ziyade İslam harflerini kötülemek yoluna gidilerek Latin harflerinin ne kadar yüce, medeni harfler olduğunu anlatmak suretinden yapılmıştır. Yazılardan ziyâde bir sürü karikatür de çıkmıştır.

İslâm harflerinin kullanılmasının son günü Cumhuriyet Gazetesinde çıkan bir karikatür (solda): Altındaki yazı da şu: “Bugün gömdüğümüz Arap harfleri ile yarın kullanacağımız Türk harfleri arasındaki fark, deve ile otomobil arasındaki fark kadar büyüktür, Arabistan’ın çöllerinden gelen deve iptidailiğin, geriliğin, betaetin remzi, Batı’dan aldığımız otomobil ise, terakkiniri, medeniyetin, sür’atin timsalidir. Deve o ağır, battal ve mütevekkil yürüyüşü ile bizleri senelerce çöllerde dalaştırırdı, bir türlü medeniyet vebasına ulaştıramadı. Şimdi çöllerden yıldırım sür’ati ile geçen, her manayı kolayca aşan o medeniyet vasıtası bizi çabucak istediğimiz yere eriştirecektir. Deveyi çoktan bırakıp otomobile atlayarak bizi geride bırakmış olan milletlere artık sür’atle yetişeceğiz. Deve, fariza-i haccı ifa edenleri Kâbe’ye götürdü. Otomobil de terakki ve tealiye teşne olan milletimizi medeniyet kâbesine götürecektir.” [16]

Durumun daha ne kadar vahimleşeceğini hesap ediyor musunuz? Bunları yeni öğreniyorsanız daha öğrenecek çok şeyiniz var demektir. Yukarıdaki haberde İslam Harfleri ile hiçbir şey yapamadığımızın ve Latin Harfleri ile uçağımızın realitesini, Latin Harfleri ile neler yaptığımızı konuşmaya tenezzül bile etmiyorum.

Sonuç olarak bir devrin birçok devrim ile kapandığı yıllarda meydana gelen hareketleri, inkılapları kendi cümlelerime az yer vererek, bu konunun asıl mimarlarına ve bu konu hakkında daha fazla bilgi sahibi olanlara yer vermek istedim. Bu sebeple kaynakları belirttim. Velhasıl kelimeler maalesef ki istenmeyen sonuçlara sebep olmuş bu mevzu. Fakat vakit geçmiş, olan olmuştur. Şu vakitten sonra yapacağımız tek bir şey varsa o da yeni bir devrimdir. Yapılacak olan devrim kitabımızın başlığı da olan “Düşünce Devrimi” olmalıdır. Medeniyetimizi tekrar canlandırmak, birçok alanda basmakalıp düşüncelere devrim yapmaktan geçer. Hukukta, eğitimde ve daha birçok alanda kaybettiğimiz ne varsa geri getirme devrimi. Eğitimde Gazzâlî, İbn-i Sînâ, Fârâbî gibi ve daha niceisini, yönetimde Sultan Alparslan, Sultan Muhammed Fatih Han, Sultan Abdülhamid Han gibi ve dahasını çıkartacak bir tarz, bir devrim. Bu devrimde okuyan, araştıran ve yazan bir gençlikle olacaktır. Bizde bu gençlerdeniz ve bu gençleri görmek isteriz.

- [1] Mazhar Müfit Kansu, Erzurum'dan Ölümüne Kadar Atatürk'le Beraber, Cilt I, Ankara 1966, s. 131.
- [2] Halide Edib Adıvar: Türkün Ateşle İmtihanı, İstanbul 1962, s. 264.
- [3] 4 Mart 1988'de Hürriyet Gazetesi
- [4] Kemal Tahir, 1; Notlar/Sanat Edebiyat 3, Dil Dosyası, İstanbul, Bağlam Yayınları, 1989, s. 297-298
- [5] Falih Rıfkı Atay, Çankaya, Pateş Yayınları, İstanbul 1984 sayfa 477
- [6] Falih Rıfkı Atay, Çankaya, Pateş Yayınları, İstanbul 1984 sayfa 479
- [7] Yeni Nesil Gazetesi, 2 Şubat 1984.
- [8] Prof. Dr. Ekrem Buğra Ekinci, Osmanlı'ya Kalan Miras, Timaş Yayınları, İstanbul 2016, sayfa 64 ve devamı.
- [9] Anlatan: İsmet İnönü, Hazırlayan: Sabahattin Selek, Ulus Gazetesi, 15.04.1969.
- [10] İsmet İnönü hatıralar 2. Kitap Bilgi Yayınları Birinci Basım Kasım 1987 Sayfa 209
Ayrıca: CHP Ulus gazetesi 5 Nisan 1968 tarihli nüsha
- [11] Sevan Nişanyan, Yanlış Cumhuriyet, Kırmızı Yayıncılık, İstanbul 2008, sayfa 253.
- [12] Charles Sherril, Gazi Mustafa Kemal Hz. Nezdinde Bir Yıl Elçilik, s. 80, Muallim Ahmet Halit Kitaphânesi, 1934 (terc: Ahmet Ekrem)
- [13] Hâkimiyeti Milliye Gazetesi, 5 Mart 1923
- [14] Milliyet, 11.11.1928.
- [15] Sami N. Özerdim, Harf Devriminin Öyküsü, TDK s.31-32
- [16] Kadir Mısıroğlu, İslâm Yazısı'na Dâir, Sebil Yayınevi, 5. Basım, İstanbul 2016, s. 57-58.

Emir SİVRİ

Fazilet Medya Kurucusu

GAFLET UYKUSU

Açıldı eller semaya
Gökkubbe parladı, melekler çıktı
Arş-ı âlâya
Gaza niyetiyle çıkıldı bu yola
İslâm'ın nuruyla parladı Alem-i Kübra
Düşünceler kuşatır
Dört bir yanımızı
İman ettik, tasdik ettik
Hak din İslâm'ı
Nedir bu Düşünce Devrimi
Hak olmuş Batıl, dünya zillet içinde
Mazlumun ahı sarmış etrafı
Gören gözlere inmiş perde
Uyan Ey Âdemoğlu , gaflet uykusundan
Sen uyan ki; varalım ümmet yoluna
Asım'ın Nesli, Diriliş Neferleri
Semaya yükselir İslâm Medeniyeti

Beyza Berber

Yazar

Ferdî Düşünce

İnsan doğduktan sonra büyüyene dek birçok evreden geçer ve kendinin farkında olmaya başlamasıyla düşünmeye de başlar. Düşünmek hepimizin ortak bir özelliğidir. Büyüdükçe, tecrübe ettikçe, insanlarla daha çok iletişime geçtikçe düşündüğümüz şeyler de değişir. Her geçen gün bir önceki günden daha ileride veya daha geride oluruz ama asla aynı yerde olmayız.

İnsan düşünürken tek başınadır. Etrafında ne kadar çok insan olsa da bazen kalabalıklar arasında kendi düşüncelerinin içinde boğulur gider. Hiç kimse o anda o kişinin beyninin içine girip düşüncelerine eşlik edemez. Ama bir yandan da kafamızın içinde yalnız olsak da oraya o düşünceleri koyan birileri mutlaka vardır. Bazen bildiğimiz, bazen bilmediğimiz kişiler tarafından. Bu düşünceler doğru da olsa, yanlış da olsa hayatımıza bir şekilde etki eder. Konuşmamızı, hayata bakışımızı, yaşam tarzımızı ve kendimizle ilgili birçok alanı. Hatta bazen kafamızın içinden geçen, yanlış veya doğru bulduğumuz şeyleri bile düşüncelerimizin aksi bir şekilde yaparız veya söyleriz. Ama asıl olması gereken kendimiz olmaktır. Bir çiçeği kokladığımızda duyduğunuz o koku, hissettiğiniz mutluluk hissi bir başkasında tam tersi bir etki yapabilir. Sizin huzur bulduğunuz denizin kokusu, dalgaları bir başkasını rahatsız edebilir. Fakat bu iki farklı bakış denizi ne huzurlu yapar ne de korkutucu. Düşüncelerimizden arındırdığımızda deniz denizdir işte.

Çoğumuzun inandığı yaratıcımız olan Allah tektir. O'nu bile algılayışımız farklıdır. Mevlâna, Mesnevisinde Hz. Musa ve çobanın arasında geçen bir hikâyeden bahseder;

Hz. Musa dağları dolanırken bir çobana rastlar. Çoban dizüstü çökmüş, ellerini semaya açmış Allah'a dua etmektedir. Bu durum Hz. Musa'nın çok hoşuna gider fakat çobanın duasını duyunca çok şaşırır.

“Ey kerem sahibi Rabbim, seni ne kadar severim bir bilsen! Ne istersen yaparım, sen yeter ki iste! Neredesin ki sana kul köle olayım. Çarığımı dikeyim, saçını tarayayım. Elbiseni yıkayayım, bitlerini kırayım. Ey Yüce Rabbim, sana süt ikram edeyim. Elini öpüp ayağını ovayım. Uyuma vakti gelince yerini silip süpüreyim. Bütün keçilerim sana kurban olsun!

Çobanın böyle konuştuğunu gören Hz. Musa “Ey çoban bu sözleri kime söylüyorsun, kiminle konuşuyorsun?” diye sorar.

Çoban ise “Bizi yaratan, işte bu yeri ve göğü halkedenle” cevabını verir.

Musa ise buna karşılık şöyle der: “Vah vah, sen sersemlemişsin. Yazık sen daha Müslüman olmadan kafir oldun. Bu ne saçma söz, bu ne küfür! Çarık elbise anca sana yaraşır. İlahi sıfatlarda cisim sahibi olmak ve ihtiyaç sahibi olmak gibi bir şey var mı? Sen bu sözleri kime söylüyorsun? Amcana mı dayına mı? Allah böyle kulluk istemez. “

Sonrasında Musa Peygamber'e Allah'tan şöyle bir vahiy gelir:

“Ey Musa! Biz çobandan razıydık. Sen işittiklerini inkâr ve küfür saydın. Bir kabahati varsa bile ne tatlı bir kabahatti onunki. Senin görevin ayırmak değil birleştirmek. Onun için övgü olan senin için yergi olabilir. Ona bal olan sana zehir olabilir. Biz dile, söze bakmayız; kalbe ve hale bakarız. Gönül huşu içindeyse o gönle bakarız; isterse sözünde zül ve inkıyat olmasın. Ey Musa; edep bilenler başka, içi yanmış aşıklar başka. Aşıklar her solukta bir başka yanarlar.

Hız. Musa anlar yaptığı hatayı ve hemen ertesi gün çobanı bulmaya gider. Onu bulduğunda sırtını okşar ve: “Ey dost, ben hatalıyım, beni affet. Sen en iyisi bildiğin gibi dua et. Çünkü böylesi Allah katında daha kıymetlidir!” der.

Bu hikâyeden herkes payına düşeni alır. Benim payım ise düşüncelerin, hislerin biricik olduğudur. Kimsenin hayata baktığı gibi bakmak zorunda değiliz. Kimsenin düşündüğü gibi düşünmek zorunda değiliz. Önemli olan hislerimizde samimi olmak ve düşüncelerimizin içine en ufak bir çamur parçasının dahi girmesine izin vermemek. İşte o zaman kafadaki o parlak fikir birçok şeyi değiştirebilir. İşte o zaman bakış açın bir başkası için dönüm noktası olabilir. Bunu başarabildiğimizde en büyük iyiliği başta kendimize yapmış olacağız.

Size ilham verecek iki isimden bahsetmek istiyorum.

Birinci isim bir satranç dehası olan Bobby Fischer’ın Hikayesi.

Bobby Fischer satrancı 6 yaşında, ablasıyla birlikte oynayarak öğrendi. 13 yaşında ABD gençler şampiyonu, 14 yaşında en genç ABD şampiyonu ve 15 yaşında satranç tarihinin en genç büyük ustası olmayı başardı.

Fischer 16 yaşındayken okulun bir zaman kaybı olduğunu düşünerek eğitim hayatına son verdi. Bunun yerine kendi kendine yabancı dil öğrenmeye başladı.

1957 yılından 1966 yılına dek Amerika Satranç Şampiyonası’nda arka arkaya 8 kez şampiyon oldu. 20 yaşında ise 11’de 11 yaparak namağlup Amerika Satranç Şampiyonu oldu.

22 yaşında “Bobby Fischer Satranç Öğretiyor” adlı bir kitap yayımladı. Bu kitapta 275 adet Şah Mat egzersizi bulunuyordu. Bu kitap şimdiye kadar 1 milyon satılmaya en başarılı satranç kitabı oldu.

Bahsetmek istediğim ikinci isim ise Katherine Johnson.

Katherine Johnson matematikte çok yetenekliydi. Öğretmenleri henüz 10 yaşındayken lise eğitimi alması gerektiğini düşündü. Ailesinin durumu çok iyi olmadığından, öğretmenleri aralarında para toplayarak Katherine’in eğitimine büyük destekte bulundu. 1937’de 18 yaşındayken Matematik ve Fransızca bölümlerinden derece ile mezun oldu. Virginia’da bir devlet okulunda öğretmenlik yaptı.

İkinci Dünya Savaşı sırasında NASA’dan önce faaliyet gösteren NACA (Ulusal Havacılık Danışma Kurulu), Afro-Amerikan kökenli kadınları hesaplamalar yapmaları için işe almaya başlamıştı. Katherine de üstün zekâsı ile burada çalışmaya başladı. Katherine burada kendisini ve iş arkadaşlarını “etek giyen bilgisayarlar” olarak tanımlıyordu. Johnson da önce NACA’da sonrasında kurulan NASA’da çalışmaya devam etti. NASA’nın Merkür ve Apollo 11 projelerine çok önemli katkıları oldu. 1962’de uzaya gidecek olan astronot John Glenn,

kalkıştan önce bilgisayar hesaplamalarının Katherine Johnson tarafından kontrol edilmesini istedi. Hesaplamaları mükemmel yakın çıkan Katherine, Amerika'nın Uzay'a ilk insanı göndermesini ve Ay'a ayak basmasını sağladı.

Booby Fischer çok küçük yaşta başladı bu başarı serüvenine. Okulu bırakmaya karar verdiğinde, yanlış bir karar aldığını, bunu yapmaması gerektiğini söyleyen insanlar olmuştur elbette. Katherine Johnson o yıllarda sadece kadın olduğu için bile önüne set çekilmiş, ilerlemesi onun için gerçekten zorlayıcı olmuştu. Ama bu durum onun inandığı şeylerin peşinden gitmesine engel olmadı. Bu insanlar kendi yeteneklerinin peşinden gittiler. Düşüncelerinden vazgeçmediler. Elbette onları gittikleri yoldan döndürmek isteyen, o yola taş koymaya çalışan birçok insanla karşılaşmışlardı. Ama kendilerine, yeteneklerine en başta fikirlerine güvenerek inandıkları yolda adım adım ilerleyip isimlerini tarihe yazdırdılar.

Biz isimlerimizi belki tarihe yazdıramayız, ya da yazdırabiliriz kim bilir. Fakat kendi dönüm noktalarımız olabiliriz. Düşüncelerimize yapacağımız devrimle önümüzde duran duvarları, bahaneleri, kendimizi aşım, kafesten kurtulan bir kuş misali kendimizi özgür bırakabiliriz.

Esra Nur YÜCE

Yazar

İMKANSIZ DEVRİMİ

"İmkanın sınırını görmek için, imkansızı denemek lazım."

Fatih Sultan Mehmet

Düşünce; düşünme sonucu ulaşılan, düşünmenin ürünü olan görüş anlamına gelmektedir yani bir kişinin düşünmesi sonucunda vardığı sonuca düşünce denilir. Devrim ise belli bir alanda hızlı, köklü, ve nitelikli değişiklik anlamına gelir. Düşünce Devrimi diyince de herhangi bir kişi veya kişiler tarafından ortaya atılmış düşüncenin kökten değiştirilmesi anlamındadır. Bilindiği üzere hayatımızda "imkansız" diye bir kelime dolaşmaktadır. Bu kelime, olma ihtimali bulunmayan olanaksız anlamına gelmektedir. Ben bu imkansız kelimesini pek sevmem çünkü bir şeyin imkansız olabileceğini düşünmüyorum. Yeter ki o imkansız denilen işi yapacak kişi o işi yapacağına inansın ve kendine güvensin. Hani Theodore Roosevelt'in "İnanmak başarmanın yarısıdır." diye bir sözü vardı ya işte o söz çok şey ifade etmektedir. Kim bir işi inanarak yaparsa o işi yapmak için elinden ne geliyorsa fazlasını yapacaktır çünkü kişi o işi yapmayı kafasına adı gibi kazımıştır, ya yapacaktır ya yapacaktır. Her kim de bir işi inanmadan yapmaya kalkarsa işte o iş o zaman onun için imkansız olur. Bende bu imkansız düşüncesini tarihten yararlanarak imkansız denilen işleri inanarak yapan kişilerin nasıl yaptığını ele alarak bu düşünceye devrim yapmaya çalışacağım.

Bu imkansız düşüncesine nasıl devrim yapılır diye baya bi düşündüm ve aklıma biz Türkler arasında geçen şu cümle geldi; " Türk'e imkansız de, otur izle.". Türk Tarihine baktığımda bu söze çok hak verdim. Eskilerden beri ne kadar imkansız, hayatta olması mümkün değil denilen şeyler varsa biz çılgın Türkler hepsini yapmışız. Şimdi sizlere tarihten yararlanarak imkansız denilen şeyleri Türkler nasıl yapmış anlatacağım.

İlk olarak sizden bir savaş alanı düşünmenizi istiyorum. Ortada bir savaş var ve bir taraf öteki taraftan asker ve teçhizat bakımından kat kat fazla. Şimdi bu savaştan galip çıkması umulan taraf askerleri ve teçhizatı fazla olan taraf olur. Diğer taraf içinse savaşı kazanması imkansız denilebilir. Peki bunları düşünmeden önce gelin bir de Türk Tarihine bakalım.

Haç ile Batılın, İman ile İnkârın karşılaştığı büyük cenk; Malazgirt savaşı. Sultan Alparslan Bizans ordusunun yola çıktığı haberini alınca keşfe gönderdiği asker Sultan Alparslan'ın yanına gelir ve telaşla "Hünkarım, Bizans ordusu 300 bin askeriyle bize yaklaşıyor!" der. Sultan Alparslan da kendinden emin bir şekilde "Biz de onlara yaklaşıyoruz." cevabını verir. Sultan Alparslan bu cesaretiyle bütün orduyu etkilemiş ve cesaret vermiştir. 26 Ağustos 1071 sabahı çadırdan çıkan Sultan Alparslan, kendi ordusunun 7-8 kilometre uzağında olan Bizans ordusuna barış için bir elçi yollar. Fakat Bizans kralı Alparslan'ın korktuğunu düşünür ve bu teklifi reddeder çünkü Bizans ordusu Selçuklu ordusundan 3-4 kat daha fazladır. Sultan Alparslan savaştan sağ çıkma ihtimallerinin az olduğunu biliyor ve bunu askerlerinde de görüyordu. Askerlerdeki bu tedirginliği giderme için eski bir Türk töresini uyguladı. Kefen tarzı beyaz kıyafetler giydi ve atının kuyruğunu bağladı. Bütün askerlerinden de atlarının kuyruğunu bağlamasını istedi. Atın kuyruğunun bağlamasının amacı; çok uzun olan atın kuyruk kıllarını savaş esnasında ayaklarına dolanmasını önlemek ve aynı zamanda da bağlanmasının kahramanlık ve yiğitlik alameti sayılmaktaydı. Sultan Alparslan yanındakilere savaş esnasında eğer şehit olursa vurulduğu yere gömülmesini vasiyet etti. Sultan Alparslan'ın bu yaptıklarını gören askerler, Sultanlarının asla onları yalnız bırakmayacağını ve kanının son damlasına kadar savaşacağını anladılar. Ardından Sultan Alparslan'ın moral arttırıcı konuşması üzerine askerlerin güveni daha da güçlenmiş oldu. Önce askerlerini topladı ve atından inerek secdeye vardı. Ağzından şu sözler döküldü:

"Ya rabbi! Seni kendime vekil yapıyor; azametini karşısında yüzümü yere sürüyor ve senin uğruna savaşıyorum. Ya Rabbi! niyetim halistir; bana yardım et; sözlerimde hilaf varsa beni kahret!" diye dua etti. Ardından ayağa kalkarak ağzından şu sözler döküldü:

“Ya muzaffer olur gâyeme ulaşırım; ya da şehîd olarak cennete giderim. Sizlerden beni tâkip etmeyi tercih edenler, tâkip etsin. Ayrılmayı tercih edenler, gitsinler! Burada emreden sultan ve emredilen asker yoktur. Zîrâ bugün ben de sizlerden biriyim. Sizlerle birlikte savaşan bir gâzîyim. Beni tâkip edenler ve nefislerini yüce Allâh’a adayarak şehit olanlar, cennete; sağ kalanlar gâzîliğe kavuşacaktır. Ayrılanları ise, âhirette ateş, dünyâda da rezillik beklemektedir. Ey askerlerim! Eğer şehid olursam bu beyaz elbise kefenim olsun. O zaman ruhum göklere çıkacaktır. Benden sonra Melikşah’ı tahta çıkarınız ve ona bağlı kalınız. Zaferi kazanırsak istikbal bizimdir.”

Aylardan Ağustos, günlerden Cuma

Gün doğmadan evvel iklim-i Rum'a

Bozkurtlar ordusu geçti hücumu

Yeni bir şevk ile gürlendi gökler

Ya Allah...Bismillah... Allahuekber

Şair Malazgirt'i dizelere bu şekilde dökerken savaş öğle saatleri Türk atlılarının toplu ok atışlarıyla başladı. Türk askerlerinin çoğunun mahir okçu olmalarından dolayı Bizanslı küffarlar büyük asker kaybına uğradılar. Sonra Alparslan'ın zekice hazırladığı 'geri çekilme planı' Türklere zafer sağladı. Önde bir birlik savaşıp geri çekilirken arkada hilal şeklinde küçük birlikler gizlenmişti. Türk askerinin zırhsız çevik olduklarından uzun süre Bizans ordusu Türklerin korktuğunu düşünerek kovalarken yoruldu ve ardından Türk ordusundaki hilal şeklindeki küçük askeri birlikler devreye girerek Bizans ordusunu mağlup etmeyi başardılar.

Görüldüğü üzere Bizans ordusu Türklerden 4 kat fazla orduya sahip olmalarına rağmen savaşta mağlup oluyorlar. Peki düşündüğümüzde Sultan Alparslan'ın savaşta galip gelmesinin en büyük etkenleri neydi? Birincisi, kendisi yenileceğine hiç inanmamış ve inancını hiç kaybetmeyerek tek rabbi olan Allah'a güvenip ona sığınmasıydı. Ardından yenilme kaygısını gördüğü askerlerine yaptığı konuşma belki de savaşın kazanılmasına neden olan en önemli faktördür. Eğer Sultan Alparslan o konuşmayı yapmasaydı askerleri inanmayarak savaşacaktı işte o zaman bu savaşı kazanmak Türkler için imkansız olacaktı. İkincisi ise benim çok gurur duyduğum savaş taktiği. İzlediğim dizide bir söz duymuştum “Allah az kişi iken çok kişiye galip gelmeyi bu milletin alnına yazmış.” diye. Tarihe baktığımızda gerçekten her yerde öyle. Türkler ne zaman savaşa yedi düvel bir oluyor bizim üzerimize geliyor. Neredeyse de çoğunu kaybediyor. Peki Türklerin kazanmasındaki büyük sır ne? İşte yukarıda saydığım iki neden.

Sene 2006 yılında bir film çıktı ‘300 Spartalı’ adında. Bu film çıktıktan sonra Yunanlılar kendileriyle gururlanmaya başladılar. Bizim böyle atalarımız var, 300 kişiyle neler yaptık diye. Ama bizim tarihimize baktığımızda yapılması daha imkansız denilecek bir şey buldum. Herkesin bildiği ilk Türk zamanında yaşanan Kürşad Ayaklanması. Kürşad Ayaklanması, Türklerin tarihte bilinen ilk ayaklanmasıdır. Bir Türkten asla esir olayacağını ve ‘Ya İstiklal Ya Ölüm’ ilkesinin vücut bulmuş halidir. Gelin bakalım bu Kürşad Ayaklanması diye bahsedilen şey neymiş:

Çin'in yıllarca uyguladığı politika sonucunda Doğu ve Batı Göktürkleri evvela birbirinden ayrıştırılmış, Ardında da mağlubiyete uğratarak esaret altına alınmıştı. 630'lu yıllarda başlayarak 680'li yıllara kadar sürecek olan 50 yıllık esaret sürecine girilmişti. Bazı soylular ve iyi askerler ise çeşitli rütbelerle Çin'in emri altına alınmıştı. Kürşad olarak anılacak olan Chie-shih-shuai da işte bu askerlerden biriydi. Chie-shih-shuai'ye Kürşad ismini veren kişi Bozkurtlar adlı kitabıyla Hüseyin Nihal Atsız'dır. Hüseyin Nihal Atsız Kürşad ismini Kültigin'in ismindeki kül'den küd'ü, Bilge Kağan'ın ünvanından ise şad'ı birleştirerek Kürşad ismini kullanmıştır. Bende yazımda bu ayaklanmayı anlatırken Kürşad ismini kullanacağım. Çin, emrine aldığı bu adamların zamanla Türklük bilincinden uzaklaşarak Çinlileştirmek planını uyguladılar. Ama bazıları bu planlamaya uysada Kürşad ve arkadaşları Türklüklerinden hiç vazgeçemediler. Kürşad 639 yılında, Göktürk esaretine son vermek için topladığı 40 askeriyle Çin İmparatoruna suikast planı yapmıştır. Amaç; İmparatoru öldürerek Çin'i karıştırmak ve esir Göktürk hanedanı üyelerini kaçırmak Ötüken'de yeniden Göktürk Devleti'ni kurmaktır. Fakat işler yolunda gitmez. İmparatorun öldürüleceği gece çok şiddetli bir fırtına kopar ve İmparator o gece saraydan dışarı çıkmaz. Kürşad planın açığa çıkması ve Türk esirlerinin öldürülmesi riskini göz önünde bulundurarak, 40 askeriyle birlikte Chiu-ch'eng Sarayı'na saldırır. O gece sarayda adeta bir kıyım başlar. Kürşad ve arkadaşları hiç kimsenin tahmin edemeyeceği kadar Çin askerlerine karşı koymayı başarır. Fakat dışarıdan gelen destekle birlikte Çin askerlerinin sayısı arttıkça artar. Çinliler artık karşı koyulamaz duruma gelince, Kürşad ve sağ kalan arkadaşları atlarla kuzeye doğru kaçmaya çalışırlar. Arkalarından gelen Çin askerlerinin ve Kürşad'ın arkadaşlarının bir çoğu Vey Nehri'ni geçmeye çalışırken boğulurlar. Nehri geçemeyenler ise bir süre sonra yakalanır ve katledilirler.

Evet okuduğumuz üzere görüyoruz ki Yunanlıların bolca övündüğü 300 Spartalı gerçeğini, biz önceden 40 kişiyle ve o dönemin güçlü devletlerinden olan koskoca Çin sarayına girerek imkansız denilen şeyi başarmışız. Bir kez daha gördük ki imkansız diye bir şeyin olmadığını ve Türklerin imkansız denilen çoğu şeyi tarihte yaptığını görüyoruz.

Kürşad ayaklanmasını okuyunca ben bi düşündüm. Acaba biz Türklerde hâlâ Kürşad Ayaklanmasında olduğu gibi 'Ya İstiklal Ya Ölüm' ilkesini benimsiyor muyuz? Bilmiyorum sizde oldu mu ama ben okuduktan hemen sonra bunu düşündüm ve cevabını fazla eskilere gitmeden buldum. Tarih 19 Haziran 2010 gecesi saat 23.30, yer Azerbaycan Karabağ sınır karakolu ve bir kahraman Mübariz İbrahimov. O gece Mübariz hiç kimseye haber vermeden silahlarını ve mühimmatını kuşanarak karakoldan ayrılıyor. Gittiği yer ise Mübariz'e kahramanlık sıfatını yapacak olan yer, Ermenistan sınır karakolu. Mübariz'in sabah karakolda olmadığı anlaşılıyor ve Mübarizi askerlikten bunaldığı için eve kaçtığını zannederek babasını arıyorlar. Mübariz'in babası gelen telefonu şöyle anlatıyor; "Sabah bana telefon açtılar ve Mübariz'in karargahta olmadığını, bana eve gelip gelmediğini sordular. Ben evde olmadığını söyledim ve ardından sordum ki yanına silahını almış mı? Karargahtakiler aldığını söyleyince. Ben oğlumu tanırım hemen sınır karakoluna gidin dedim." Ve öyle de olmuştu. Mübariz'in babası haklı çıkmıştı. Tam 1 kilometrelik mayın dolu sınırı tek başına aşan Mübariz, karakola baskın verir. Karakoldaki Ermeni askerler şaşkındır. Sanıyorlar ki Azerbaycan ordusu baskın verdi. Ama işin rengi öyle değildi, baskını veren tek kişi olan Mübariz'di. Mübariz çatışmaya başlar ve Ermeni askerlerini teker teker öldürür. Sabaha kadar çatışır ve mühimmatı bitince öldürdüğü Ermeni askerlerinin silahlarını alarak devam eder çatışmaya. Ermenilerin hepsi şok içindedirler. Sadece tek başına olan Mübariz bir karakolu nasıl bastı ve kendinden katça çok olan ve mühimmatı fazla olan askerleri nasıl öldürdü. Azerbaycan resmi kaynaklarına göre Mübariz tek başına tam 45 tane işgalci Ermeni askerini öldürmüştü. Saat sabah 6 sularında Mübariz'in bütün mühimmatı biter ve şehit edilir. Ermenistan başkanı olan Sarkisyan ve bütün Ermeniler şok halindedir. Bir Türk koskoca ermeni karakolunu basmış, yedi tanesi

subay olmak üzere tam 45 kişiyi öldürmüştür. Şehit edilen Mübariz'in cansız bedenine tonlarca işkence yaparlar. Gecenin bütün hincını o cansız bedenden çıkarırlar ve bunu sosyal medyalarda paylaşırlar. Hatta paylaştıkları fotoğraflarda şehit olmuş olan Mübariz'in elleri bağlıdır. Anlaşılan Ermeni işgalciler Mübariz'in cansız bedeninden bile korkarlar. Artık her şey ortadadır. Azerbaycan kahraman Mübariz'in naaşını almak için Ermenistan'a başvurur ve reddedilir. Tam 2 ay boyunca cansız bedeni rehin tutarlar. 2 ay sonunda Mübariz Azerbaycan topraklarına ulaşır ve Azerbaycan Devlet Başkanı İlham Aliyev, Mübariz'i Milli Kahraman ilan eder. Mübariz o gece karakola şu mektubu bırakmıştır:

“Canım babam ve anam. Bana sakın darılmayın. İnşallah cennette buluşacağız. Benim için bol bol dua edin. Vatanımın zor günlerine artık kalbim dayanmıyor. Allah rızası için bunu yapmalıyım. En azından kalbim biraz sakinleşir. Şehid olana kadar bu şerefsizlerin üzerine gideceğim. Şehid olursam ağlamayın. Aksine sevinin o makama yükseldiğim için. Allah'a ibadetlerinizi tam olarak gerçekleştirin. Çok çok sadaka verin. Seyid torunu olarak bunu yapmalıyım. Allah büyüktür. Vatan sağ olsun. Oğlunuz Mübariz. Hakkınızı helal edin.”

İki olaya da baktığımızda ikisinin de amaçları aynı. Biri Çinin zulmünden, kendi benliğini unutturulmaya çalışılmasından kurtulmak için 40 kişiyle koca Çin Sarayını bastı. Diğeri ise Ermenistan'ın Dağlık Karabağ da yaptığı başta Hocalı Katliamı olmak üzere ki zaten Hocalı Olayı bütün nedenlere tek yeter. Çünkü Ermenistan Hocalı'da 106'sı kadın, 83'ü çocuk toplamda 613 kişiyi bir gecede canice katlederek şehit ettiler. Bu iki yaşanmış kahramanlıklarda görüyoruz ki; birincisi, bir Türk esareti asla kabul etmez ve istiklali için canından vazgeçer, ikincisi ise Türkler yapmış oldukları bu kahramanlıklarla imkansız diye bir şeyin olmadığını, iman varsa imkanın da olduğunu, imkansız denilen herhangi bir şeyi isteyince yapıldığını bir kez daha bizlere göstermiş oldular.

Bir başka örnek daha Dünya'da eşi benzeri görülmemiş savaşlardan ve destanlardan bir tanesi “ÇANAKKALE DESTANI”. Bu sadece bir savaş değildir, Çanakkale'ye destan demek bile yanında az kalır. Bu öyle bir şeydir ki metrekareye 6 bin mermi, 5 litre kan demektir, daha silah kullanmasını bilmeyip sokakta oyun oynayan çocukların vatanını savunmak için hiç düşünmeden cepheye koşması demektir, dönüşü olmayacağını bile bile giderken çocuğunu öpme bahanesiyle kulağına fısıldayarak “Vatan sana emanet oğul.” demektir, çocuğunun şehit haberini alan babanın şehit babasıyım artık diye gururlanması demektir, bir ananın ‘oğlum vatana kurban olsun’ diyerek çocuğunun saçlarına kına yakıp cepheye yollaması demektir, cepheye giderken eşinin, babasının, annesinin ‘Eğer vatani kurtarmadan dönersem hakkım sana helal değildir.’ demesidir, belki de dünyada sadece bir kez olacak olan mermilerin havada çarpışması demektir, Türkün, Kürdün, Lazın, Çerkezin, Arapın yedi düvele karıştı tek bir vücut olması demektir, Çanakkale öyle bir şeydir ki ne kadar anlatmaya kalksak da kelimelerin yetersiz kalması demektir. İşte belki de imkansız düşüncesini yok etmeye yetecek olan tek şey Çanakkale olabilir. Öyle bir şey ki yedi düvel nefesinin son anlarında, yıkılmakta olan hatta kendileri arasında mezara koydukları Osmanlı'ya karşı bir olup saldırıya geçmişlerdir. Yıkılmakta olan Osmanlı Devletinin yiyecek yemeği, giyecek kıyafeti hatta neredeyse savaşacak cephanesi bile yok denecek kadar azdır. Düşman hatlarında ise bunların en kalitelisi ve kat kat fazlası vardır. Ama onlarda bir şey yoktu o da iman. Biz biliriz ki ‘iman varsa, imkanda vardır.’ ve imanımızdan hiç taviz vermedik. Her ne konumda olursak olalım tek rabbimiz olan olan Allah'a inanır, ona güveniriz çünkü Allah varsa gam yoktur. Düşman tarafında ise bunun zerresi yoktu.

Düşman taraf savaşı kazanacağından o kadar eminlerdi ki beş çayını İstanbul'da içmeyi dahi planlamışlardı. Bu savaşı kazanmak Türkler için imkansızdı onların gözünde çünkü onlar en iyi cephanenin tüfek, mermi, bomba olduğunu sanıyorlardı ve bunlar da onlarda fazlasıyla vardı ama en iyi cephane bu değildi. En iyi cephane iman ve vatan sevgisiydi. İşte bu

cephanelerden düşmanlarda hiç yoktu. Peki bu savaş da Türkler vatan için neler yaptı gelin beraber bakalım:

Çanakkale Savaşında siperlerin gerisinde yaralı askerlerin en çok ihtiyaç duyduğu şey “Morfin“di.Doktorlar yaralı askerlere ağrı kesici bulmakta zorlanıyorlardı. Bu yüzden bir nöbet tutuluyordu. Hastaların ameliyatı için hazırlanan çadırın önüne bir masa kurulmuştu..Sedye ile gelen her yaralı, burada masaya koyuluyordu. Doktorun elinde enjektör, enjektörün içinde ağrı kesici.. Doktor ilk muayeneyi yapıyordu ve yaşama olasılığı olan, ameliyat edilmesi halinde yaşayacağına inandıkları askerlere ağrı kesiciyi yapıyordu.. Oysa gelen her yaralının ağrı kesiciye ihtiyacı vardı. Fakat herkese yetecek kadar ağrı kesici yoktu.. Doktor duygusal karar vermemek için yaralıların yüzüne bakmamakta, iyileşme şansı yüksek olan yaralılara ağrı kesici yapmaktaydı.. Yine doktorun önüne bir asker getirildi.. Yaralının ağır yaralarına bakan doktor, askerın iyileşemeyeceğini öngörür ve ona ağrı kesiciyi yapmaz..

O sırada askerden iniltili bir ses duyulur..

“Baba!”

Herkesin gözü doktora çevrilir, yaralar içinde kıvranan asker doktorun öz oğludur..

Doktor buna rağmen yine ağrı kesiciyi oğluna yapmaz ve bir kaç saat sonra da oğlu şehit olur.. Doktor, şehit olan oğlunun cansız bedenine sarılır ve şöyle der:

“Affet oğlum, o senin hakkın değildi”

İşte bu topraklar hakkı olmadığı için tek bir ağrı kesiciyi bile oğlundan esirgeyen o güzel insanlar tarafından vatan yapılmıştır.

Ve bizim..Çanakkale savaşını kazandığımız o tarihi anlardan biri de, hiç şüphesiz Doktor Tarık Nusret’in hakkı olmadığı için öz oğluna ağrı kesici yapmadığı o an’dır..

bir başka hadise ise şöyle: Çanakkale muhârebelerinde kumandanlık yapmış ve yaralanmış olan emekli bir subay, hâtırâtında şöyle anlatıyor:

Çanakkale Harbi’nin devam ettiği günlerden birindeyiz. O gün akşama kadar devam eden savaş, bu nisbetsiz üstünlüğe karşı yine zaferimiz ile neticelenmek üzereydi. Gözetleme yerinde muhârebenin son safhasını heyecanla takip ediyordum. Mehmetçiklerin “Allah Allah...” nidâları ufku titretiyor, korkunç bir medeniyetin bütün heybetini temsil eden top seslerini bile bu müthiş haykırışlar bastırıyor gibiydi.

Bir aralık, yanımda bir ayak sesi duyar gibi oldum. Geriye dönünce Ali Çavuş ile karşılaştım. Sapsarı olmuş yüzünde müthiş bir ızdırap okunuyordu. Daha neyin var demeye kalmadan, o her şeyi anlatmaya yetecek olan kolunu bana gösterdi. Dehşetle ürpermişim. Sol kolu bileğinin dört parmak kadar yukarısından aldığı bir isâbetle hemen hemen tamamen kopacak hâle gelmişti ve elini yere düşmekten ancak zayıf bir deri parçası alıkoymakta idi. Ali Çavuş dişlerini sıkarak ızdırâbını yenmeye çalışıyordu. Sağ elindeki çakıyı bana uzattı:

“–Şunu kesiver kumandanım!” dedi.

Bu üç kelimelik cümle, öyle müthiş bir istek, öyle bir mecbûriyet ifâde ediyordu ki, gayr-i ihtiyârî çakıyı aldım ve derinin ucunda sallanan eli koldan ayırdım. Bu tüyler ürpertici vazifeyi yaparken de:

“–Üzülme Ali Çavuş, Allah vücûduna sağlık versin!” diye moral vermeye çalışıyordum.

Çok geçmeden Ali Çavuş, yalnız elini değil, vatan uğruna fânî vücûdunu da fedâ etti. Gözlerini hayata yumarken de:

“–Vatan sağ olsun! Allah îmandan ayırmasın!.. Canım vatana fedâ olsun!..” cümlelerini tekrarlayarak son nefesini vermiş, etrafı küçük bir kan gölü hâline gelmişti.

Çanakkale harbi nasıl bir îman gücüyle kazanıldı? Bu hususta, bizzat harbe iştirâk etmiş bulunan kahraman yiğitler, zaferin taktiğini şu şekilde anlatıyorlardı:

“Gönüllerimiz Allâh’a niyaz hâlindeydi. O’nun yardım ve istiânesine sığınmıştık. Kumandanlarımız da sürekli olarak bize «Salât-ı Nâriyye»yi okutturuyorlardı... Böylece ilâhî yardıma nâil olduk...”

İşte imkansızın içinde imkansızı yapmayı başaran bir kahraman Seyit Onbaşı.. Rumeli Mecidiye Tabyası, korkunç bir düşman saldırısı neticesinde neredeyse tamamen imhâ edilmişti. Cephaneliğin büyük kısmı havaya uçmuş, on altı topçumuz şehit olmuştu. Koca tabyadan ayakta kalabilen bir yüzbaşı, iki nefer, bir de vinci kırılmış, ağzına mermi alamayan tek bir top idi. Yüzbaşı, etraftaki birliklere durumu haber vermek için uzaklaşmıştı ki, erlerden Koca Seyyid, denizin üzerinde ateş ve ölüm püskürerek ilerleyen düşman gemilerine bakarak derin derin içini çekti. Gözleri doldu. Acziyet içinde çırpınan yüreğinin mahzûniyetiyle ellerini yüce Mevlâ’ya kaldırdı ve:

“Yâ Rab! Ey kudret sahibi Allâh’ım! Bana şu an öyle bir kuvvet ver ki, hiçbir kulun benden daha güçlü olmasın!” diyerek Rabbine sığındı, O’ndan yardım istedi. Koca Seyyid, dünya âleminden sıyrılmıştı ve sadece Rabbinin huzurunda idi. Gözlerinden akan yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu. Vird hâlinde bir müddet:

«لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ» dedi.

Sonra birden «Yâ Allah!» diye haykırdı ve arkadaşının hayret ve şaşkınlık dolu nazarları arasında 215 okkalık (yaklaşık 276 kiloluk) mermiyi kavrayıp kaldırdı. Demir basamakları üç kez inip çıktı. Göğüs ve omuz kemiklerinin çatırtıları duyuluyordu. Sel gibi ter döküyordu. Koca Seyyid, çatlama dudaklarıyla:

“Allah’ım! Benden kuvvetini esirgeme!” duasına devam ediyordu.

Nihâyet topun ağzına sürdüğü meşhur üçüncü mermiyle savaşın kaderi değişti. İngilizler’in “Oşin” isimli zırhlı gemisi vurulmuş ve denizin üzeri cehennemî bir aleve bürünmüştü.

Çanakkale’yi anlatmaya kelimeler hatta kitaplar yetmez. Çanakkale tek başına bile imkansız diye bir şey olmadığını, iman varsa imkanın da olduğunu en büyük kanıtıdır.

Başta bu vatan, bayrak, bizler, doğmuş ve doğmamış çocukların hür ve rahat bir şekilde yaşamaları için canından vazgeçmiş bütün şehit kahramanlarımıza Allah’tan rahmet, gazi olmuş kahramanlarımızdan ise Allah razı olsun diyor, hepsini saygıyla anıyorum.. Yazıma internette gördüğüm ve belki de bu yazımı yazmamda en büyük etken olan şu sözle son vermek istiyorum:

“ Eğer birileri sana ‘bu iş yapılmaz, imkansız’ diyorsa, bu onların sınırlarını gösterir, seninkini değil.”

Mehmet Emin KÖSE

Yazar

Düşünce Komedyası

Düşüncelerimizin kıyasına vurmuş birtakım nesnelere mevcuttur. Bu nesnelere elle tutulamaz veyahut terazide ölçülemez lakin tonlarca kayadan bile ağırdır. Vinç makinesindeyiz. Hafifletmek bizim elimizde . Eylemlerimizin esas kaynağı düşüncelerimiz ise doğru düşünmek doğru eylemleri doğurur

Öncelikle şunu sormak istiyorum hayatımızın hangi kısımlarında sahiden düşünüyoruz? Düşünceler öyle derinken o derinliğe inebiliyor muyuz? Hayır tabii ki! Çoğu zaman önceden düşünülmüş ,benliğimize işlemiş sanki başka cevabı olmayan sualler gibi aklımıza ilk gelen hazır düşünceleri dimağımızdan fırlatıyoruz. Midemiz bir süre sonra yemek istediği gibi beyin de düşünmek ister . En önemlisi düşünmek eylemi düşünce ister. 1 insan 7 gün yemek yemeden durabilir mi ? . Peki şunu sormak istiyorum düşünmeden ne kadar zamandır duruyoruz.? Belki de düşüncelerimiz pas tuttu geçmiş zaman belirsizliklerinde. Her düşünce devrimdir insanın kendisi için . İnsan sınırlarını kendi belirlediğinde , kendine özgür düşünce ortamı yarattığında ama asıl en önemlisi kendine inandığında en büyük düşünür odur.

Bazen düşünceler kişiliklerin arka planında kalır . Bazen de düşüncelerle var olur kişilikler . Örneğin Adolf Hitler dediğimiz zaman aklımıza yahudiler gelmekte. Kişiliğinden çok hayatını sarıp sarmaladığı bir düşünce sistemi aklımıza gelmekte. Yahut Ahmed Arif dediğinde aklımıza elbet muhteşem şiirleri gelir fakat kişiliği hep daha ön plandadır . Burada ayırım yapmak istediğim düşünmek üzerine değildi . Devrim üzerinedir. Kimi düşünceleriyle devrim yapmak isterken kimi de kişiliğiyle yapabilir. Hatta kimi de yaşarken yaptığı devrimi ölüyken de devam ettirir.

Devrim kelimesini herhangi bir olaydaki hızlı ve geniş kapsamlı niteliksel değişim olarak tanımlayabiliriz. Halk tarafından gerçekleştirilen devrimler var olan toplum düzenini değiştirmek ,iyi hale getirmek amacıyla gerçekleşir . Devrimin temelinde ise düşünceler yatar. Toplum iyileştirecek olan devrimin esas kahramanı zihinlerde yeşeren düşüncelerdir. . Bu devrim tanımından çok aslında düşünce devrimine odaklanmalıyız . Eski tarihlere gitsek de yakın bir geçmiş de ziyaret etsek bazı düşüncelerin kalıplar halinde kati şekilde değişmediğini görürüz. Bunun temelinde bir çok neden bulunuyor olsa bile en büyük tarihi olayların basamaklıp düşünceleri yıkarak gerçekleştiğini hatırlatmak istiyorum. Aslında bu sadece tarihin bilinen olayları için değildir.şu an bile bireysel düşünce atılımlarını genele erdirmek yahut kendi içimizde gerçekleştirmek mümkündür.

Bana kalırsa yıllardan beri inandığı yalandan sıyrılan birisi de devrim yapar . Dur der kendine ! İnsanlık için küçük kendisi için büyük bir adım olsa bile düşüncelerini kontrol etme yetisi kazanmıştır . Çünkü en uzun yollar bile tek adımla başlar. Yahut düşeceğini bile bile yine de ayağa kalkan ama her düştüğünde ağlamayı da ihmal etmeyen çocuk da devrim gerçekleştirir. Hatta bir ağaç . Evet bir ağaç da devrim gerçekleştirebilir. Kocaman gövdesiyle, gölgesiyle yıllara meydan okur. Ayakta dimdik durarak devrimini gerçekleştirir. Belki de devrim kelimesini yanlış hususlarla ilişkilendirdiğimiz için saçma gelebilir bu söylediklerim . Kelime manası değişim iken düşünceleri sınırlandırmak sizce de biraz karşıt değil mi?

Hilal İKTİMUR

Yazar

İnanç ve Azmin Zaferi; Devrim Arabaları

Kuşkusuz ki her şey bir hayalle ve düşünceyle başlar...

Bazı hayaller vardır ki, olması çok zordur, olursa da her şey bir rüya gibi olur. Pembe bir rüya...

Fakat asıl iş, sadece bu rüyanın gerçekleşmesini ümit etmek de değildir. Bunu başarabilmektedir. Bu rüyayı görebilmek için sürekli hayallere ve uykuya dalmak yerine, önce rüyanın gerçek olabileceğine inanmak gerekir.

Kolları sıvamak...

Bu da yetmez! Size hayalperest diyecek muhalifleri göğüslemeniz, karşınıza çıkacak tüm imkansızlıkları aşmanız, yeri geldi mi tehditlere, yeri geldi mi aşağılamalara hazırlıklı olmanız şarttır! Tökezlediğinizde “ben sana demiştim” deyip, halinize sevinenlerden tutun, iftirayla, negatif senaryolarla sizi tüketmeye, vazgeçirmeye çalışanlara kadar, her türlü insanla ve durumla uğraşmak zorunda kalabilirsiniz.

Para, bütçe, yatırım, risk... Bunlara hiç girmiyorum bile.

An gelir ki, Hayal kurduğunuza pişman olabilir. Her şeyden vazgeçmek isteyebilirsiniz. Neden ben? Bir tek ben miyim rüya gören? Diye sorabilirsiniz kendinize... Öyle bir baskıdır ki bu, Yetişkin olan herkes hayatının bir döneminde bu durumla karşılaşmıştır. Kimisi aşmayı başarmış, kimisi başaramamıştır...

Düşünmekten bahsedip, hayalden bahsedip “Çok hayal kuruyorsun” denilen dönemde düşüncenin gerçeğe dönüştüğü “DEVİRİM” otomobilinden bahsetmezsek olmaz.

YIL; 1960...

YER; ANKARA SANAYİ KONGRESİ...

Kürsüde genç bir makine mühendisi “Necmeddin ERBAKAN”

Kendi üretimi olan GÜMÜŞ MOTOR’un yaptığı imalatları sunan Erbakan “Türkiye artık kendi otomobilini üretebilir.” fikrini ortaya atar. Bu fikir üzerine askeri yönetim Gümüş Motor fabrikasını gezmiş büyük ilgi ve heyecan duymuştu. Akabinde Milli Savunma Bakanlığının altında bulunan salonda 200 yüksek rütbeli subaya Almanya’daki tecrübelerine de dayanarak harp sanayi konusunda konferans verir. Konferansını destekler nitelikte birde film gösterimi yapar. Film gösterimi bitip salon ışıkları yakıldığında birkaç generalin duygulanarak ağladığını görür.

Gürsel Paşa 24 ocak 1961’de öğretim görevlileri ve iş adamları ile görüşmeye başlar.

Doç. Dr. Necmeddin Erbakan ile de görüşür. Bu heyetin için de Sabahattin Zaim gibi ilim adamlarının yanı sıra Vehbi Koç gibi iş adamları da yer almaktadır.

Bu görüşmede Erbakan'ın ısrarla savunduğu "Türkiye artık kendi otomobilini üretebilir" fikri yönetimde bulunan askerler tarafından uygun görülür.

Doç. Dr. Necmeddin Erbakan 4 mart 1961 tarihinde bakanlar kuruluna brifing vermesi için davet edilir.

Toplantıda Erbakan, Türkiye sanayisinin yerli otomobil üretecek kapasiteye sahip olduğu tezini izah eder.

Bu toplantıdan sonra Devlet Planlama Teşkilatı harekete geçer. Ancak Türkiye'nin kalkınmasını ve sanayileşmesini istemeyen karşı cephede harekete geçer. Türkiye'nin otomotiv konusunda kamuoyunun kafası karışmıştır. Bu işi aydınlatması için Erbakan'a görev verilir. Gümüş Motorun Genel Müdürlüğünü yürüten Erbakan, İstanbul Teknik Üniversitesi'nin 501 no'lu salonunda seçkin dinleyicilere konferans verir. Konferansta demir filizinden başlayıp, satış safasına kadar orta halli bir ailenin dahi 14 bin liraya otomobil sahibi olabileceğini anlatır. Nihayet 1. Otomotiv Sanayi Kongresinin yapılacağı haberi 28 Mart 1961'de gazetelere yansır. O günün gazete manşetlerinde projeyi destekleyen 24 Mart 1961 tarihli "Düşünen Adam Dergisi" konuyu kapağına taşımıştır. Kapakta Erbakan'ı üzerinde Türk Oto yazılı iki otomobil sembolize eder. Bu demektir ki 1961'de Erbakan'ın adı yerli otomobille özdeşleşmiştir. 15-17 Mayıs 1961 tarihlerinde 1. Otomotiv Sanayi Kongresi yapılmaktadır. Katılımcıların arasında gazeteciler, bürokratlar, iş adamları, mühendislerde vardır. Kongreye damgasını vuracak isim sonrasında Türkiye'nin siyasi hayatına damgasını vuracak olan Doç. Dr. Necmeddin Erbakan'dır...

Otomobil Endüstrisinin açılış konuşmasını yapan Devlet Başkanı Cemal Gürsel şöyle demiştir: " Tarımı da ıslah edeceğiz; ancak ot satmakla neticeye varmak kabil değildir. Bir vapur dolusu pamuk karşılığı yedi-sekiz otobüs alabiliyoruz. Bir vapur pamuğun ne emeklerle meydana geldiğini takdir edersiniz. Bu cihetle sanayide lazımdır. Dengeli bir tempo ile sanayileşmek mecburiyetindeyiz. Buna mutlak zaruret vardır. 'Bizde sanayi yok mu?' diye soracaksınız. Vardır; ancak bunlar o kadar dağınıktır ki, heyeti umumiyesinin (tamamını) bir istikamette çalıştırmak lazımdır. Otomobil sanayi'ne gelince; medeni bir memleket nakil vasıtalarını kendisi yapmalıdır. Nakil vasıtaları bugünkü dünyada, ekonomik alanda büyük yer almaktadır. Nakil vasıtalarını kendimiz yapmalı, kendi vasıtalarımızla taşınmalıyız. Türkiye'de otomobil yapılamaz diyorlar. Bu tamamıyla kara bir düşüncenin mahsulüdür. Türkiye'nin bugün malik olduğu birçok sanayi kolları vardır ki, bizi bu mevzua da teşvik ediyor..."

Kongre salonu oldukça kalabalık ve heyecanlıydı. Salonda Türkiye'nin kendi otomobilini üretmesine karşı çıkanlarda bulunmaktaydı. Bunlardan biri de Haim Nahum'un oğlu Bernard Nahum'du. Bernard Nahum salonun aksine otomotiv sanayinin zorluklarından bahsetmekte, yerli otomobil fikrine karşı çıkmaktaydı. O sıralarda ön sıralarda oturan genç bir mühendis, Nahum'un, "Bursa'da şeftali üretmek, hem otomobil üretmekten daha kolay hem daha kazançlıdır" konuşmalarına dayanamaz ve ayağından çıkardığı postalı sahneye doğru fırlatır. Postal Nahum'un alınına isabet etmiştir. Vatansever mühendis, "Bize otomobili siz ürettirmiyorsunuz! Sizler bizleri batıya mahkum ve mecbur ediyorsunuz!" diye bağırırmaktaydı. Ve bu genç mühendis tıpkı Erbakan gibi yerli ve milli kalkınma sevdalıydı...

1961 Mayısındaki kongrede "yerli ve milli" fikri altında toplanılmış, Devlet Başkanı Cemal Gürsel devrim otomobillerinin yapılması emrini burada vermiştir.

19 Haziran Devlet Demiryolları cer daireleri yönetici ve mühendislerinin içinde olduğu grup Ankara'da bir toplantıya çağrılır. Toplantıya başkanlık eden Genel Müdür Yardımcısı Emin Bozoğlu'dur. Ulaştırma bakanlığından alınan bir yazıyı okur. Yazıda ordunun cadde binek ihtiyacını karşılayacak otomobil tipinin geliştirilmesi görevinin T.C Devlet Demiryolları işletmesine verildiği ve bu amaçla 1 milyon 400 bin lira ödenek ayrıldığı belirtiliyordu. Verilen gün 29 Ekim 1961 idi.

129 Gün... Yani tam 4,5 ay...

Bu süre içerisinde bu belirtilen çaplarda bir otomobil yapılabilir miydi? Böyle bir mucize gerçekleşebilir miydi? Otomobil kullanmasını bilmeyenler nasıl otomobil üretecekti?

Toplantıda söz alanların çoğu böyle bir projede severek çalışmaya hazır olduklarını belirtirken bir kısmı da böylesine kısa bir sürede sonuç alınamayacağını düşünmekteydi. Projede bulunan mühendisler, bu 4,5 ayda deyim yerindeyse canla başla çalıştılar. Bazı kaynaklara göre hafta sonları dahil olmak üzere günde 12 saate çıkan çalışma süreleri oluyor, bazı günler fabrikada yatıp kalkıyorlardı.

Yapılması planlanan araba beş kişilik olarak, 1000-1100 kg ağırlığında belirlendi. Eskişehir Devlet Demiryolları cer fabrikasında 30 teknik elemanla prototip imalatına başlandı. Motorun gövde ve başlığı Sivas Demiryolu Fabrikası'nda dökülüp, Ankara Demiryolu Fabrikası'nda işlendi. Piston, segman ve kolları ise Eskişehir'de imal edildi. Motoru Ankara Demiryolu Fabrikasında monte edildi. O dönemde emsal prototiplerin üretilmesinde en az 1 milyar dolar harcanırken 1 milyon 400 lira ayrılan ödenek 900 bin liraya düşürülmüştü.

Gece gündüz demeden hafta sonları da çalışarak 129 günde bir çok engelleme ve tehditlere rağmen inanılmazı bu ekip başarmıştı. Hem de 3 ayrı tip otomobil, 10 adet motor, 2 modelde 6 şanzıman kısıtlı imkanlarla üretilmişti. Eskişehir Valiliği'nin internet sitesinde yer alan bilgilere göre, Devrim arabasının temel ve teknik özelliklerinin başka bir araca benzememesi için iki farklı prototip oluşturuldu. Arabanın modeli değiştirildi, iki gövde çakıldı. A ve B olmak üzere iki ayrı motor hazırlandı. Şanzımanlar ise Ankara Fabrikası'nda üretildi. Elektrik donanımı ile diferansiyel dişlileri, kardan istavrozları ve motor yatakları ile cam ve lastikleri dışında bütün özellikleri ve mekanik donanımları yerli üretimdi.

Tüm ülkede üniversitesinden, basınına, sanayicisinden, politikacısına sesini duyurabilen herkes böyle bir mucizenin olmayacağına inanıyordu. Olmamayı geçin "Biz önce toplu iğne üretelim de sonra otomobil üretiriz" denilerek alay konusu olmaktadır.

Ve hayal gerçekleşiyordu...

Türkiye'nin ilk yerli üretim 3 otomobilde batının engellemelerine inat, 28 Ekim akşam saatlerinde tamamlanmış; 29 Ekim sabahına hazırды.

Devrim, Ankara'ya trenle taşındı. Buharlı lokomotiflerle çekilen trende bacadan çıkan kıvılcımlardan dolayı araçların alev almaması için başlangıçta yalnızca manevra yapmasına yetecek birkaç litre benzin konuldu. Esas yakıt ikmalî Ankara'ya indikten sonra yapılacaktı.

Devrim Arabaları Ankara'ya indikten sonra motosiklet eskortuyla birlikte yola koyuldu. Eskortlar benzin ikmali yapılması gerektiğini bilmediği için, TBMM'nin önüne gelene kadar araçlara benzin doldurulmadı. Beyaz Devrim'e benzin doldurulduğu esnada Cumhurbaşkanı siyah Devrim'e bindi. Ancak araç 100 metre ilerledikten sonra durdu. Gürsel'in "Ne oldu?" sorusuna direksiyonda bulunan Yüksek Mühendis Rıfat Serdaroğlu "Paşam, benzin bitti," diye cevap verdi. Bunun üzerine Cemal Gürsel, tarihe geçen "Garp kafasıyla otomobil yapıyorsunuz ama şarklı olduğunuz için benzin koymayı unutuyorsunuz!" sözünü sarf etti. Cemal Gürsel'den diğer araca geçmesi rica edildi ve diğer Devrim ile sorunsuz bir şekilde Anıtkabir'e kadar gidildi.

Ertesi gün tüm gazetelerde "Devrim Yolda Kaldı", "Devrim Yürümedi", "100 Metre Gitti Durdu" gibi manşetler yer aldı ancak diğer Devrim ile herhangi bir sorun yaşanmadan Anıtkabir'e kadar gidildiğinden kimse bahsetmedi. Bütün basın, Devrim Arabaları'na ayrılan ödeneğin heba edildiğini yazdı. Karalama kampanyası sonuç vermiş bu proje rafa kaldırılmıştır. Türkiye'nin kalkınmasını istemeyen iç ve dış güçler harekete geçmiş, bu büyük projeye engel olmuşlardır.

Yeryüzündeki hiçbir otomobil onun kadar yanlış tanıtılmadı...

Onun kadar aşığılanmadı...

Kimileri modeli çalıntı dedi. Kimileri Erbakan'ın başarısız girişimi dedi.

Ama aslında olan çoğu otomobil dahi kullanmayı bilmeyen 30 mühendisin 129 günlük onca tehdit ve şantaja rağmen komik bir bütçeyle imkansızı başarmasının ürünüdür.

Yerli otomobilde Necmeddin Erbakan'ın çok büyük emekleri vardır her ne kadar prototip kısmında bizzat yer almasa da imalat safhasını yakından takip etmiştir.

Devrim, hiçbir zaman seri üretime geçmedi. Üretilen dört araçtan üçü ve on motor hurdaya ayrıldı, kalan tek Devrim Eskişehir'deki TÜLOMSAŞ'ta sergileniyor.

Evet, bir düşünce ve hayalin nasıl gerçeğe dönüştüğünün en büyük örneğidir "DEVİRİM ARABALARI..."

Bir düşünce icraate dökülürse bunun adı devrim olur. Asıl mesele düşünmek değil düşündüğün şeyi aksiyona dökmektir. Yoksa düşünceler bir zaman sonra unutulmaya mahkumdur. İnsanların zihninde devrimi sözlerinizle değil ancak yaptıklarınızla gerçekleştirebilirsiniz. Düşünceler uçup gidebilir. Ama bu demek değil ki düşünmek yetersiz bir eylem. Aksine her devrimin başı bir düşünce ve hayalle başlar. Sözlerimi devrim

otomobillerinde büyük katkısı olan Necmeddin Erbakan hocanın sözleriyle kapatmak istiyorum; ‘‘Her şey bir hayalle başlar, bunun temelinde inanç yatar. İnanırsanız başarırsınız...’’

Başarmanın 3 temel esası;

Hayal, düşünce ve inanç...

Devrim Otomobilinin Kahramanları;

Yönetim Grubu

- Y. Müh. Emin Bozoğlu - TCDD Genel Müdür Yardımcısı
- Y. Müh. Orhan Alp - TCDD Fabrikalar Dairesi Başkanı
- Y. Müh. Hakkı Tomsu - TCDD Cer Dairesi Başkanı
- Y. Müh. Nurettin Erguvanlı - TCDD Cer Dairesi Başkan Yardımcısı
- Y. Müh. Mustafa Ersoy - Eskişehir Demiryolu Fabrikası Müdürü
- Y. Müh. Celal Taner - Adapazarı Demiryolu Fabrikası Müdürü
- Y. Müh. Mehmet Nöker - Ankara Demiryolu Fabrikası
- Y. Müh. Hüsnü Kayaoğlu - TCDD Genel Müdürlük Müşaviri
- Y. Müh. Necati Peköz - TCDD Genel Müdürlük Müşaviri

Tasarım Grubu

- Y. Müh. Nurettin Erguvan
- Y. Müh. Ercan Türer
- Y. Mimar Kemal Elagöz

Motor Şanzıman Grubu

- Y. Müh. Mehmet Nöker
- Y. Müh. Gültekin Sabuncuoğlu
- Y. Müh. Salih Kaya Sağın
- Y. Müh. Rıfat Serdaroglu
- Y. Müh. Şecaattin Sevgen
- Y. Müh. Kemalettin Vardar
- Y. Müh. Şahin Karadağ

Karoseri Grubu

- Mak. Müh. Celal Taner
- Y. Müh. Faruk Akyol
- Y. Müh. Samim Özgür
- Y. Müh. Salih Kaya Sağın
- Y. Müh. Hamdi Tahıllıoğlu
- Y. Müh. Ferdi Mertcan Keskin

Süspansiyon ve Fren Grubu

- Mak. Müh. Hamit İşeri
- Y. Müh. İsmet Özkan
- Y. Müh. Mustafa Seyrek

Elektrik Donanımı

- Y. Müh. Hasan Dinçer
- Latif Dinçer

Döküm İşleri

- Metalurjist İsmail Sıdal

Satın alma İşleri ve Maliyet Hesapları

- Y. Müh. Yavuz Yücel

Kaynak Grubu

- Mak. Müh. Halil Kaya Gedik

Elanur ÖĞÜT

Yazar

Müslümanca Düşünmek

Düşünmek. Ney üzerine düşünmek? Nasıl düşünmek? Kimlerce düşünmek?

Soru çok lakin tek cevap İslamca düşünmek. Teklonoji deryasında kaybolmuş ümmetin şah damarı! düşünmek, akletmek, tahayyül etmek. Bizler monotonlaşmış hayatın, beton duvarların içerisinde yaşamaya çalışırken cebimiz dolsun diye aklımızı doldurmayı unutmmuşuz. Aslında hayal etmeyi de pek fazla istemiyoruz. Dünyada mekan ahirette iman kafası ile bir güzel yaşayıp geçiyoruz. Bir işi bitirince hemen diğer işe koyulmayıp, uzun bir süre bekliyoruz. Nefes almamız dışında musalladaki ölüden pek farkımız olmuyor. Dini camiye hapsedip camiiden çıkınca görünmez oluyormuş gibi hayat sürüyoruz.

Din sadece İslamın şartlarından ibaret değildir, onlar bir binanın ayakta kalmasını sağlayan kirişlerdir. Siz kirişleri koydunuz diye bina tamamlanmış olmaz. Daha tuğlaları koyacağız, sıva çekeceğiz, boyayacağız, ancak o zaman bir bina olmuş olur. İşte binanın tuğlası, sıvası, boyası düşünmek düşünceyi hayata geçirmek. Bizleri tek tip bir düşünce altında hapsedmek isteyenlere karşı bende düşünüyorum hemde sizin istemediğiniz bir düşünceyi de kendime silah yaptım demek. Necip Fazılın, II. Abdülhamidin, Erzurumlu İbrahim Hakkının, Mevlananın, Abdülkadir Geylaninin, İmam-ı Gazzalının, İmam-ı Nevevinin, Ebubekiri Sıddık (ra)ın görüşünü üstümüze giyinmek gerekir bir hadis metninin sened zinciri gibi gittiğim bu hakikat yolcularının asıl sahibi, yolun baş tacı Hz. Muhammed Mustafa (sallahu aleyhi vesellem)in devrimini söyleyeceğim. O ki alemlere rahmet olarak gönderilen, iki cihanın güneşi, gönüllerimizin sultanı ve düşüncemizin kaynağı.

O insanı esfele safilin çukurundan alıp ahsenül haligin zirvesini çıkartırken vahyin ona söyledikleriyle tefekkür ve tahayyül etti. O karanlıklar içinde kalmış olanlara ışık oldu. Bir gün sahabe efendilerimizden biri Rasülellah (sav) e gelip

– Ya Rasülellah cuma namazına yetişmek için mescide doğru koşmaya başladım hiç farkına varmadan bir karıncayı ezerek öldürdüm. Bunun hesabı ağır mı diye ağlayarak sorar. Peygamber Efendimiz s.a.v ;

– Ey ashabım sen şimdiye kadar bundan daha ağır bir suç işledin mi?

– Ya Rasulallah, Ben kızımı diri diri gömen bir babayım, der sahabe.

– Peygamber Efendimiz sorar nasıl yaptın anlat.

– Ya Resullah ; Biz cahiliye devrinde kız çocuklarımızı diri diri toprağa gömerdik. Benim de bir kız çocuğum vardı. Annesine, “bunu giydir, dayısına götüreceğim” dedim. (Kadın bunun ne demek olduğunu iyi bilirdi. Ciğerparesi, biricik evladı biraz sonra bir kuyuya atılacak ve orada çırpına çırpına can verecekti. Ne var ki, kadının böyle bir canavarlığın önüne geçme imkanı yoktu. Yapabileceği tek şey, için için ağlayıp kanlı gözyaşı dökmektir). Hanımım dediğimi yaptı.

Çocuk gerçekten dayısına gideceğini zannediyor ve cıvıl cıvıl koşuyordu. Çocuğun elinden tutup daha önce kazdığım bir kuyunun yanına getirdim. Ona kuyuya bakmasını söyledim. O tam kuyuya bakayım derken onu kuyuya yuvarladım.

Fakat her nasılsa, eliyle kuyunun ağzına tutundu. Bir taraftan çırpınıyor, diğer taraftan da “Babacığım üzerin toz oldu” deyip elbisemi silmeye çalışıyordu. Buna rağmen bir daha yuvarlardım ve onu diri diri toprağa gömdüm.

Adam bunu anlatırken Sevgili Peygamberimiz ve yanındakiler hıçkırma hıçkırma ağlıyorlardı. Orada oturanlardan birisi “Be adam, Rasulallah’ı çok üzdün” deyince, Efendimiz, adama “bir daha anlat” dedi. Adam olayı bir kere daha anlattı. İki cihan güneşi Peygamberimizin gözlerinden süzülen yaşlar mübarek sakalından aşağıya damla damla akıyordu.

Peygamber Efendimiz olayı tekrar tekrar anlat deyince bunu anlatmaya çalışıyordu. “İşte siz İslam’dan önce böyleydiniz. Kızını diri diri toprağa gömen kimselerdiniz. İslam öncesi kömür ve demir gibiydiniz. Şimdi ise altın ve elmas gibisiniz.

Dün kızını diri diri gömen biri bugün bir karıncayı ezdiği için onun hesabını yapıyor. İşte size getirdiğim Din budur. Tekrar tekrar anlattırdım ki, İslam’ın size kazandırdığı insanlığı, güzel özellikleri bir kere daha hatırlayın.

Batılın dediği küfür dolu düşünceyi iman ve ihlas süpürgesiyle süpürdü. O düşünce hamurunu gönül fırınında aşk ateşiyle pişirip dağıttı.

Bizim en büyük liderimiz, önderimiz, bayraktarımız o iken onu bıraktık onun süpürdüğü tozlara baktık. Aşkın sıcaklığıyla pişen ekmeği soğuttuk, sıcaklığını kuşaktan kuşağa taşıyamadık. Azalttık ona olan muhabbetimizi azalttık.

İslamca düşünmek demek karıncayı incitmemek demek. İslamca düşünmek demek 10.000 kişilik orduyu bir köpek ve yavruları için güzergah değiştirmek demek. İslamca düşünmek demek güzel ahlağı üzerinde görünmez bir kalkan gibi taşımak demek. İslamca düşünmek demek Resulullah (sav) demek. İslamca düşünmek demek Kur’an-ı Kerim demek. Onun bize koyduğu hududun içerisinde ömür sermayesini kapatmak demek.

Biz Onu ve onun gibi olanları anlarsak hakiki manada kemale eren ve düşünce ile devrimine kavuşup bu devrimle tüm dünyadaki devrimleri yıkılmaya zorlarız. Evvela kendimizden, ailemizden, etrafımızdan başlayarak düşünmek, tahayyül edip geleceğe yön vermek gerekiyor.

Düştüğümüz yerden kalkmak, çabalamak gerekir. Ümmet için düşünmek, dünyanın yeni nizamına çeki düzen vermek için aklımızı ve hayalimizi kısıtlamamak, düşündükçe alanı genişletmek gerekir.

Niyetlerimizi sıkı tutalım, yaptığımız işlerde menfaat değil rıza gözetelim. Musalladaki ile aramıza fark koyalım. Düşünce Devrimi binasına ümmet adına bir tuğla koyup gitmek için çabalayalım. Kendimizi yakmakla etraf aydınlanmaz başka mumları yakmakla da ateşimizden eksilme olmaz. Öğrenelim öğretelim ama zandan kaçalım. Yalan bilgiden, faydasız ilimden, boş konuşmadan kaçalım. Bunlar zihni daraltır, hakiki görüşü engeller.

Enes DİRHEMSİZ

Yazar

DÜŞÜNMEYENLER

Yıllardır ağrısı geçmeyen,
Kırık tırnaklarımla kafesimden çıkmak için işlediğim düşüncelerim
Bir kurşun misali deliyor beynimi.
Duysun tüm ahali!
Fikirlerimi saklıyorlar, gizliyorlar, kaçırıyorlar benden.
Duysun da öğrensin hemhâlimi!
Bu aralar bir kaygı sarıyor beni,
Götürdükçe götürüyor kendimden uzaklara.
Anlarsın ya hani
Pek kolay olmuyor geriye dönmek,
İhtiyar daktilom desen o da bezdi bezecek.
Yıllardır yazdı da ne oldu? Şimdiye dayanması suç!
Günü gelirse elbet o da dönüp gidecek.
Tık tık tık-tık tık tık-tık
Çalışıyor hala benim emektar.
Zaten neşredilecek daha çok düşünce var;
Derdi beni meşgul eden
Kaygısı sizi ilgilendiren.
Yazıp yazıp sildim bunca zaman
Düşünmüyorlar diyerekten.
Düşün düşün düşün
Herkes neden bu kadar tembel?
Düşünmeye mecal kalmamış desen yeridir;
Geçmiş, geleceği, olanı, olmayanı.
Bu kadar mı zor yani düşünmeyi öğretmek?
Hâlbuki düşünse her şey çözülecek.
Hiç durmuyor duvar saatim!
Olabildiğine hızlı ilerliyor 12'ye.
Bak işte!

Yine bir günüm daha israf oldu.
Hâlbuki daha çok düşüncemi yazacaktım
Günün birinde bir inanan bulmak umuduyla.
Hep de öyle değil midir zaten?
Önce ummak gerekir!
Sonrasında işlemek
Ve zamanın yeterse de inanmalarını beklemek!

Veli ÖZTÜRK

Yazar

Düşüncenin Hakîkati

Düşünmek, aklın alametidir. Aklı olmayan düşünemez, hareket edemez bilinçlice. Akıl sorumluluk bilinci taşıyan biz insanoğluna verilmiş ve bu nimeti doğru yada yanlış biçimde değerlendirmek yine kişinin istifadesine verilmiş. Her batılın yani doğru olmayan hareketin karşısında bir hak konuşur mücadele eder. Cenabi Hakk (cc) bize akıl nimeti vermişse nefsi onun yanında bir muhalif olarak vermiş ki imtihan olsun. Peki sağlıklı düşünmek ve devrim yapmak için hangi yol izlenilir. Bunlar da biz sorumluluk sahibi iman etmiş kullar olarak ancak kuran, sünnet ve icmai ümmet yolundan gitmektir. Yoksa devrim yapayım dersin bu kuralları aşarak muhalif bir tavır sergiliyorsun o zaman devrim olmaz aksine batıl yola ancak saparsın. Misal olarak, iki bin yılın müceddidi olan İmam-ı Rabbani (k.s): "Felsefenin çoğu ahmaklıktır. Ekserisi ahmaklık olanın çoğu da ahmaklıktır." diyor. Demek ki bunun da bir dozu var. Dini meseleler felsefeye konu olamaz bile. Din hakkında felsefe olmaz. Çünkü felsefenin yanlış olan düşünceleri var din konusunda.

5.asrın müceddidi İmam-ı Gazali (ra) felsefeyle uğraşan, dini meseleleri felsefe aklıyla değerlendiren Farabi ve İbn-i Sina'yı tekfir edip Hücetül İslam da açıklamıştır.

Felsefe tamamen akla dayalı bir yol izler. Onlar derler ki;

Haşır sadece ruhla olur bedenlenmez. Burda kur'an'a aykırı bir düşünce var oysa kuran da "Biz onların parmak uçlarını dahi aynı şekilde yaratırız." diyor.

Onların ikinci maddesi, Allah külli şeyleri bilir. Cüzi şeyleri bilmez. Örneğin. Allah kaç çeşit kuş yarattığını bilir. Kaç âdet kuş yarattığını bilmez. Buda küfürdür..

Üçüncüsü; Alemin ve bütün yaratılanların kadim olduğunu söylerler. Oysa kadim sadece Allah'tır. Başka varlıklar kadim olamaz. Kadim(varlığının başlangıcı yok demek) kendiliğinden olan sadece Allah'tır.

Bu yüzdendir ki, İmam Gazali (ra) bunları tekfir etmiştir.

Felsefecilerin akıl olarak örnek aldıkları Sokratesdir. Eflatun ve Aristo'nun da düşüncede örnek olarak izlediği yolda başıdır. Sokrates Hz. İsa (as) döneminde yaşıyor. Bazı kişiler gelip İsa (as)'min mucizelerini anlatıyor ve oda evet o peygamberdir diyor ama biz ona tabi olmayacak kadar alimiz diyor ve kafir olarak ölüyor. Şimdi bu ahmaklık değil midir?

Evet düşünün ama yanlış manada devrim yapayım derken dinden çıkacak kadar ahmaklaşmayın. Dinden uzak felsefenizi yapın. Aklınızı bilim yolunda kullanın. İşi ehline bırakın. Ayağınızı yorganınıza göre uzatmak deyimini burada çok iyi ifade eder bu durumu..

Düşünmenin bir diğer kavramı tefekkür etmektir. Tefekkür, dinimizde önemli bir ibadettir. Tefekkür, günahlarını, mahlukları ve kendini düşünmektir. Allahü teâlânın yarattığı şeylerden ibret almaktır. Kur'an-ı kerimde iyiler övülürken buyruluyor ki:

(Onlar ayakta iken, otururken, yanları üstüne yatarken hep Allah'ı anarlar, göklerin ve yerin yaratılışını inceden inceye düşünürler. "Ey Rabbimiz, sen bunları boşuna yaratmadın. Sen [boş, manasız şeyler yaratmaktan] münezzehsin. Bizi Cehennem azabından koru" derler.) [A. İmran 191]

Birkaç güzel sözlerle açalım ifade edelim tefekkür kavramını.

Hadis-i şeriflerde de buyuruldu ki:

(Allahü teâlânın azameti, Cennet ve Cehennem hakkında bir an tefekkür, bir geceyi ihya etmekten iyidir.) [Ebuşşeyh]

(Tefekkür, ibadetin yarısıdır.) [İ. Gazali]

(Tefekkür gibi kıymetli ibadet yoktur.) [İbni Hibban]

(Biraz tefekkür, bir sene [nafile] ibadetten kıymetlidir.) [K. Saadet]

(“Göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardından gelişinde [uzayıp kısalmasında] akıl sahipleri için elbette ibret verici deliller var” [A. İmran 190.] âyeti varken nasıl ağlamayayım? Bu âyeti okuyup da tefekkür etmeyene yazıklar olsun!) [İ. Hibban]

(Allahü teâlânın yarattıkları üzerinde düşünün, zatı hakkında düşünmeyin!) [Beyheki]

(Sükûtu tefekkür, bakışı ibret olup çok istiğfar eden kurtuldu.) [Deylemi]

Âlimler buyuruyor ki:

Tefekkür, insanı bilgili eder. Bilgili olan da amel eder. (Vehb bin Münebbih)

Tefekkür, iyilik ve kötülüğünü gösteren bir aynadır. (Fudayl bin İyad)

Allahü teâlânın azametini düşünen insan, Ona isyan edemez. (Bişr-i Hafi)

Tefekkür zekâyı açar. (İmam-ı Şafii)

Dünyayı düşünmek, ahirete perdedir. Ahireti düşünmek, gafletten kurtarıp hikmet konuşurur. (Ebu Süleyman Darani)

Tefekkür, dört türlü olur:

1- Allahü teâlânın mahlûklarındaki güzellik ve faydaları düşünmek, Ona inanıp Onu sevmeye sebep olur.

2- Onun vaat ettiği sevapları düşünmek, ibadet yapmaya sebep olur.

3- Onun bildirdiği azapları düşünmek, Ondan korkmaya, kötülük etmemeye, günahtan kaçmaya sebep olur.

4- Onun nimetlerine, ihsanlarına karşılık, nefsine uyararak günah işlediğini, gaflet içinde yaşadığını düşünmek, Allah'tan utanmaya sebep olur. Allahü teâlâ, yerlerde ve göklerde bulunan mahlûkları düşünerek ibret alanları sever.

Hazret-i Musa'nın ümmetinden biri, 30 sene ibadet eder, bir bulut kendisini gölgeler. Bir gün bulut gelmez, güneşte kalır. Annesi, (Bir günah işlemişsindir) der. Çocuk, (Hayır, günah işlemedim) der. Annesi, (Göklere, çiçeklere bakıp da Yaratanın azametini düşünmediysen, bundan büyük hata olur mu?) der.

Filen olarak nasıl devrim yapılır?

Bizler hayatımızdaki olayları ibret alarak pozitif bir devrime çevirebiliriz. Bir diğer deyimle dönüm noktası diyebiliriz. Davamıza ne kadar sadıgız ve neler yapıyoruz diye kendimizi muhakemeye alabiliriz. İlahi dava uğruna mücadele edenleri örnek alabiliriz. Merhum Necmettin Erbakan Hoca'nın dediği gibi, "Bana dünyayı sen mi kurtaracaksın otur Kuran'ını oku. Sana karışan mı var diyorlar. İyi de Kuran bana 'Kalk zalimlerle mücadele et. Bilim üret. Dünyayı imar et' diyor." Böylece bu yolda çok mücadele vermiş.

Bir şey elimden gelmiyor deme kendine ve al eline kalemi cihadını yazarak haykır zalimin kara yüzüne. Bir baktın ne hayırlara vesile olmuşsun kiminin hayatına bir devrim olursun belki...

Eğer bir lider olmak ve devrim yapmak istiyorsan unutma. "Liderlik, tek başına değil insanlarla birlikte başarılı olma işidir. Etkili liderler, insanlarla empati kurarlar. İnsanları anlayarak onlarla iş birliği yaparlar. İnsanları geliştirmek, onların yeni yetkinlikler kazanmalarını sağlamak için çalışırlar. Birlikte çalıştıkları insanların enerjilerini doğru yönlendirip, kaynakların en etkin şekilde kullanılmasını sağlarlar."

Malcolm X'in bir sözünde: "Birini ayıplamak da acele etme. Belki senin geçtiğin yoldan geçmemiş ve senin kadar hızlı düşünemiyor olabilir. Unutma ki sende bir zamanlar şimdiki bildiklerini bilmiyordun." diyor.

Bu çıktığımız yolda bu sözleri de kendimize şiar edinmek lazım.

Hak davayı kuşanmış kişi, cesur, cesaretli ve asla taviz vermez mücadele ettiği yolda. Hz. Ali'nin(ra) dediği gibi "Haklı olduğun davada mücadele etmekten asla vazgeçme. Çünkü davayla birlikte şerefini de kaybedersin." O yüzden asla pes etme. "Üzülme ayağına batan dikenler, aradığın gülün habercisidir." diyor Mevlana (ks)

Ve unutma her şey bir imtihan... Benim hayatımın dönüm noktalarından biri de Rabbimin ikramı olarak gördüğüm kendince davasına hizmet etmiş, sağlık olarak ağır imtihanlardan geçen, kendisini örnek almayı hedef edindiğim hocam Sabır limanımın güzel sözlerinden biri aklıma geliyor.

Hayat bazen zor ve çetindir. 16.cüz gibi... Bazen bazı şeyleri çok zor telaffuz edersin. Yusuf Suresi gibi... Seni bazen bazı şeyler yaşlandırır. Hud Suresi gibi... Rabbim hepimize Bakara gibi uzun. Fatıha gibi öz bir ömür nasip etsin...

Ve son olarak yine Malcolm X'in sözüyle bitirmek istiyorum. "İnsanlar bir adamın bütün hayatının bir tek kitapla değişebileceğinin farkında değiller." Rabbim razı olduğu düşünceler ile hareket etmeyi ve olumsuzluklara karşı olumlu düşünüp devrim yapmayı. Hayırlara vesile olmayı, iyiliğe götürün çığırlar açmayı, yazdığımız yazıların bir devrim olmasını nasip ve müyesser eylesin. Fi emanillah...

Mihriban KEKLİK

Yazar

Umudun Yolculuğu

Gözlerimi Büyük bir villanın üst katında dünyaya açtım. Başımdaya bakıcıların pervane olduğu, anne ve babamın 18 yıl süren uzun uğraşlarının neticesinde dünyaya gelişimle havaya uçtuğu, bu sebeple adımın Umut koyulduğu sıcak bir temmuz günü geldim dünyaya. Babam Türkiye genelinde galerileri olan zengin bir iş adamı, annem ise avukat. Sağlık dışında hiçbir sorunumun olmadığı, başımdan asla ayrılmayan alanında uzman 2 bakıcımın olduğu, bir dediğimin asla iki edilmediği bir çocukluk dönemim geçti. Ailenin tek çocuğu olmak bir avantaj mı bilmiyorum ama üzerime bu kadar titremeleri beni gerçekten bunaltmıştı.

Kalbimde büyük bir delikle geldim dünyaya. Tedavim için gittiğim Amerika'da tam 8 yıl kaldım. Anne ve babamın işleri nedeniyle yanımda olamaması ruhi bir bunalım geçirmeme sebep oldu. Annemler yılda birkaç kez yanıma gelmelerine rağmen onlar benim için yabacıydılar. Hiç ısınmadım onlara. Amerika'daki 8 yıllık tedavimin ardından Türkiye'ye geri döndüm. Türkiye'de sayılı insanların gidebileceği lüks bir kolejde okula başladım. Sorunlu bir öğrenciydim. 8 yıl boyunca başındaki bakıcılardan ve doktorlardan başkasını görmemem sebebiyle sosyalleşemedim. Ailemin tedavim için götürmediği doktor kalmadı.

Mutlu olmalıydım aslında. Diğer çocukların hayal dahi edemeyeceği oyuncaklar benim için sıradanlaşmıştı artık. Sıkılmaya da başlamıştım açıkçası. Doymak bilmeyen nefsim her şeyden kısa süreli haz alıp sıkılıyordu. Babamın binlerce lira verip aldığı oyuncakların artık gözümde hiçbir değeri yoktu. Plastik ve demirden oluşan garip eşyalardı.

Bir amacım yoktu hayata dair. İleride memur olup devlete kapak atma gibi, doktor olup iyi maaş alma gibi bir çabaya girmedim hiç. Doğduğumda hayat sigortalı doğdum. Babamın şirketinde de yerim hazırды. Gelecek endişem olmadı hiç. Oradan oraya savrulan, rotasız bir gemi misali yaşıyordum.

15 yaşına geldiğimde iyice içine kapanık bir duruma gelmiştim. Ruhumda hissettiğim boşluk büyümüş, tüm bedenimi ele geçirmeye başlamıştı artık. Kendim ile yüzleşmeyi hep geçiştiriyordum. Ben kimdim, ne için vardım? Ne için yaşıyordum? Amacım neydi? Bu sorular zihnimi o kadar fazla kurcalamaya başlamıştı ki. Sarhoş olmadığım zamanlarda kafayı yiyecek hale geliyordum. Kimseye sormadığım bu soruların cevabını kendimde bulmaya muktedir değildim.

18 yaşına girdiğimde yine özel bir okulda üniversiteye başladım. Derslerle alakam yoktu hiç. Sınavlara bile girmezdim. Babamın üniversiteye yaptığı bağışlar sayesinde geçebiliyordum sınıfları. Zengin bir züppeydin. Hayatta her şeye para ile sahip olunabileceğini düşünen bir züppe... Ama huzura sahip olamıyordum para ile. Amaçsızlık ve gayesizliğin sebep olduğu ruhumdaki bu yarayı iyileştiremiyordum. Çevremdeki insanların tek amacı ve isteği daha çok mala sahip olmaktı. Öldüğümde senden gidecek olan bir malı bu kadar dert etmeye ne gerek var?

Zihin karmaşıklıklarım beni günden güne kötüleştirmeye başlamıştı. Gitmediğim psikolog kalmadı. Ölecek olmam ve bütün hayatımın sona erecek olması zihnimi kemirip bitiriyordu. Her insan ölecek bu gayet doğal ama ne için yaşamalıydık? Madem öleceğiz ve her şeyi geride bırakacağız neden bu kadar hırslıyız? Vücudumuzdaki en ufak yara dahi canımızı bu kadar yakarken, ölümün acısına nasıl dayanacaktık? Bu soruları her gün kendime ve

çevremdekilere sorduğum halde hiçbir cevap alamıyordum. Hatta çevremdekiler bu tarz şeyleri kafama taktığım için bana kızıyor, “Ne eksik var? Hayatın tadını çıkar sana. Milyonlarca insan senin şuanda bulunduğın durumda olmanın hayalini bile kuramıyor. Dünyada kaç tane çocuk senin sahip olduğun imkânlarla sahip?” diyorlardı.

Bir gün sosyal medyada dolaşırken bir şiire denk geldim.

“O demde perdeler kalkar perdeler iner,

Azrail’e ‘hoşgeldin!’ diyebilmekte hüner...”

Ölüm bu kadar acı veren bir durumken; sanki davet edilen, arzulanan bir durummuş gibi insan nasıl Azrail’e “Hoşgeldin” diyebilir? Bunun yolu ne? Nasıl bir insan bunu yapabilir? Şiirin yazarı Necip Fazılın şiir kitabı olan “Çile” kitabını satın aldım. Bu güne dek kitap okuduğumu hiç hatırlamıyorum. Bu okuduğum ilk kitaptı. 1,5 aya anca kitabı bitirebildim ama dikkatimi en çok çeken bölümü Ölüm kısmıydı. Buradaki şiirler bazı sorularıma cevap verdi ama daha fazla soru sormamada sebep oldu. Her bir şiir beynime ok gibi saplanıp düşüncelerimi altüst ediyordu.

“Bu dünyada renk, nakış, lezzet ne varsa küsüm;

Gözümde son marifet Azrail’e tebessüm.”

“Hasis sarraf, kendine bir başka kese diktir!

Mezarda geçer akçe neyse, onu biriktir!”

“Sultan olmak istersen, tacı, sorgucu unut!

Zafer araban senin gıcırtilı bir tabut!”

“Kapı kapı bu yolun son kapısı ölümse;

Her kapıda ağlayıp o kapıda gülümse”

“Öleceğiz müjdeler olsun, müjdeler olsun!

Ölümü de öldüren Rabbe secdeler olsun?”

Mezarda geçen akçe ne olabilir? Yanımıza hiçbir şey alamayacağımız mezarda geçerli olan akçe ne işimize yarayacak ki? Ölüm nasıl bir müjde, mutluluk olabilir?

Haftalarca bu soruların cevabını aradım. Şiddetli baş ağrıları çekmeye başladım. Gece geç saatlere kadar istememe rağmen uyuyamıyordum. Uyusam dahi günde 3 saati geçmiyordu. İyice güçten düşmüştüm. Necip fazılın hayatını araştırmaya başladım. Hayatı şiirlerine yansımış olmalıydı. Ondan ölümü arzulayabilecek bir hayatın nasıl yaşanabileceğini öğrenmeliydim.

1904 yılında ayda beş altınla kalabalık ailelerin geçindiği o günlerde, büyükbabasının emekli maşası olan 80 altın ve ayrıca birçok mülk ve akardan gelen gelirlerle döndüğü, aşçı ve yamaklarının, birçok uşak zengin bir konakta açıyor gözlerini. Babası, doğduğunda hukuk fakültesinde öğrencilik yapıyor. Büyükbabası ise İstanbul Cinayet Mahkemesi ve İstinaf Reisliğinden emekli.

Evin reisi, Her daim dedesinin yamacında. Büyüklerin, çocuklar yedikten sonra sofraya oturduğu zamanlarda, hem küçüklerin hem büyüklerin sofrasında hep başköşede oturabilen, bütün ev halkı dedesinden korkarken o, dedesini dahi susturabilecek yetkiye sahip en değerli ve kıymetli erkek torun...

Necip Fazılın hayatı benim hayatıma o kadar yakındı ki. Her istediğini istediği an elde edebilecek mülke sahipti babam ve ben, onun tek evladı, bu hakkı sınırsızca kullanabilme iznine sahiptim. Babamın geleceğimi garantiye almak için üzerime yaptığı ev, arsa ve dükkânların sayısını ben dahi bilmiyordum. Ama istediğim bu değildi benim. Bununla mutlu olmuyordum. Bu dünyaya sırf bunun için gelmiş olamazdım. Ama bir sorun vardı. Necip fazıl ile hemen hemen aynı hayatı yaşamamıza rağmen nasıl oluyordu da o Azrail'e hoş geldin diyebilecek bir hünere sahip oluyordu? Araştırmaya devam ettim.

İlkokul yıllarında çok kez taşınmak zorunda kalmış. Bu sebeple sürekli okul değiştirmiş. En son ise Heybeli adaya yerleşmişler. 1921 yılında Darülfünun Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümüne kaydolmuş. 1924 yılında Maarif Vekâleti'nin açtığı sınavda gösterdiği başarı sonucu Avrupa'ya gönderilecek öğrenci gurubunun içinde yer almış. Paris'te Sorbonne Üniversitesi Felsefe bölümüne başlamış. Kaldırımlar şiirini de burada yazmış. Kumara olan ilgisi yüzünden zor günler geçirmiş. Eğitimine devam etmemesi ile bursu kesilmiş ve yurda dönmek zorunda kalmış. İstanbul'a geldiğine bankacılık alanında çalışmaya başlamış.

Hala anlayamıyordum. Paris'te burs paralarını kumarda yiyip eğitimini yarıda bırakan bir adam nasıl ölümü bu kadar arzulayabiliyordu? Hatta bir ara araştırdığım kişinin Necip Fazıl olduğundan şüphe etmeye başladım. Aldığım kitabın üstündeki resmi ile internetteki resimleri karşılaştırdım. Gerçekten de oydu. Nasıl böyle bir adam, böyle bir kitap yazabilmişti ki?

1931-1933 yılında askerliğini yaptıktan sonra Ankara'ya dönmüş. 1934 yılında ise Avrupa yakasından karşıya geçerken vapurda bir adamla tanışmış. Muhabbet ilerleyip Necip Fazılın tasavvuf ile ilgili soruları zorlaşınca tanıştığı adam Beyoğlu Ağa Camii'nde Cuma günleri vaaz veren Abdülhakim Arvâsi'yi işaret etmiş.

Bir Cuma günü yakın arkadaşı Abidin Dino ile Beyoğlu Ağa Camii'ne gelerek Abdülhakim Arvâsi'yi ziyaret etmiş. Bu tanışmada Abdülhakim Arvâsi, ona manevi yönden büyük kapıya

dâhil edildiği anlamına gelen Eyüpsultan'da Gümüşsuyu mevkiinde oturduğunu belirterek bir davette bulunmuş. Necip Fazıl'a bu davetinde tasavvuf ile ilgili birkaç soru sormuş ve "Bu iş kitapla olmaz, akılla da varılmaz. Hiç yemeğin lezzeti çatal ve bıçakla aranıp bulunabilir mi?" demiş. İlk görüşmenin ardından 1943'te Abdülhakim Arvâsî'nin vefatına kadar aralarında büyük bağlılık ve muhabbet ortamı oluşmuş.

Necip Fazıl, şeyhini tanıdığı günden beri onun manevi tasarrufu altında olduğunu şu ifadelerle belirtmiş: "Beni bu hâle getiren ne geçirdiğim kasırğa, ne şu veya bu fâniye bağlantım, ne bir şey... Onlar hep miskin vesileler... Ben onu ilk gördüğüm günlerden beri manevi tasarruf altındayım. Beni bu hâle getiren onun tek bir nazarı... Dünyamı yıkan o, bana yeni bir dünya hediye edecek olan da yine o..."

Artık kafamda bazı şeyler oturmaya başlamıştı. Kurtuluşum, çevrem her fırsatta kötilediği, gericilik diye nitelendirdiği İslam'daydı. Ama nasıl İslam bazıları için Kurtuluş iken, bazıları için yobazlık olabiliyor ki? Burada bir tezatlık var. Bir akşam sofrada otururken muhabbet arasında İslam'dan konu açtım. Ailem buna biraz şaşırmış ve kızmıştı. Annem hemen atladı söze, "Nerden çıktı oğlum bu şimdi?"

"Merak ettim sadece."

"İslam, fakir insanların kendilerini cennet diye uyduruk bir şeylerle avuttuğu dindir. Eğer dünyada az mala kanaat gösterip ibadet edersen öldükten sonra cenneti kazanırmışsın. İbadet etmez ve az mala kanaat göstermezsen cehennemlik olur orada yanarmışsın. Onlara göre kadının sokakta başı açık gezmesi çok büyük günahmış. Eğer kendin didinip kazandığın paraları fakirlere dağıtmazsan dinden çıkarmışsın."

Annem bunları söylerken ağızından ateş saçıyordu. Sinirlendiğini konuşurken ki ellerinin titremesinden anlayabiliyordum. Babam aldı sözü, "Adam öldürmekten başka bir şey bilmez onlar. Bu gün İşid diye bir örgüt çıkmış Allahuekber diyerek Müslümanların kafasını kesiyor. Böyle saçma bir din işte. Öldüründe Müslüman olduğunu söylüyor ölede..."

Anlatılanlar o kadar korkutmuştu ki beni. Bu dini araştırmayı bile bırakmayı düşündüm. Bırakmak için savaştım hatta kendimle. Ailemin tabirine göre İslam bir ateşti ve ben o ateşe girmeye çalışıyordum. Kim isteyerek ateşe atları ki? Aklım her ne kadar İslam'dan bana zarar geleceğini söylese de kalbim o yöne doğru meylediyordu. Abdülhakim Arvâsî'nin söylediği söz geldi aklıma. "Bu iş kitapla olmaz, akılla da varılmaz. Hiç yemeğin lezzeti çatal ve bıçakla aranıp bulunabilir mi?" Aklımı bir kenara koyup devam etmeliydim yoluma. İş kitapla da olmazdı. Peki ya ne yapacaktım?

Aklıma Yusuf geldi. Lise arkadaşım. Tek anlaştığım kişi oydu sınıfta. Dini hassasiyetleri olan samimi biydi. Son sınıfta gelmişti bizim okula. Eski gittiği okuldan hocasının biri Hz. Muhammed'i (s.a.v.) aşağılayıcı kelimeler kullanınca ayrılmış okuldan. Bizim okula gelmişti. İçkili ve gayri ahlaki ortamlardan uzak durur, perşembe günkü dergâh sohbetlerini öleceğini bilse bırakmazdı. Çevrem İslam'a olan kötü bakış açıları yüzünden pek fazla muhabbet etmemeye çalışıyordum onunla. Ama ailemin anlattıklarıyla uzaktan yakından alakası

olmayan biriydi. Gayet iyi niyetli, mütevazı, hatta çevremdeki birçok insandan daha saygılı, daha olgun, daha şuurliydu. Pek fazla muhabbetimiz olmazdı lakin olduğunda da bana pek fazla dinden bahsetmez, düşüncelerime saygı gösterirdi. Arada arar halimi hatırımı sorar, ilgi ve alakasını eksik etmezdi benden. Bir mesaj atıp yarın müsait ise buluşmak istediğimi söyledim. Sevinmişti buna ama şaşırđı. Alışkın değildi çünkü. Her seferinde o buluşma teklifini yapardı, ben bir bahane bulup gelmezdim. Korkmuştum hep onun ağzından İslam'a dair bir şeyler duymaktan. Bir sorun yok dimi diye sordu haklı olarak. Ondan, bana İslam'ı anlatmasını istediğimi söylediğimde çok sevindi. Senelerce İslam adına bir şey duymaktan kaçan ben, artık İslam'ı anlatacak birilerini aramaya başlamıştım. Necip Fazıl'ın ölümü düğün gibi görmesine vesile olan şeyin İslam olduğunu anlamıştım.

Ertesi gün Yusuf ile Üsküdar'daki sakin bir kafede buluştuk. Kısa bir hal hatır sormadan sonra direk konuya girdim. Çok zordu aslında benim için bu soruları sormak. Bu yaşıma kadar hiç araştırmamıştım. Küçük çocukların yaz tatilinde 3 ay da öğrendiği kadar bilgiye bile sahip değildim. Halkının çoğunluğu Müslüman olan bir ülkede yaşıyordum. Evet bu doğru. Lakin çevremde tanıdığım hemen hemen her insanın İslam'a olan bu ön yargısı beni böyle biri olmaya mahkûm etti. Yıllarım günde 5 vakit duyduğum ezanın ne manaya geldiğini bilmeden geçti.

Yusuf İslam üzerine aklımdaki hemen hemen her soruyu cevapladı. Sorularım zorlaşmaya başladığında beni her hafta Perşembe günü katıldığı ilim meclisine davet etti. İlk başta her ne kadar tedirgin olsam da Yusuf'un, çevremdeki birçok insandan daha güvenilir olduğu düşüncem ağır bastı ve kabul ettim. Yanında getirdiği Peygamber efendimiz (sav) ile ilgili bir siyer kitabını bana hediye etti. Perşembe gününe kadar okuyup bitirmemi istedi.

Ailemin anlattığı gibi kötü bir din değildi İslam. Gayet yaşanılabilir, hatta yaşanması gereken bir dindi. İyide neden çevrem böyle düşünüyordu? İslam'ı kimden öğrenmişlerdi de bu denli nefret ediyorlardı. Bir akşam gene muhabbet esnasında İslam'dan konu açıldı. Babam Müslümanların yaptığı; akla ve mantığa uymayan davranışları eleştiriyordu. Bu saçmalığı yapsa yapsa Müslümanlar yapar diye ekledi cümlenin sonuna. Allaha inanmazdı ailem. Saygıda duymazdı. Bir nebze de olsa ailemin neden İslam'a karşı olduğunu anlamıştım. Müslüman insanların yaptığı yanlışları İslam'a mâl ediyorlardı. İslam'ı araştırmak yerine, İslam'a, İslam'ı yanlış yaşan Müslümanlar üzerinden pay biçiyorlardı.

Necip Fazıl araştırmamın sonuna yaklaşmıştım. Abdülhakim Arvâsi ile tanışmasından sonra tüm gayretini ve imkânlarını İslam'ın yayılması ve Müslüman gençlerin şuurlanması için harcamış, yazdığı kitaplar ve çıkardığı dergilerle Asrı Saadet'teki gençliğin tohumlarını atmış, büyük bir İslam gençliğini peşinden sürüklemiş. Davası uğruna hapis haneye düşmüş ama asla vazgeçmemiş büyük bir adam olduğunu öğrendim.

Peygamber efendimizin (sav) hayatını okumaya başladım. Daha ufacıkken yaşadığı badireleri okudukça gözyaşlarına mani olamadım. Günümüzde üzüldüğümüz şeyler o kadar basit ki. Peygamberimizin yaşadıklarının yanında deve de kulak kalırdı. Onun

güvenilirliğinden, ahlakının olgunluğundan bahsediyordu ilerleyen sayfalar. Yaşadığı zor badireler onu olgunlaştırmış. Peygamberlik gelmeden önce de sonra da hiçbir ahlaksız davranış yapmamış, insanların ona olan güvenini kırmamış. Mekke'nin en erdemli genci olmuş. Çocukluğunda dahi putlara tapmamış, onlara meyletmemiş. Düşmanları bile onu yalancılıkla suçlayamamış.

Peygamberimiz (sav) insanlardan uzaklaşıp zaman zaman Hira mağarasında birkaç gün inzivaya çekilir, tefekkür edermiş. Peygamberlik vazifesi ile vazifelendirilmeden önce sıklaşmış bu inzivalar. Bir gün Cebrail ile karşılaşmış mağarada, Peygamber efendimizin defalarca kaburga kemikleri birbirine geçene kadar sıkıp “Oku, Yaradan Rabbinin adı ile oku.” emrini buyurmuş. Peygamber efendimiz ise korkup telaşla evine, yuvasına sığınmış. Eşinin, “Böyle konuşma! Korku ve endişe duymana sebep yok. Üzülme, Allah’a yemin ederim ki, O senin gibi bir kulunu hiçbir zaman utandırmaz. Çünkü sen sözün doğrusunu söylersin. Emanete riayet edersin. Akrabana yakın alaka gösterirsin. Komşularına nazik ve müşfik davranırsın. Fakirlerle yardım elini uzatırsın. Evinin kapısını gariplere açar, onları misafir edersin. Ugradıkları felaket ve musibetlerde halka yardım edersin.” tesellisiyle huzur bulmuş. Eşinin kollarında dindirmiş korkusunu. Günümüzdekilerin “İslam kadına değer vermiyor.” sözlerinin asılsız olduğunu anlamıştım. İnsanlar da ailem gibi Müslümanların yanlış davranışlarını İslam’a mâl ediyorlardı.

Her davranışı ayrı bir örneklikti. Yaptığı her işte, söylediği her sözde; bir hayır bir mana derinliği vardı. Kitapta okuduğum her sayfa ile Peygamberimize olan sevgim ve muhabbetim artıyordu. Boykot yılları, Müslümanların, kâfirler tarafından gördüğü işkenceler, Taif’te taşlanması, aynı senede koruyucusu amcası ve en çok sevdiği, dayanağı, yorulduğunda kollarında huzur bulduğu eşini, Haticesini kaybetmesi... Ne kadar ağır imtihanlar. Katlanma sebebi ise davasına olan sadakati, aşkı...

Peygamberimiz İslam’ın yayılması için Mekke’den Taif’e tebliği için gittiğinde Taif’in köleleri ve çocukları tarafından taşlanınca vücudu kanlar içinde kalan peygamberimiz ve yanındaki sahabe bir bahçeye sığınmış. Peygamber Efendimiz bir üzüm kütüğüne yaslanarak dinlenmeye başlamış ve Rabbine sığınarak şöyle dua etmiş:

Allahım! Kuvvetimin tükendiğini, çaresizliğimi, halkın gözünde hor ve hakir görüldüğümü ancak sana arz ederim.

Ey merhametlilerin en merhametlisi, herkesin zayıf gördüğü çaresizlerin Rabbi sensin.

Ya Rabbi, huysuz ve yüzüstü bir düşmanın eline beni düşürmeyecek, hatta hayatımın dizginlerini eline verdiğim akrabamdan bir dosta bile bırakmayacak kadar bana karşı merhametlisin.

Ya Rabbi, eğer bana karşı gazablı değilsen, çektiğim bela ve sıkıntılara hiç aldırmam, fakat senin esirgeyciliğin bunları da göstermeyecek kadar geniştir.

Ya Rabbi gazabına uğramaktan, rızandan mahrum kalmaktan, senin karanlıkları aydınlatan, din ve dünya işlerini dengeleyen nuruna sığınırım. Rız oluncaya kadar affını diliyorum. Bütün kuvvet ve kudret ancak senindedir.”

‘Emrine amadeyim’

Bu yakarış anında göklere ulaşmış. Allah Rasulü o sırada bir bulutun kendisini gölgelendirdiğini ve içinde Cebrail’in bulunduğunu fark etmiş. Cebrail, Allah’ın her şeyden haberdar olduğunu, kendisine dağlardan sorumlu olan meleği gönderdiğini ve her türlü isteğini ona iletebileceğini söylemiş. Dağlarla ilgili melek de şöyle hitap etmiş: “Ey Muhammed! Emrine amadeyim. Dilersen Mekke veya Tâif şehirlerinin her iki tarafındaki dağları birbirine kavuşturayım ve içindekileri helak edeyim.” Ama şefkat ve rahmet Peygamberin kendisine eziyet edenler için mübarek dudaklarından merhamet dolu şu sözler dökülmüş: “Hayır bunu istemem, belki nesillerinden Allah’a hiçbir şeyi ortak koşmayan tevhide gönül vermiş biri çıkar!”

Ne kadar büyük bir rahmet örneği. Günümüzde babamın dediği gibi Müslümanlar Müslümanları Allahuekber diyerek öldürürken, Peygamberimiz onu taşıyanlara bile merhametle davranıp azaba uğramalarını istememiş. Şimdi Müslümanların dahi yaptığı en ufak hatada onlara beddua ediyor ve azaba uğramasını istiyoruz.

Çarşamba akşamı bitirmiştik kitabı. Allah Rasulü 23 seneye dünyada hiçbir medeniyetin ulaşamadığı bir toplum inşa etmişti. Arkasından “Dağlara buğday serpin. Müslüman ülkede kuşlar aç demesinler.” diyen Ömerler bırakmıştı. Ama şimdiki Müslümanların o asırdaki Müslümanlara tek benzeyen yanı Cuma günleri camiye gitmeleri ve kandil gecelerinde Kuran okumalarıydı. O kadar çok uzaklaşmıştı ki insanlar İslam’dan.

Ertesi akşam saat 8 de buluşup Fatihte bir dergâha gittik. Üzerinde “Edeple gelen Lütüfla gider” yazılı mütevazı bir kapının önüne geldik, içeriye girdiğimizde bir avluya çıktık. Yan taraflarında mezarlar bulunan bir yoldan ilerledik. Yusuf’un halleri değişmişti. Kapıdaki yazıdan dolayı sanırım. Daha dikkatli atıyordu adımlarını. Her mezarın başında durup “Selamünaleyküm.” diyor ellerini açıp dua ediyordu. Gözleri yaşardı. Yavaş yavaş ilerleyip mescide girdik. Kapının önündeki ufak ayakkabılıkta yer arıyordum. İçerisi tıklım tıklımdı. Ayakkabılarımı zar zor bir köşeye illeştirip girdim içeriye. Yusuf hemen hemen herkesi tanıyordu. Ön saflara gidene kadar birçok kişiye ismi ile hitap edip selam verdi. Sağ tarafta kendi aralarında sohbet eden birkaç arkadaşın yanına doğru yaklaştık. Gençler Yusuf’u görür görmez ayağı kalkıp bizi selamladılar, ilk defa beni görmelerine rağmen tek tek sarıldı her biri. Samimiyetleri ve yüzlerindeki gülümseme tüm korkularımı yok etmişti. Bu samimiyetin altında hiçbir çıkarın olmaması şaşırtmıştı beni. Çünkü çevrem çıkarı yoksa bir adım dahi atmayan insanlardan oluşuyordu. Bu samimiyetin beni içine çekmesine izin verdim.

Tek tek tanıştık arkadaşlarla, hepsi birbirinden güzel samimi insanlar. İçinde Yusuf gibi maddi durumu

yüksek olanlarda var, Ahmet gibi ailesinin durumu iyi olmadığı için çalışmak zorunlu olanlarda.

Garipsemiştim. Arkadaşlar biraz anlamış olacak ki, Mert şöyle dedi,

“Bu kapıdan giren tüm kişi dünyalıklarını ve rütbelerini bırakarak girer. Herkes burada eşittir. Malında, mülkünde, makamında bir önemi yoktur. İnsanlar Rabbimizin katında, O’na olan saygımız neticesinde değerlidir. İstedığımız kadar malımız mülkümüz olsun, Allah’tan korkmuyorsak onun katında hiçbir değerimiz yok. Bu sebeple burada hiç kimse makamı ile mülkü ile övünmez.”

Ateist olduğumu biliyorlardı buna rağmen kabul ettiler beni aralarına. Çevremdekiler insanları Müslüman oldukları için yanlarından kovarken bunlar Müslüman olmayı bile yanlarına kabul edip onlara kardeşleri gibi davranıyordu. İyice içim ısınmıştı İslama. Az sonra hoca geldi biraz yüksek bir kürsüye çıkıp Arapça dualarla başladı söze. Can kulağıyla dinliyordum hocayı. Her sözü benim için bir can simidi niteliğindedi.

Denizin ortasında tek başımaydım ve beni kurtarabilecek olan tek şey İslamdı.

Hoca, Müslümanların yanlış davranışlarının İslama mal edilmesini eleştiriyordu. İnsanların İslam’dan uzaklaşmasından ve bu uzaklaşmanın nelere yol açtığından, ileriki zamanlarda nasıl daha büyük sorunlara yol açabileceğinden bahsediyordu. “İslam, Camiye tıkılan bir din değildir. Hayatın her alanında karşımıza çıkar, müdahale eder ve düzene sokar. Dini sadece ibadethaneye tıkmak batılların ortaya çıkardığı bir felakettir.” diyordu. İslam’ın güzelliklerin bahsetti sonra, batının dinlerini kendi nefislerine göre uyarladığından, Müslüman olduğunu iddaa eden bir gurubun bunu bizim ülkemizde de bunu gerçekleştirmeye çalıştığından, bizim dinimize sahip çıkıp hayatımızın her alanında bulunması gerektiğini savunmamız gerektiğinden bahsetti.

Müslüman olmaya karar vermiştim artık. Sohbetin ortasında bunu Yusuf’un kulağına fısıldadığımda onun yüzündeki sevinci asla tarif edemem. Bana şöyle cevap verdi,

“Peygamberimiz (sav) buyuruyor ki:

‘Bir kimsenin sizin vesileniz ile hidayete kavuşması, Üzerine güneş doğan her şeyden daha hayırlıdır.’ Sohbetten sonra hocanın yanına gidip ona bu müjdeli haberi verelim.”

Yusuf’un bunu söylerken ki tebessümü benim heyecanımı arttırmıştı. Bir an önce sohbetin bitmesini, hocanın yanına gidip Müslüman olmayı istiyordum.

Sohbet bitti ve hocanın yanına gittik. Yusuf’u gören hoca “Hoş geldin evladım. Nasılsın? diyerek onunla alakadar oldu. Aralarında geçen bu kısa sohbetten samimiyetlerinin kuvvetli olduğunu anlamıştım. Bana döndü sonra, “Sende hoş geldin evladım.” dedi tatlı bir ses tonuyla. Yusuf başladı sonra hemen söze.

“Arkadaşım Umut. İlk defa geliyor buraya. Uzun yıllardan beri dostuz. İslam’ı araştırmış. Rabbime hamdolsun Allah kalbini İslam’a ısındırdı. Müslüman olmaya karar verdi.”

Hocanın yüzünü bir mutluluk kapladı. Çehresi değişmişti, ayağa kalktı, bizde kalktık. Yanıma kadar gelip uzun uzun sarıldı bana. Gözleri dolmuştu.

“Rabbim seni önde gidenlerden eylesin. Dostluğunuzu baki eylesin.”

Amin hocam diyerek cevap verdi Yusuf. Tekrardan yerine geçti hoca, yerlerimize oturduk.

“İmanın şartı altıdır;

*Allah’ iman

*Meleklerine iman

*Kitaplarına iman

*Peygamberlerine İman

*Ahirete yani ölümden sonra hayata iman,

*Kadere, hayır ve şerrin Allah’tan olduğuna iman

Müslüman olabilmek için evvela bunlara kalbinle inanman gerekir.

İslam’ın ilk şartı ise Kelime-i Şehadet getirmektir. Allah’ın varlığını ve tekliğini, Rasulünün onun kulu ve elçisi olduğu kalp ile tasdik, dil ile de ikrar etmen gerekmektedir. Şimdi dediğimi tekrar et.

Eşhedü en la ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abdühü ve resulühü.”

Dediklerini tekrar ettim dikkatli bir şekilde. İçimdeki heyecanım yüzümde sebepsiz gülmelere sebep oluyordu.

“Müslüman olmak bazı şartları yerine getirmeni gerektirir. Allah Teala’nın biz Müslümanlara emridir bu.

*Günde 5 vakit namaz kılmak

*Zekat vermek

*Ramazan ayında oruç tutmak

*İmkânın olduğunda hacca gitmek

Bu ibadetler her Müslümanın üzerine farzdır. Yaparsa cennet ile mükâfatlandırılır. Artık senin bir amacın var. Sen cennet yolcususun. Allah’ın haram kıldığı; içki, kumar, zina gibi kötü davranışlardan uzak dur. Ahlakını güzelleştir, Hz. Peygamberi (sav) hayatının her alanında örnek al. Onun sevgisini yüreğine yerleştir. Asla boş durma. Ahir zamandayız. Müslümanlar delalet çukurunu düşerken rahat olamayız. Onların elinden tutmak için çabala, gayret göster. Hak yolda sana fayda sağlayacak dostlar edin. Sana bir ilmihal hediye ediyorum bunu iyi oku. Burada bir Müslümanın asgari düzeyde bilmesi gereken bilgiler var. Namazı nasıl kılacağın, nasıl abdest alacağın hepsi ve daha fazlası bu kitapta. İslam’ı kitaplardan araştır. Sakın Müslümanların yanlış davranışlarını İslam’la bağdaştırma.”

Artık hayatımın amacını idrak etmişim. Tüm ruhumu saran yara hocanın her bir sözü ile kabuk bağlamaya başlamıştı. Hocanın öğütlerini aldıktan sonra ayrıldık dergâhtan. Bir sonraki sohbeti sabırsızlıkla bekliyordum.

O gece ilmihaldeki namaz bölümünü bitirip namaz için yeterli olacak sureleri ezberledim ve vaktin namazı olan yatsı namazını kıldım. Gerçekten tarif edilemeyen bir histi bu. Yılların aradığım şey bu kadar yakınımdaymış.

Ailemden gizli kılmaya başlamıştım ilk önce namazı. Kendimi ve ilmimi geliştirdikçe açık bir şekilde kılmaya başladım. Ailem karşı çıkıyordu ama dinlemiyordum. Ben her namaza durduğumda sinir küpü oluyor bana bağıyorlardı. Onlara İslam'ı anlatıyordum ama ben her söze başladığımda hakaretlerle sözümü bastırıyorlardı. Ertesi hafta babamın üzerime yaptığı bütün mal varlığını geri aldığımı öğrendim. İstenmiyordum artık evde. Babam her fırsatta “Müslamüna bu evde yer yok!” diyerek beni rencide ediyordu. Konuyu Yusuf'a açtığımda neden daha önce söylemediğim için kızdı bana. Onda kalabileceğimi söyledi. Birkaç saat içerisinde birkaç parça eşyama beni kapıdan aldı. Birkaç hafta onlarda kaldım. Bu süre zarfında Yusuf'un bana önerdiği kitapları okudum. Bir iş bulmalıydım ama. İnsanlara daha fazla yük olmadan kendi ayaklarımın üzerinde durmayı öğrenmeliydim. Konuyu Yusuf'a açtığımda kuyumcu olan babasının yanında işe başlayabileceğimi söyledi. Ertesi hafta işe başladım. Birkaç ay para biriktirdikten sonra ufak bir eve taşındım. Gençlerle birlikte ilim halkaları oluşturmaya başladık. Bekâr olduğum için her hafta cumartesi akşamları bizde toplanıyorduk. Artık yaşamımın bir amacı vardı. Boş duramazdım ben. Çalışmalıydım, gençlere ulaşmalıydım.

Programlarımızı camide yapmaya başladık. Her hafta gençlere ufak ikramlar vererek onlara camiye sevdirmeye çalışıyorduk. Başarıyla olduk nitekim. Her cumartesi akşamı gençlerle toplanıp ufak bir sohbet yapıyorduk. Daha sonra halı saha maçı yapıp camide ufak ikramlarda bulunup evlerimize dağılıyorduk. Günden güne genişliyordu halkamız. Çevremizdeki camilere de örnek olmaya başlamıştı yaptığımız bu proje. İnsanları kendimize değil, camiye çağırıyorduk. Bu ümmetin dirilişi mescitte başlamıştı çünkü ve mescitle devam edecekti.

Aradan 15 sene geçti. 35 yaşına gelmişim. Yaptığımız çalışmalar meyvesini vermeye başlamıştı. Bu programlara katılan gençler büyüyüp iş sahibi olduklarında, bu mahalleden taşındıklarında aynı faaliyetleri kendi mahalle camilerinde de gerçekleştirmeye başladı. Gaye Allah Rızası olunca, Rabbimiz yardımını esirgemiyordu. Dalga dalga yayıldı yaptığımız çalışmalar. Anadolu'nun en ücra köylerine kadar ilerledi. Binlerce uyuyan uyandırmaya birkaç uyanık yetmişti...

Muhammed Eren YILDIZ

Yazar

Bir Fikir

Laboratuvar virüsünü düşün,
Ve bilim insanlarımı.
Şahi toplarının kuvveti neydi öyle?
Ve Bizans da ki o koca delik.
Sahi Osmanlı nasıl yıkıldı?
Ve cumhuriyetin kuruluşu
En beğendiğin filmi izle bir daha
Veya dizini
En sevdiğin öğretmenine bir bak
Ve kurduğun hayallere
Şairlerinin kalemine hayran mısın?
Ve o tabloların derinliğine
Baksana dünyaya, kirliliği görmüyor musun?
Ve İstanbul umduğun gibi mi artık...

Kaderinin, mirasının, zevklerinin ucunda,
Koca fikirler yatar sen anlamasan da.

Bir Hitler değilsin sanırım,
Öyle kandırmışlar seni.
Adam öldürmek devrim olsaydı,
Cellatlar devrimin ta kendisiydi!

Sen değiştireceksin bu insanları,
Bir düşüncene bakacaklar.
Ayağına gelen taşlara aldanma
Doğru yolda gideni elbet taşılayacaklar.

Mustafa EREN

Yazar

BİLİNMEZLİK YOLU...

NASİBİN KADAR VARSIN...

"Sen ne kadar koşarsan koş, yetişebildiğin ancak nasibindir."

Bugün okuduğum en anlamlı cümle buydu. Gerçekten de öyle değil mi ? Biz ne kadar çabalarsak çabalayalım, Allah-u Tealanın bizi görmek istediği şekilde yaşıyoruz hayatı.

Hayat öyle bir oyundur ki farkında olmadan bizi savurur durur bir yerlere. Biz ise bazen sevinçle, bazense istemeyerek varırız o menzile. Ama nasip işte...

Kimisi mutluluğu yaşarken, kimisi seyrederek durur. Kimisi dünya için yaşarken, bir diğeri " Bırak dünya onların olsun, Ahiret bizim." düsturunda ilerler...

Kaçar dururuz korktuklarımızdan, sanki kaçınca yaşamayacakmış gibi, imtihan edilmeyecekmiş gibi. Oysa ki insan en çokta korktuklarıyla, kaçtıklarıyla imtihan olurmuş. Ah bir bilsek, bir anlasak aslında yaşamın bundan ibaret olduğunu, belki o zaman herşey çok farklı olur. Hayat bu, imtihandan ibaret. İmtihan ise imanın derecesine göre şekillenen bir sınav.

Kimse kimseye "senin derdin de ne ki !" dememeli. Çünkü o dert insana göre şekil alır. Suyun kaba göre şekillendiği gibi. Kimine göre bir bardak misali iken bir diğere göre deniz, derya olabilir. Mühim olan kişiyi yargılamaktan ziyade onun derdinden nasibini almak, heybeye bir öğüt daha eklemek...

Çünkü insan öğütleri alırsa büyür, büyüdüğüce olgunluğa erer. Almak, idrak etmek, öğütlenmek. Bunlar güzel şeydir vesselam. Hakikatine indirgeyebilirsek elbet güzel.

Her baktığına, her işittiğine hikmetle bakmalı, vardır Allah'ın bir bildiği demelidir insan. Belki zamanında ağır gelen şeyler, zamanla hikmetine ram edecektir bizi. Şer dediğimiz hayr, Hayr dediğimiz şerdir belkide bilemeyiz. Ama her ne olursa olsun beklemeliyiz. Acele etmeden, bıkmadan, usanmadan, sabr deyip beklemeliyiz.

Biz yağın yağmurları görürken, Allah-u Teala bizim için güneşi göndermiştir belki de. Yağmur sonrası güneşin gelmesi ise gökkuşağına sebeptir.

Kim bilir belki bizim nasibimizde de rengarenk bir gökkuşağı vardır zamanını bekleyen...

Öyle yada böyle nasibin kadarsın işte.

BİR DOST GEREK...

Vefa nedir bilen, görüşemesen de, konuşmasan da her an duasında bulunduran, yürekten bağlı bir dost lazım. Arada yüksek aşılmaz engin dağlar dahi olsa, yamacındaymışçasına destek veren. Sevgisiyle şifa olan, dost kelimesinin dahi yanında bir hiç olacağı biri...

Yok mudur?

Vardır...

Eğer insan isterse vardır. Mühim olan ise neyi dost edindiğimiz. Hakiki dost isteyen Kuran'a sarılsın !Ondan âlâ dost mu var insana, insan beşerdir, unuttur, yanlış yapar, kırar, kırdığının da farkında olmaz. Fıtratı böyledir çünkü.

Ama Kur'an- Kerim öyle mi?

Sen ona sarıldıkça o sana hep verir. Yolunu kaybettiğinde, yol gösterir, ışık olur. Duaya ihtiyacın olduğun da en güzel dualarıyla ferahlatır. Kısaca hep kendinden verir. Verir ama vermekten de bıkmaz. İnsan gibi değildir yani. Bir verir on başına vurur değil. Hep verir hep vermek ister hatta vermeyince üzülür, küser. Hep gel ister.

Eee dostumuz olmasın mı şimdi?

Olsun elbet olsun. Ama önceliğimiz belli olsun. Kimi neyden daha çok seveceğimizi bilelim.

"Ölçülü sev.." diye öğüt veren bir Peygamberimiz var bizim. Kuran'ı çok seveceğiz. Kuran'ın sev dediği, örnek al dediği Efendimiz Sallahu Aleyhi Vesellemi herşeyden önce tutacağız. Onun dışında herşeyi ise ölçü ile seveceğiz.

Bu öğüt neden peki !!

İncinmemek, incitmemek, hakikati unutmamak için.

Bir Zat der ki;

" Kimseye gönül koyma. Bu dünyada imtihandasın. Allah'ın izni olmayınca hiçbir şey olmaz. Sana haksızlık edeni affet. Kalbinden dahi karşındakine intikam besleme. Onu Allah için sev.

Deki; ' Ya Rabbi ! Bu kardeşimin on tane kötülüğü varsa, on tane de iyiliği var. Her iyiliğe bire on, bire yüz sevap veriyorsun. Bu kardeşimin yedi yüz, sekiz yüz tane iyiliği var. Bana bir tane vurmasıyla kötü olmaz.' diyerek boynunu bük. 'Beni gören Rabbim var. O benim her halime vakıftır.' diyerek ihsan üzere yaşa. İşte bunun sonun da Aşk'a ulaşırsın."

Öyle ya, biz bu düsturda ilerlersek gerçek manada dostluğun sırrına erer, hakikatini, kıymetini anlarız İnşAllah. Ve o zaman vefadan da nasiplenen kullardan oluruz.

İnsan vefa nedir bilmeli ! Örnek almalı, örnek olmalı... Zamanın bize neyi getireceği bilinmez, biz ise sınıksız sarılmamız kıymet verdiğimiz şeylere. Büyüklere bakmalıyız, sevgiyi, sevmeyi, vefayı onlardan görmeliyiz. Yıllar sonra da öyle örnek alınan büyüklerden olmalıyız. Olma yolunda gayret etmeliyiz.

Hedeflerimizin başına vefalı olmak maddesini koyalım. Her ne yaparsak, hangi uğraşta olursak olalım evvela vefalı olalım. Çünkü vefa şifadır. Vermesini bilelim ki, Hak katında da nasipleneelim.

Nasiplenenlerden olalım...

ÖLÜMLE DİRİLMEK...

Bir zamanlar yanında olan bir bakmışsın ki gitmiş...

Birşeyler sebeptir gidişlere mutlak. Fakat insan öyle bir varlıktır ki bundan dahi ders çıkarmaz, unuttur, yitirir... Unutmamak için hatırlamamız, hatırlatmamız, hatırlatanlarla beraber olmamız gerekiyor. Öyle ya Hz. Ömer (R.A) gibi yüce bir zat bile ölümü hatırlatsın diye bir memur tayin etmiş. Hergün yanına gelip 'Ölüm var Ya Ömer !' diyormuş bu memur. Ne zaman saçına, sakalına ak düştü ise o zaman 'tamam' demiş, 'sana ihtiyacım kalmadı artık. Bana ölümü hatırlatacak olan artık benimle...'

Düşünün yahu Ömer diyoruz Ömer ! Emir'ül Mü'minin, adalet timsali, Rasulullah'ın tedrisatından geçmiş, onun ahlakıyla ahlaklanmış halifeden bahsediyoruz.

Biz kimiz, biz neyiz ki kendimize olan güvenimiz bu kadar fazla. Bir an önce kendimize gelmemiz, toparlanmamız gerekiyor. Nefsi dizginlemeli, ölümle hemhal olmalıyız. Düşünmek gerek ! Çokça düşünmek... Hani Efendiler Efendisi buyuruyor ya; " Bütün zevkleri kökünden yok eden ölümü çokça hatırlayınız.(Tirmizi, kıyamet, 26)" diye, işte tamda bunun için düşünmeliyiz.

Ölmeden önce ölmek için, asıl dirilişi yaşamak için.

Başımızı yastığa koyduğumuz zaman, yalnız kaldığımız anlarda, her an Azrail'i misafir edebilirim düşüncesi ile kendimize gelmemiz gerekiyor. Soralım kendimize "Ölüm benim için neyi ifade ediyor ?"

Şunu bilmek gerekiyor ki nasıl yaşarsak öyle öleceğiz, nasıl ölürsek öyle dirileceğiz... Ben Allah'ın huzuruna nasıl çıkmak istiyorum, asıl mesele bu. Tamam dünya nimetleri çok güzel, Allah-u Teala bizim için yarattı hepsini. Yiyelim, içelim, giyelim, rızıklanalım diye ama bunun yanında da dedi ki "BANA KULLUK ET !". Eee biz ne yaptık peki ? En başka birbirimizi sevmedik, hakiki manada sevmedik. Allah'ı hatırlayanlardan da, hatırlatanlardan da olamadık. Hep başka yöne baktık, başkalaştık. Geçici olan dünya için koştuk, Ahiret yurdunun da olduğunu unuttuk. Sonunu bilmediğimiz bir yarışta bulduk kendimizi. Sevdiklerimizi kırdık, incittik sonrada aman deyip geçtik. Ölümlü dünya da bir olup yaşayamadık, hep başkalarından bekledik...

Yahu ölüm var, dün yanında olan bugün toprakta !!!

Hayat bunlar için çok kısa. Gelin bir iyilik yapalım kendimize ve ölümü hatırlayalım. Hayatımızın bir parçası haline getirelim. hakettiği ilgiyi gösterelim. Gösterelim ki pişman olanlardan olmayalım.

(Eğer bugün sen kendine yetişemezsen, bir daha asla gelmeyeceksin bugüne. Şimdiki kendine. Herşey için geç olacak, ama dönüşü olmayacak.!)

"Deki; doğrusu kendisinden kaçmakta olduğunuz ölüm, sizi mutlaka yakalayacaktır. Sonra gizliyi de aşikarı da bilen (Allah'a) döndürüleceksiniz. O size neler yaptığınızı tek tek haber verecektir."(El-Cuma, 8)

"Dirilmek için ölünüz !" (Mevlana Celaleddin Rumi)

TEK DAYANAK ALLAH..

- Allah seni koruyor...

- Nasıl yani ?

- Nasıldır bilmem. Ama bir şekilde koruyor...

Sen bir yola girdiğinde eğer yol sıkıntılıysa Allah o yoldan uzaklaştırıyor seni, üzülmeni, incinmeni istemiyor sanki.

Bu Dualar sayesinde mi oluyor, yoksa yaptığın bir şeyden mi oluyor bilmiyorum.

Senin mücadele etmene gerek kalmadan halloluyor o iş... Demem o ki Allah seni çok seviyor ve zarar görmeni istemiyor.! Ve ben buna her seferinde şahit oluyorum.

(İki amca kendi aralarında bu şekilde konuştular, çözümlenemeyen, bir bilinmezlikle bitmişti muhabbet. Birisi hayret makamından, diğeri ise gıpta ile seyredirmişlardı olayı.) Bunun üzerine şu cümleler geçti yüreğimden ;

Tek dayanak Allah...

İnsan ise bunun bilinceyle yaşar ve hayatına bununla yön verirse işte o vakit bütün işleri rast gelir. Allah rast getirir. Güzelleştirir. Güzel ile güzel eyler. Bazen imtihan da eder. Eder ki kulunun sevgisini görmek, ölçmek ister.

Ayağına taş degen büyükler 'Bu burda ne geziyor ?' Demezler imiş, 'Bir kusur mu işledim ki bu taşa çarptım !' Deyip ders çıkarır, hikmetle bakarlarmış. Herşeyde Allah'ı arar, O'nu anarlarmış.

Kıymet vereceksin ki kıymet bulasın... Öyle ya evvela vermek lazım, verenlerden, vererek bulanlardan olmak, tek dayanak Allah demek lazım.

Gerisi gelir, getirilir... Biz hakikatle Allah demeyi bilelim yeter.!

BENİ BIRAKMA ALLAH'IM !

Şu hayatta senden kim vazgeçmez dersiniz, bir tek Rabbim derim..

Kime güvenip dayansam hepsi gider, bırakıp gitti de.

Hani seven gitmezdi !

Herkes teker teker gitti, gidiyor da...

Hemde öyle bir gidiyor ki, yüreğin ne halde diye sormadan, umursamadan gidiyor.

Kim var bu dünyada beni bırakmayan (bırakmayacak olan)?

Dost dersin birde bakarsın sırtında bir bıçak izi !

Aile ? (Asla bırakmaz !) Öyle bir an gelir ki asla dediğimiz şeyi gösterir Rahman.

Kim var ki ?

Kendin desen neye güvenerek der ki insan bunu...

Ben baştan vazgeçenlerdenimdir kendinden.!

Ama Rabbim var.

Layık olamasam da O beni bırakmaz.

Tüm kusurlarıma, tüm hatalarıma rağmen bana arkasını dönüp de bırakmıyor.

Yine de "Gel Kulum" diyor, "Sen gel yeter ki huzurumda dur" diyor.

—

"Rabbim ! Yüzüm yok birşey istemeye, yine de geldim kapına. Senden başka ne bir dostum, ne de bir sırdaşım var...Açtım yüreğimi, aldım dertlerimi geldim kapına.Açmasan da kapıyı, beklerim yine ben. Sabrı veren de sensin, kahrı veren de. Dayanmak şarttır bu kula.Beklemek, beklerken yorulmak. Yinede pes etmeden bütün yaralarımınla, bütün kırıklıklarımınla, bütün hüznümle kapındayım.

Kendi iyiliğimden değil Rabbim, şu âlemde bulunan dostlarının hatrına, yüreği kırık kullarının hatrına, yetimlerin, gariplerin, yaşlıların ve saf yürekli çocukların hatrına istiyorum senden...

Beni benden daha iyi bilen Rabbim, yüreğimi ferahlığıyla doldur. Öyle bir aşk ver ki bana, yanayım senin aşkınla. Başka dünyalık bir şeye yer kalmasın. Yanıp tutuşayım senin aşkınla. Sil yüreğimdeki kırgınlıkları. Kalmasın nefse fırsat verecek birşey. Sadece Sen ol yüreğimde !

Senden gayrısı yalan, Senden gayrısı boş, Senden gayrısı faydasız...O yüzden yalnızca Sen ve Senin aşkın olsun kalbimde.!

Beni bana bırakma Allah'ım...

İnsanların eline hiç verme. Acımasız, insafsız, kırıcı olan, kalpleri katılaştıran varlıktır insan.Yalnızca Sende olayım, Sen sar beni, sen kolla Allah'ım.

Beni bırakma Rabbim !Bırakırsan kaybolurum, yok olurum...

(Bırakma Allah'ım bırakma...)

Vel Hamdulillâhi Rabbil Âlemin

CİHAN SUSSA, GÖNÜL SUSMAZ !

Susmasın gönüller, susturmayalım. Eğer HAK var ise yüreklerde, haykırılım tüm aleme...

Satırlardan sadırlara inmeli artık. Niyet ile başlamalı, sağlam bir niyetle, samimi bir niyetle.Eğer halis bir niyet olursa işte o vakit Allah Teala 'Rahman' ismi ile tecelli eder yüreklere ve her iş hayr ile devam eder.

İşte o zaman asıl hikmeti görebilir ve hayatımıza aksederiz. Tıpkı Hz. Ömer (r.a.)'ın Efendimiz Sallallahu Aleyhi Ve Sellemi öldürmeye gidipte, imana dönüştüren bakışı gibi...

Sahi Ömer Efendimiz nasıl bir gözle görmüştü Rasulullah'ı ki nefretle bakan gözleri bir anda aşk ile muhabbet ile bakan bir göz oluvermişti. Allah öyle bir Allah ki senin olmaz dediğin, asla dediğin şeyi oldurur, sen göz açıp kapayana kadar hemde...Nasıl olduğunu anlamadan kendini o anın içinde buluverirsin. Bazen imtihanıdır, bazen lütuftan lakin her ikisi de sabır ve sebat ister. Sabredeceksin, selamete ereceksin. Dünya bu !

Yol bilmek lazım Azizim, yolun en iyisini ise Allah'ı ve O'nun Elçisini Dost bilenlerden öğrenmek gerek. Evvela gönülden istemek, bu yola baş koyanları tanımak gerek. İnsan tanıdıkça sever, sevdikçe sevdiğine benzer. Onun hali ile hallenir.

Sen gönlünü açarsan, bütün güzellikler seninle olur. Mühim olan o gönlü hakikatle açabilmek. Gönül bir deryadır aslında. Derya ucu bucağı olmayan bir umman, Lisanın aynası, yansıması... Sen onu neyle doldurursan, dilden de o dökülür. Allah kuluna istidat vermiş, isterse kul herşeyi güzelleştirir, çiçeklendirir, yıkık bir duvarı onarabilir, duvar gibi olan bir kalbi yumuşatabilir, yeter ki istesin herşeyi başarabilir.

Onun için diyorum ki; bütün cihan bir olup sussa da, susturma yüreğindeki hakikati ! Eğer sen olursan herşey olur, bir dil bütün dünyayı güzelleştirir, hikmeti öğretir, sevginin, sevmenin ne demek olduğunu gösterir.

İnsanlar ne der diye düşünme ! Çünkü insanlar hep birşeyler der... Mühim olan Allah-u Zülcelal ne der, nasıl hoşnut olur ?

Birde şunu sormak gerekir ki, biz gönüllerimizi neyle doldurmak istiyoruz ?

Zehir ile mi, şerbet ile mi...

GÜLÜ GÜL İLE TARTARLAR...

Sen yolunu seç, ne olmak istediğine, nasıl bir hayat yaşadığına bak. Çünkü bu senin kişiliğini, ömrünü, yaşantını belirler. Herkesin bir ortamı, bir yoğunluğu vardır. İnsan bu, insansız durabilir mi ? Elbette duramaz, yalnız yapamaz.

Önemli olan kimlerin yanında, ne şekilde olduğundur. Büyüklerin de dediği gibi 'Bülbül güle, karga çöplüğe götürürmüş.' İnsan farkına varmalı, kendisine zarar verildiği ortamı, incindiği kişileri bilmeli, bilmeli ki ona göre adım atmalıdır.

Huzur-u ilahide kendisinin nasıl anılmasını, kimlerle bilinmesini istiyorsa hayatına öyle yön vermelidir. 'Kişinin hayatı kendi ellerindedir.' Güzelleştirmekte onun elinde, zelil etmekte.

Ashab-ı kiram Efendimiz Sallallahu Aleyhi Vesellem ile birlikte olmasaydı, onun izinden gitmeseydi olur muydu hiç göklerin yıldızı.

Mahşer günü meleklerin de şahitliğinde bulunacağı bir mecliste olmalıdır insan. Allah'ı anan, Efendimizi seven, Ashabın yoluna yoldaş olan meclislerde bulunmalıdır. Onlarla oturup, onlarla kalkmalıdır.

Güzellik kokan, güzellikler barındıran, kişilerle birleştirmeliyiz gönüllerimizi.

Allah'a dayanmalı, tek dayanağı Allah olmalı. Zaten gerisinin hiçte önemi yoktur. Yalnız Allah olmalı, tek hedef Allah olmalı. Onunla başlayan yollar, onunla olan gönüller olmalı hayatımıza yön veren.

Sen gül ol ki hesabını da gül ile yapsınlar.

Sen ne üzere yaşarsan o şekilde konuşulacaksın. Kiminle gezersen ismin o şekilde anılacak. Bir hata bir kusur olduğu zaman yalnız sen değil, bulunduğun meclis, seninle gezen kişiler de suçlanacak, ayıplanacak. Yani seni sen olduğun için değil, aksine bulunduğun meclis ile birlikte konuşup, onunla yargılayacaklar.

Şimdi bir düşünelim biz kimlerle anılmak, kimlerle haşrolmak isteriz.

Öyle ya "Kişi sevdiği ile beraberdir.' buyuruyor Allah'ın Rasulü. Hem bu dünya da, Hemde ahirette. Biz kimi seversek, kim ile olmayı istersek o şekilde yön vereceğiz evvelimize ve ahirimize.

Mahşer günü şahit tutacağız, tutulacağız eğer güzel bir mecliste bulunursak, iyilerle beraber olursak. O vakit yüzümüz olur belki güzeli istemeye. "Ey Allah'ım, belki ben layık değilim ama senin rızanı kazanmak üzere, sırf bu niyet ile şu mecliste bulunmuştum, bu dostunla beraber seni anmıştım, onun hürmetine, Efendimizin hadis-i şerifi hürmetine beni de onlardan, onlarla beraber kıl, cennet vesilem eyle..." diyebilelim.

HUZUR VERENİNİZ ÇOK OLSUN..

İçimizde bir gökyüzü var uçsuz bucaksız bir umman misali...

Herkesin gelip nasiplendiği, bir şeyler verip, bir şeyler aldığı. Yalnız kaldığında ise sağnak yağmurların yağdığı. Bu yağmurlar ki bazen sevinç, bazen hüzn verir yüreğimize. Kimisi gelir çiçekler açtırır, kimisi gider virane duvarlar bırakır.

Ama hep bir iz kalır...

Bazen izlerin ağırlığı fazla gelir, kaldıramam sanırsın. Oysaki Allah rahmet meleklerini yollamıştır bile. Bir de bakmışsın ki o sağanak yağmurlar birden rahmet deryasına dönüşür, huzur verir yüreğe.

İnsanın içi, ah içi... Vesveselerle doludur oysaki. Açık kapı arar girmek, sıkıntı vermek için. Olur mu hiç bu kapıyı aralamak ? Olmaz ya...

İnsan bu bilecek, anlatacak, düşünecek, neden diye soracağına hikmet deyip susacak. Susacak ki zahmet rahmete dönüşsün. İçindeki gökyüzü güzellikler yansısın, o güzellikler her yere, her ortama dağılsın.

Biz biliriz ki; bir tebessüm demek bir dünyanın tebessümü demektir. Çokça yapılması gereken sünnet-i seniyyedir.

Bir insanı sevindirmek, sevincine ortak olmak ne büyük şeref oysaki... Bir çocuk kalbi düşünün, ismini duyduğunda yüzünde tebessüm bulunan, her daim yolunu gözleyen, korkutan

değil de sevdiiren, sevindiren. Onun mutluluğuyula, kahkahasıyla senin de mutlu olduğun, sebepsiz güldüğün.

İşte minik bir sevinç nasıl da dünyayı sarıyor.

Zor değildir mutlu etmek, sevindirmek... Sadece çaba ister, sabır ister, samimiyet ister. Ama bunun için evvela istemek gerek. Yüzlerde tebessüm olmayı, gönüllere sevinç tohumu ekmeyi istemekten bahsediyorum.

Efendimiz Sallallahu Aleyhi vesellemin olduğu gibi... Girdiği bütün ortamda nasılda yüzler güldürür, gönülleri ferahlatırdı. Tıpkı Kabe onarıldığında olduğu gibi. Kapıdan girenin Efendimiz olduğunu görünce mutlu olmuşlardı. O Emindir, bir itidal bulur demişlerdi. Öylede olmuştu elbet. Hak yemeden orta yoldan ilerlemişti Cihan Serveri...

Bizim minvalimiz de bu olursa işte o vakit herşey güzel olur. Bir insan mutlu etmek kalbe huzur verir, ferahlık verir çünkü.

İnci(t)en olmak yada İnci(d)en olmak... Seçim insanın... İkisi de yakın kavramlardır, fakat mananın derinine indiğimizde görürüz ki çok farklılıklar vardır...

Allah bizleri az'lar zümresinden eylesin. Yüzlere tebessüm veren, bitmek tükenmek bilmeyen bir umman kılsın...

YAŞAMAK GEREK...

Yaşamak gerek azizim yaşamak...

Öyle bir yaşamak ki, sonu arş-ı alaya yükselecek, hesapsız Rahman'ın katına erişecek. Yaşadığını dilin değil, yüreğin haykırarak. Bir bakış yetecek doğruları yansıtmaya. Görenler huzur bulacak, duyanlar hissedecek.

Öyle geçici yaşamayacaksın !! Sen bu alemde nasibini alıp vahdet alemine göçtüğünde yine de seni yaşatacak bir iz bırakacaksın. Bir hoş sada diyor ya şair Baki işte tam da böyle... Yani sana dair, seni yansıtan, seni yaşatan bir şey olmalı. Bazen bir söz, bazen bir bakış, bazense bir sıcak tebessümdür bu. İlla maddiyat olmalı değil, aksine yokken var etmeli insan.

Evvela yürek vermeli. Her işe hayr ile başlamalı. Yaptığı işi sevmeli, sevdiği işi yapmalı.

En büyük mirasımız Ahlak olmalı. Hayatımıza giren tüm insanların nasipleneceği bir ahlak olmalı. Şunu da unutmamak lazım ki 'Herkes nasibi nisbetince alır'...

Bizim yapmamız gereken ise İslam üzere, İslam için yaşamak. Zor olan dönemleri unutmadan. 28 Şubatları, 15 Temmuzları unutmadan onun şuurunu ile yaşamak.! Öyle bir yaşamalıyız ki hemde, o zamanın kaybedilen şuuruna can verecek şekilde !

Hak yolunda, davamız için, İslam için vazgeçmemeliyiz. Gerekirse herşeyimizi feda etmeliyiz, bırakmalıyız İslam için. Taklidi imanın tahkiki imana geçişini hissederek, hissettirerek yaşamalıyız...

Unutmamalıyız !

Unutturmamalıyız !

Yaşamalıyız !

Hissettirmeliyiz !

Vazgeçmemeliyiz !

Olmak lazım. Gerekirse ölmek lazım bir dava uğruna. İslam için, Kur'an için, Rasulullah için can vermeliyiz. Can verdikçe canlanmalı, canlandırmalıyız... İslam'ı İslam olduğu için kabul etmeliyiz. Kendimize uyan noktaları değil, tamamını almalıyız. Bölmeden, aza indirgmeden tam bir şekilde almalıyız.!!!

Öyle bir yaşamalıyız ki, Ashab-ı kiramın kaybolan benliğinden çıkan birer dava neferleri gibi olmalıyız. Dimdik durmalı, İslam dışında birşey için eğilmemeliyiz. Ne boynumuzu, ne gönlümüzü batıya çevirmemeliyiz. Tek yön Allah olmalı ! Gerisi ondan sonra gelmeli.

Eğer böyle yaşayabilirsek ne mutlu bize. Kabre girdiğimizde Önce Hak, sonra Hakkın kulları razı olmalı. "Öyle güzel yaşadı ki, evladına örneğim diyebileceğim bir zattı kendisi." dedirtmeliyiz. Dedirtebilenlerden isek ne büyük şeref. Düşünmeliyiz ! Çokça düşünmeli, idrak etmeliyiz.

Velhasıl kelam ölmeden önce ölmeliyiz. Ölümle şereflenmeliyiz...

Latife ÜNAL

Yazar

Mavi Gemi

Heyecanımdan uyuyamıyorum, bugün çok özel bir gün, ilk kez gemi ile uzun yolculuk yapacağım, heyecanımdan gökyüzünü izliyorum. Gökyüzüne bakarken derin derin dalıyorum. Bir anda gökyüzü benimle konuşmaya başlıyor, geçmişimi anlatıyor bana geçmişimi anlatırken dur diyorum, çünkü neden beyin geçmişe gittiğinde iyi şeyleri hatırlamıyor da hep kötüyü hatırlıyor. Bunları gökyüzüne uzun uzun dalarken düşünüyorum, bir ses ile düşünmem kesiliyor, babam odamın kapısını çalmış, içeri girmek için müsait istiyor, bende içeri girebilirsin, müsaidim diyorum, bana yarın için hazırlıklarını tamamladın mı ? diye soruyor, bende evet dedikten sonra kafamın içindeki soruyu ona soruyorum, tatlı bir bakış atıyor, yanıma yaklaşıyor ve kısık ses tonuyla:

Oğlum, biz kendimizden kaçıyoruz. Kendimizi bulmamız için gökyüzüne uzun uzun bak, beyin ne kadar uzağı görürse o kadar çok rahatlar. O yüzdendir köylerde depresyon yaşanmaz, o yüzdendir o güzel anılar, o güzel espriler böyle köylerden çıkar. Unutmayasın evladım, beyin çok düşünür ve geçmişe çok bağlıdır. Sen uzaklara bakarken zihnin geçmişteki anılarına gider, onlardan kaçma evladım onlara yürü onlarla anlaş ve onları kabul et. Onlar senin, onlar senin bir parçan. O parçana sahip çık ve kafan, düşüncelerin ile doluysa o düşüncelerine uyku ile devrim yap. hadi uyuyalım ve beraber devrim yapalım, yarın erken kalkacağız.

Soruma cevap vermişti ve çok haklıydı, o kadar anı yaşadım, üzüldüm, ah şunu yapmasaydım dedim ve hepsi bir uykuda temizlendi. Dediği gibi uyku düşüncelerime, geçmişime bir devrim yaptı.

Sabah kalktıktan sonra Sarayburnu'na yürüdük. Mavi gemi Sarayburnu'nda kalkacaktı. Geminin etrafında çok kalabalık insan vardı. Herkes bir tarafa koşuşturuyordu. Gemiye yaklaştık. Ben ve babam ile gidecektik ama babam beyaz güvercinde götürmek istedi. Oraya vardığımızda beyaz güvercini oraya bırakmayı planlıyormuş. Beyaz güvercinin özgürlük simgesi olduğunu biliyordum, çok ince düşünmüştü yine babam. Biraz üzgündüm de annemi götüremiyordum, annemi götüremediğim için ona sıkı sıkı sarıldım. Dualaştık. Gemiye doğru yürüdük. Gemiye bindiğimizde anneme el sallamaya başladık ama babam bir farklıydı, anlayamıyordum herhalde eşinden ayrılmanın üzüntüydü, el sallayarak Sarayburnu'ndan ayrıldık.

Yanımız da bizim gemi ile birlikte bir sürü gemiler vardı, biz bir yardım filosuyuz. Babamdan duyduğum kadarıyla toplam 663 yolcu varmış. Yolculuğumuz uzun olacaktı, hayatımda ilk kez uzun yolculuk yapacaktım ve bunun tadını çıkarmalıydım.

Elimde kuş kafesi ile Etrafı gezmeye koyuldum, nereye gezsem karşıma hep insan çıkıyor, etrafımda her tür insan bulunuyordu. Keplisi, çarşafı, takım elbiselisi, hırkalı'sı ve Arap kıyafetlisi tüm insanlık bu gemiye toplanmış gibiydi. Etrafıma bakmaktan başım dönmeye başladı ve koşarak babamın yanına gitmek istedim.

Babam çok otoriter bir adamdı. Öyle ki iç şartını İslam'a göre düzenleyen ve yaşamaya çalışan biriydi kendisi, faizden çok kaçınıyor hatta bir iktisadi yapıya bakarken farkının faiz olup olmadığını düşünüyor dikkatini doğrudan doğruya faizsiz işliyen bir iktisadi yapıya doğru dikiyordu. Böyle ince ve titiz bir adamdı kendisi.

Onun yanına yaklaşmaya çalışıyordum, etrafımda çok insan olduğu için çok zorlandım. Yanına yaklaşmaya çalışırken biri omuz ile bana çarptı ve gemi direğine elimi çizdim. Canım çok yanmaya başladı, demirinin sivri ucu elimi kesmişti, elime bakıp acı çekerken karşımda bir anda babam belirdi.

Bana sert bir bakış attı ve beni aradığını çok merak ettiğini söyledi. Azarı yedikten sonra benim göz yaşlarımaya bakıp eline elimi aldı:

Oğlum, şu kestiğin dıştan ikinci parmak varya o beş parmak arasında kendi başına iş yapamayan, verimsiz ve başarısız bir parmak ama gel gör ki o parmağa bizler yüzük takıyoruz. Sen böyle gönlüne bağlı olan babandan bir anda kaçarsan böyle o işlevsiz gözüken ama gönül bağı ile bağlı olan parmağın kesilir, bir daha yanımdan ayrılma.!

Babamın dedikleri çok manidardı, bunları söylerken elimi yara bandı ile sarıyordu, bende zihnimin ucunda dediklerine dşnyyor ve o kesilen parmağıma bakıyordum. Uzun bir yolculuğa uzun bir acı ile başladığımı fark ettim.

Akşam oldu, güneş gökyüzünü terk etti ama benim karnım kendi güneşini kaybetmedi. Çok açtım karnım garip garip sesler çıkartıyor, rahat duramıyor ve kafama deli deli şeyler getiriyordu. Bir taraftan insanlara bakıyor ve dşnyyordum, bu 663 kişiye yemek nasıl yetişecekti, kendimi bir anda rızık endişesine kapılmış buldum. Babam beni fark etti.

Babamın göz uçlarına bakarak duramadığımı ve insanlara yemeğin nasıl yetişeceğini sormaya başladım.

Bana sabredesin oğlum diyor biraz sonra geleceğini söylüyordu ama benim sabredecek halim yoktu, yerimde duramıyordum. Babama: baba bize yemek yetişmez diye angarya ıkartıyordum. Babam benim o a gözüme bakarak.

Oğlum, Allah Teâlâ bizlerin rızıkına kefil olmuş, sabredesin, unutma, bu gemi yardım gemisi içinde birçok yiyecek ve içecek var, az daha sabret biraz sonra bize getirirler.

Babamın sözleri benim midemi doyuramamıştı ama gönlümü doyurmuştu, dşndğmde Rabbimiz rızıkımıza kefil ve bizden sadece ona kul olmamızı istiyordu. Babama kafamı salladım ve bir süre sonra yemekler geldi. Kendimi o yemeklere Mecnunun Leylaya bakışı gibi bakarken buldum ve Rabbime şükürler niyaz ettim.

Yemeklerimizi yemiştik ve bu kutlu yolculukta yolumuzu almış ilerliyorduk. Artık lkemizden ayrılmıştık Akdeniz sularına kendimizi bir kuğu gibi açmış yolculuğumuza devam ediyorduk. Gece gökyüzü yıldışlar ile kaplıydı, o kadar güzeldi ki kendimi o yıldışlara bırakmak istiyordum. şehir de bu kadar yıldış görmemiştim, sahi ? şehirde yıldış yoktu ki gökyüzünü kirleten insanlar yüzünden yıldışlar şehre ksmşlerdi.

Onlara bakar iken Furkan adında geç bir arkadaş yanıma yaklaştı. Benim yıldışları seyrederken dalmamı görmüş ve bana gıpta etmişti, sorular sormaya başladı iki sohbetimiz oldu, muhabbet muhabbeti açtı. Biz sohbeta dalmışken babam bize çay getirdi ve babam bizimle yıldışlara seyretmeye başladı, bize aklımdan hiç çıkmayacak o sözleri söyledi:

Geler, yıldışları ne kadar saf ve berrak görüyoruz, o yıldışları bir kitap okuyormuş gibi okuyoruz. Size sorum şu: gözünüzde gzlk var mı ?

Babam bize değişik bir soru sormuştu, Furkan ile ben hayır cevabını verdik ve bize o aklımdan çıkmayacak sözleri söyledi.

Geler bizler olaylara Müslümanca bakmıyoruz, sizin şuan gözünüzde gzlk yok ama batı gözlüğü var, bizler bize verilen o batı gözlüğü ile gökyüzünü, yıldışları ve dünyayı o gözle

bakıyoruz. Hayatımızı o gözlüğe göre hareket ettiriyoruz. Bu da bize Mevlana'nın at sidiğine düşmüş sinek tasvirini hatırlatıyor. O sinek bulunduğu ortamı okyanus sanıyordu biz Müslümanlarda öyle sanıyoruz.

Babam bizi şaşırtmış ve yine uzun uzun düşünmeye sevk etmişti. Ben de babama karşılık verdim.

Baba, bizler İslam'ı yaşamayı bir ütopya ürünü haline getirdik. Bunu dedikten sonra Furkan lafa girişti babama: bir de İslam sanki hiç yaşanmayacakmış gibi dedi. Babam bize baktı ve acı bir tebessüm ile;

Evladlar biz kendimizi Müslümanca yaşamaya yakıştırmıyoruz. Bizler İslam dışı hayat tarzını farkında olmadan İslam dışı bir dokuya çeviriyor ve İslam dışı hayat tarzını kendimize meşrulaştırıyoruz.

Furkan ile benim düşüncülerime babamın sözleri zihnimize bir devrim yaptı. Bir anda kendimizi garip hissettik. Çünkü babam doğru söylüyordu. Furkan bu zihin devriminde babama hayran kaldığını söyledi ve abisinin yanına gideceğin için babam'dan izin istedi, dualaştık ve yanımızdan ayrıldı.

Babam, beyaz güvercin ve ben gecenin yalnızlığına kendimizi bıraktık. Yalnızlık bencillik biz de o bencillik girmemek için baba ve oğul olarak kendimizi bıraktık.

Bir anda babam, elini omzuma koydu. Çok farklıydı ve hayatımda ilk defa bu kadar içten dinleyeceğimi aklımın ucundan geçiremezdim, tesiri bir ömrüm olacak olan o sözleri söyledi:

Evladım, sen bir Müslüman olabilirsin, bir ideolojiye sahipte olabilirsin hatta o ideolojiye inanır, o ideolojiyi yaşayabilirsin sana kimse o ideolojiyi yaşayıp yaşamadığını sormaz. Sana Müslüman olduğun için Müslümanca yaşıyor musun, Müslümanca tavır sergiliyor musun diye sorar, insanlar senden böyle tutum ve davranış bekler. Unutmayasın evladım, kimse Müslümanın zaaf gösterebileceğini sanmaz. Bunun bilincinde hareketlerine dikkat edesin, bu vebali almamaya çalış. Çağı İslam'ın gözüyle bakasın. Dış şartları gereğinden fazla abartmayasın, amacın hep ilahikelimetullah olsun, günahkarı değil günahı sevmeyesin. Sakın ola eşyalara tapma, eşyaları sen kullan, bu dünya abartılacak bir yer değil. Unutma; beyin durunca çalışır, bu koşuşturmaca dünyasında namazını bırakma. Evladım, dünya ibret alan için hikmet, ona kıymet vermeyen için nimet yeridir. Son olarak oğlum, baban ölünce öksüz kalırsın ama babalar ölücüdür. Yolun evladı olursan yol ölmez, öksüz kalmazsın.

Babam bu son cümleyi kurunca o sert bakışı altında bir göz yaşını bıraktı ve bana sıkı sıkı sarıldı. Uyku vakti geldiği için yanımdan ayrıldı Gece düşüncelerime çok anlamlı devrim yapmıştı ama bu gece çok farklıydı, babam bana bir vasiyet bırakmış gibiydi, içimden hayırdır inşAllah dedim, yatağıma geçip bavulumdan kitap seçmeye başladım. Kitaplar benim akrabam ve haremimdi, şiir kitabı okumaya karar verdim. Kitap okumak düşüncelerime devrim yapmaktı bende o devrimi yapmak istedim, çok uykum vardı, bir tane mısra bile olsa o düşünce devrimimi yapmayı kafama taktım ve herhangi bir sayfa açtım sayfa da şair:

'Korkulmaz mı yalnızlıktan, ben ki hep korkular devşirdim yalnızlıktan.' Mısra'sı geldi ve o mısrayı şerh etmeye başladım. Düşündüm, düşündüm ve babamın bugün bize anlattıkları gözümün önüne getirdim, biraz daha düşündüğümde şunu fark ettim:

Kapitalist hayat tarzı bencil tabiatlı insanların oluşmasına yol açıyor ve bu bencillik insanların yalnızlaşmasına, yalnızlığın hastalık haline getirmesine yol açıyordu. Günümüzde yalnızlık bakanlığı kurulmuştu. Kurulma sebepleri bu yüzdendi derin derin uykuya dalarken beynimin ince uçları düşünce devrimine ayak uyduruyordu. Şuna karar vermiştim:

Günahların artması bu yalnızlığın getirdiği bencilliktendi mesala uyuşturucu, fuhuş, kumar gibi kötü alışkanlıklar hep bu yalnızlığa çare bulmaktan ortaya çıkıyordu. Kısaca insanlık günahın şifa aramaya başlamıştı. Çok dertlendim; insanlara, insanlığa üzölmeye başladım sanki beynim uçları düşünce devrimime fazladan ayak uyduruyordu. Kendimi tuttum ve uyumalıydım, en son kendimi dua okuyarak uyumuş buldum.

Pat! Pat! Allah-u Ekber!

Allah sesleri ile irkildim, yukarıdan çatışmadaymış gibi sesler geliyordu, korktum, beyaz güvercin kafesine vuruyordu. Yerimde duramadım, tedirginleştım ve bir yaralı ceylan gibi babamı aramaya koyuldum, babamın kaldığı odaya doğru hareket ettim, içeriye girdiğimde kapı kırılmıştı, babam yoktu, yukarıya doğru elimde kuş kafesi ile koştım. O yukarıya çıkmam benim için bir dönüm noktası oldu.

Omuz yakalarında Davut yıldızı olan askerler, insanları etrafına almış, bir çoğunu yaralamış ve bir şeyler söylüyorlardı. İngilizce bilmediğim için anlamıyordum, etrafımda insanlara bakarken babamı arıyor ve olayı anlamaya çalışıyordum. Bir anda Davut yıldızlı asker bana el kol hareketi ile eğilmemi istedi, eğilemezdim çünkü babamı göremiyordum. Askere babamı aradığımı söyledim asker beni anlamıyor ve bende onu anlamıyordum sonra omzuma vurarak eğilmeye zorladı.

Eğildim, gözlerim korku içinde etrafı gözetler şekilde babamı arıyordum. Geminin etrafı insan kanları ile sulanmıştı, içimden tüm bildiğim duaları okumaya başladım. Yerlerde kanlı sopalar, kanlı bıçaklar bulunuyordu. Bunları görmem beni daha çok korkuttu, bir taraftan dua ediyor bir taraftan babam için kötü senaryolar aklıma geliyordu.

O Davut yıldızlı askerler işleri bitince çıktılar, bizimde güzergahımızı değiştirdiler ve Türkiye'ye doğru hareket etmeye başladık. Onlar gidince akan gözyaşlarımla babamı aramaya koyuldum. Etrafta yaralı insanlar, cesetler vardı bu görüntüler benim hafızamda hiç çıkmayacaktı.

Geminin üst tarafında bayrak altında babama benzer birini gördüm koşarak yanına gittim baktığımda o kişi babam değil gazeteci Cevdet Kılıçlardı ve yanında Furkan vardı. Furkan'ın göğsü çok kan kaybediyordu, elimi yarasına koydum bana o cennet gözleri ile şu not defterini elime sıkıştırdı:

“Şehadet şerbetine son saatler. Var mı daha güzel şey. Varsa o da sadece annemdir. Ama ondan ben de emin değilim. İkisinin kıyası çok zor. Şehadet mi annem mi? Salon boşaldı. Şu ana kadar olmayan ciddiyet bir anda herkesi kapladı.”

Tüm dünyaya duyulacak ve Türkiye'yi üzecek olan o not defteri elimdeydi. Zihnim göz yaşları ile o güne ağıtlar okuyordu. Furkan not defterini verdikten sonra kollarımda canını teslim etti.

Çok ağırdı: Gözlerim önünde insan kaybediyordum, bu imtihan bana ağır gelmeye başladı, korkularım daha çok arttı. Dua okuyan insan sesleri, üzüntülü haykırışlar benim korkumu ve acımı çok artıyordu.

Geminin üst iskelesine çıktım ve bende bağırmağa başladım. Sanki bağırınca babam gelecekti. Etrafi gözetlerken arkası dönük bir insan yatıyordu. Hayatımın en korkulu ve en acılı anıydı. Göz yaşlarımda daha çok arttı, elim ayağım titremekten kuş kafesini düşürdüm.

Yaklaştım, yaklaşmak istemeyen ayaklarımla yaklaştım. O insanı, arkası dönük insanı, önüne çevirdim ve babam...

Elim ayağım benimle değildi, göz yaşlarım gözü kapalı olan babamın gözünü açması için akıyordu belki bir damla babamın gözlerini açardı. Hani Hz. Yusuf'un hırkası Hz.Yakub'un gözünü açmıştı benim göz yaşlarımda babamın gözlerini açsaydı olmaz mıydı...

Babamın önünde haykırışlara boğuldum. Babam ölmüş ben bin defa ölmüştüm, o bana dinine sahip çık diyen babam artık yoktu. Babam yoktu ben hiç yoktum.

Orada ağlamaktan panik atak geçirmişim, kendimi hastane de buldum.

Gözlerimi açtığımda zaman makinesine binmişim bir anda ülkemde ülkemin hastanesinde buldum kendimi, baba baba diye haykırmışım hep. Yanımda başımı okşayan cennet eli annem vardı, kendi yaşlı gözüyle benim gözlerime bakar ve o yaşlı gözünü bana göstermemek için kendini sıkardı. Bunu benim için, babasını kollarında kaybetmiş bir çocuk için.

Haber kanalı açıktı haberde konu bizdik. O gemimiz Mavi Marmara olmuş, içine 23 ağır ve 54 kişi yaralamış ve 9 kişi'yi de şehit etmişti.

Şehitliğin mertebesini ben haber kanalı ile öğrendim. Annem bana bir mektup getirdi. Göz uçları ıslak, gönlü kederli olan annem, eli titreyerek bana notu verdi, baban anneme tembihlemiş mektubu oğlum açacak diye ve annem de o tembihe uydu bana mektubu verdi. Apar topar açtım ve açtığımda;

Allah'ın emaneti olan eşim ve cennetimin anahtarı olan evladım. Bugün rüyamda bir beyaz güvercin gördüm. Kudüs'ün içinden çıkıyordu. O kadar beyazdı ki gözlerimi ondan alamıyordum. O beyaz güvercin göklere yükseldi. Umudum Kudüs'ün özgürlüğüdür. Duam bu ümmetin batıcılığından kurtarılmasındandır. Eşim, ümmetin elamanı olan evladım sana emanet, size vasiyetimdir: O beyaz güvercini Kudüs'e götürün ve orada özgür bırakın.

Annem ile ben çok sıkı sarıldık. Gözlerim yanımda duran güvercin kafesinde kaldı, iyileştiğimde ihh ile beraber Kudüs'e gittik ve beni Filistinli kardeşlerim karşıladı. Babam şehit olmuştu ama o gözlerdeki umudu arttırmıştı. Babamın verdiği vasiyeti 4 ay sonra gerçekleştirebildim.

Ey babacığım, ben ümmetin elamanı oldum ve her gün ilim öğrenerek zihnime düşünce devrimi yapıyorum.

Ey babacığım, senin düşünce devrimin benim gönlümde gerçekleşti.

Unutmadım, unutturmayacağım.

Yusuf Mehmet YERÇE

Yazar

Mazlumluga Hasret Belki De Zalimlik

Yolculuk nereye ise daim yol da orayadır. Yolları, yolcular inşa eder. Ya inşa ettikleri yolda sabır ve teslimiyetle Hakk'ın taleplerinin talibi olur, ya da sabredemez, şu kısa yolculukta ziyan olur gideriz.

Yola düşeriz, yol budur haydi durma demek zuldür kimi zaman. Yola düşeriz de zulmederiz bazen. Bazen mazlum olur nice olur halimiz diye bekleriz öylece. Öyledir ve zordur sahiden. Hangisi peki? Yola çıkmak mı? Yolda kalmak mı? Yoldan caymak mı? Yolda uğradığımız zulme dayanmak mı? Yolun zalimlerinden olmak mı?

Sahi sizin yolculuk nereye?

Sorunların altını çize çize, sorunun sahibinin gıybeti ile hemhal ola ola köstebek yolda bir türlü kendini toparlayamayan bir araba yolculuğu yapıyoruz. Köstebek yolu köstebekleştiren yolun çukurları değil, sorunlar ve sorunların sahipleri. Bir araba yolcuğunda bu halde seyreden bir arabanın yolcusu olsak, bir zaman sonra midemiz sinyal verir. Yeter yorulduğum diye. Midem bulandı der ve ineriz o arabadan. Yahut yol değiştiririz. Ya can çekişen ruhumuz? Ne zaman ruhumuzu can çekiştiren yoldan döneceğiz? Nasıl döneceğiz?

Ruh insan nefsinden ayrı ama insanın gönlüyle daima sırdaş bir mefhumdur. Gönlü var eden ruh, ruhu var eden gönüldür. Gönül yorulursa ruh daralır, ruh bi'tap düşerse gönül fersiz kalır. Bu daima böyledir. Zira gönüllerimiz fersiz, ruhlarımız yorgundur. Çünkü nefsi zinde tutarız. İnsan sahiden çok zalim ve nankördür. En başta gönlüne ve ruhuna karşı. Çoğunlukla gönlüne zulmeden kimselerin zulmü etrafa da sıçrar. Çünkü gönle ters düşen her şey aslında toplumun vicdani değerlerine de ters düşmüştür. Vicdana ters düşen cümle fiiliyat zulümdür. Zulmetmek haramdır. Zulme mani olmak Rasulullah sallallahu aleyhi vesellemin emridir. Zalimi elinden tutup Hakk yola döndürmemek ise lanetlenmiştir.

Allah Rasulü buyurdu;

“Hayır, Allah'a yemin ederim ki, ya iyiliği emreder, kötülükten nehyeder, zâlimin elini tutup zulmüne mani olur, onu hakka döndürür ve hak üzerinde tutarsınız; ya da Allah Teâlâ kalplerinizi birbirine benzetir, sonra da İsrâiloğullarına lânet ettiği gibi size de lânet eder.”

(Ebu Davud, Melahim 17; Tirmizi, Tefsiru Sure (5),6 ,7)

Zulmü tespit hakktır. Ama bizim yolumuzu tıkayan zalimi hakka çevirememektir. Zulmü tespit kolay olandır çünkü. Zulmü bulur, vicdana sorar, Kuran ve sünnet çizgisinde karar veririz. Ya zalime ne ederiz? Bir kenarda sırt mı çeviririz? Yoksa onu hakka döndürüp, hakk yolda beraber mi yürürüz? Zulme kin hakktır. Ya zalime? Mazluma yardım hakktır da zulmüne engel olarak zalimin elinden tutup onu hakk yola çevirmek sünneti nedir o halde?

Zalime merhametin mazluma zulüm olduğunu söyler dururuz hep. Zalimin var mıdır acaba dediğimiz gönlüne eğilip bir kere;

‘Bu gafletten çıkub Hakk'a gidelim,

Cemâl-i Bâ-kemâl'e seyr idelim." diyebilmiş miyizdir hele bir düşünelim.

Ya zalim bizden, zulmüne engel olup, onu hak yola döndürmediğimiz için hak talep ederse? Biz sanıyoruz ki; Rasulullah (sav.) hadis-i şerifleriyle bize tavsiye veriyor. Rasulullah tavsiye vermez, emreder. Bunu akledemiyoruz. Habibullah bunları ümmetine yapsın diye söyledi, yapmanız da olur yapmanız da diye değil. O ki Rasulullah'tır. (sav.) ne buyurdu ise amenna. Şimdi durup bir daha düşünelim ki zalimi yalnızca kınadık mı?

Sadece kınıyorsak ve sadece zalimin zulmünü konuşmaya vakit harcıyorsak; bir ayağımız çukurdadır dikkat edelim. Bizim muradımız bu çukura düşmemektir. O köstebekli yoldan sertçe geçip yolu terk etmek değil. Yolum çukurlarını kapatarak;Kuran, sünnet, icma, kıyas müsaadeleri ile karşımıza çıkan her engeli aşarak doğruyu bulup, doğrudan kalmaktır bir Müslüman olarak derdimiz budur, bu olmalıdır. Bunu ne ölçüde başardık diye sorarsak eğer; topyekün cevabımız daha başaramadık olacaktır. Çünkü evvela merhamet etmeyi sonra da merhameti kimlere kullanacağımızı unuttuk. Üstadım Necip Fazıl rahmetullahi aleyh Reis Bey kitabında;

Kalplerinizi değiştirin

Size hakikat gibi görünen şeylerin hemen değiştiğini görürsünüz.

- Kalp değişir miymiş istenince?

- Dünyanın en sert ve en yumuşak madeni, kalp.

"Ateşini bulsun; hemen değişir." der. Kalbin ateşi nedir? Zalimin zulmünü bile eritecek o ateş ne ile mümkündür? Buna da yine üstadım rahmetullahi aleyh versin cevabı;

Merhamet!.. Lûgat kitabında bir kelime! Onu öğretmek... İnsanlara acımayı belletmek. Acımanın usullerini, ana mektebi programına eş yürütmek... Bütün cemiyeti mahşer arsasına benzer, bir acıma ve bağışlama zemininde toplamak, oradaki bir milyon bacalı, bilmem kaç milyon çarklı merhamet kombinasında çalıştırmak... İnsanda kötülük iktidarını döve döve pekleştirmek yerine, hohlaya hohlaya yumuşatmak, insanı kötülüğe iktidarsız kılmak...

Kötülüğe insanı iktidarsız kılmak, Rasulullahın hadisine kapı aralayacaktır ve zalimin zulmüne engel olup onu hak yolda tutmamızı sağlayacaktır çünkü. Sevgili okur;

Günah, günahkarındır. Zulüm, zalimindir. Fakat yüzümüz günahkara ve zalime dönük olursa insan kötülüğe karşı nasıl iktidarsız kalabilir? Şu filan tarihte bana bunu yapmıştı sil at. Bu falan zamanda bana şunu söylemişti onu da sil at, bu da filan belde de bu aksiliği yapmıştı onu da bırak gibi ne islama ne insana hiçbir faydası olmayacak bu sözleri söyleyerek bir ömür geçiriyoruz. Bir ömür.. Mahşer günü zalime sırt dönüşümüz değil, zalimi hakka döndürüşümüz ve zulme engel oluşumuz lehimize şahitlik edecek. Ahireti dünya kadar kolay mı zannediyoruz biz? Burada tüm gördüklerimizin ahirette de gördüğümüz gibi olacağını mı zannediyoruz biz?

Birisine münafık demek çok kolay geliyor bize. Münafıklık esasında kafirliktir diye düşünmüyoruz hiç. Kalbinde zerre miktarınca iman bulunan birine kafir damgası vuruyoruz. Bunu haksızlık ve zulüm asla varsaymıyoruz dikkat edin. Yalnızca bize yapılan zulümleri görebiliyoruz çünkü. Biz ne zulümler ettik, ben kime neler ettim diye düşünmüyoruz hiç. Rasulullah münafıklığın alametini sayarken üç örnek veriyor. Verdiği üç örnekten az biri olsun bir kimsede hemen hadisi kopyalayıp yapıştırıp o kişinin gözüne sokuyoruz. Evet deyim gayet yerinde. Sen busun dercesine gözüne sokuyoruz. Şunu düşünmüyoruz; filan kişide

efendimizin saydığı bu fiiliyatlardan var, ben şahit oldum, nasıl düzeltirim ki mahşerde yardımsız kalmaz? .

“ Yaklaşan gün konusunda onları uyar; çünkü dehşet içinde yutkunurlarken yürekleri ağızlarına gelmiş olacak; zalimlerin ne bir dostu, ne de sözü dinlenir bir şefaatchisi olacaktır.” Buyuruyor Rabbimiz Mü'min Suresi 18. ayette. Düzeltirsen hem o kişiyi mahşerde zulmü ile başbaşa bırakmayacaksın hem de merhamet ettiğin için sen merhametsiz kalmayacaksın. Düzeltmezsen; Zalimi hak yolda tutun buyuran Rasulullah'a mukavemet edeceksin. Söyle kardeşim; sen hangi saftasın?

Enes radiyallahu anh'den rivayet edildiğine göre, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem şöyle buyurdu: **“Din kardeşin zalim de mazlum da olsa ona yardım et.”**

Bir adam:

- Ya Resûlallah! Kardeşim mazlumsa ona yardım edeyim. Ama zâlimse nasıl yardım edeyim, söyler misiniz? dedi. Peygamberimiz:

– **“Onu zulümden alkoyar, zulmüne engel olursun. Şüphesiz ki bu ona yardım etmektir”** buyurdu. (Buhârî, Mezâlim 4; İkrâh 6. Ayrıca bk. Tirmizî, Fiten 68)

Zulme rıza zulümdür evet. Ama zalime merhamet mazluma asla zulüm değildir. Zulümdür diyen er kişi beri gelsin. Gelsin de düşünsün; zalime merhamet mazluma zulümse; Rasulallah Hazreti Vahşi'ye merhamet ederek, Hazreti Hamza'ya zulüm mü etmiştir? Hayır zalime merhamet ederek onu hakk yola çevirmiş ve cennete bir kişi daha kazandırmıştır. Biz filan kişi şunu yapsın da hemen ayıplarını ortaya dökeyim derken, Rasulallah amcasının canını haksız yere alan Vahşi'yi hazret ediyor merhametiyle. Şahidiz Ya Rasulallah; rasulluğüne. Yüzümüz yok. Sen sıratı bizi bekleyip; Ya Rabbi selamete çıkar diye dua ederken, senin ümmetin olarak kaç Müslüman kardeşimizin elinden tutup selamete çıkar diye dua edebildik vallahi bilmiyoruz Ya Rasulallah. Bilmiyoruz çünkü edemedik. Allah'ım; bizi şahit ettiğin hadisi şeriflere bende eyle.

El-Vadin b. Ata'dan (ra.) rivayetle;

Rasulullah (sav) buyurdu ki,

‘Kıyamet günü Allahın en çok buğzettiği sekiz kimse şunlardır;

Sekkarun olanlar, bunlar yalancılardır. Hayyalun olanlar, bunlar kibir sahipleridir. Kardeşlerine olan nefreti sadırlarında gizleyen ve onlarla karşılaştığında nefretini belli etmeyenler, Allah'a ve rasülüne çağrıldıklarında son derece yavaş davranan ancak şeytana ve şaytani işlere çağrıldığında çabuk hareket edenler, kendilerinin olmayan dünyalık mallara dair yalan yere yemin ederek kendilerininmiş gibi gösterenler, insanlar arasında dedikoduyu yayan, olmayanı var gibi gösterenler, eş; iki dost gibi birbirlerini sevenleri ayıranlar, sıkıntıya düşmüş masum kimseler hakkında haddi aşanlar, zulmedenler. İşte bunlar er-Rahman azze ve cellenin nefret ettiği kimselerdir.

Allah bizi nefretinden muhafaza eylesin. Yalan söylüyoruz, günahına şahid olduğumuz kimselere karşı günahsız bir tavır takınarak kibirleniyoruz. Affettik sanıyoruz, Allah rasülünün bile Allaha sığınağı kin ve nefret haline asla bigane kalamıyoruz. Sözlerimizle kin ve nefret beslemediğimizi her fırsatta dile getiriyoruz hallerimiz dilimizi doğrulamıyor. Günahkar bile olsa bir Müslüman allah ve rasülüne çağırıldığında yüz çeviriyoruz ama o Müslümanın günahı hakkında konuşulacak her yere giderken adımlarımızı hızlandırıyoruz.

Yalan yere yemin ediyoruz, bu yetmiyor bugün olan yarın olmayacağı kesin olan dünya malının aleyhimize şahitlik etmesine vesile oluyoruz. İyi halleri konuşmak aklımızın ucundan geçse dilimizin ucuna bir türlü gelemiyor. Dile gelen hal bir gün sadra iner hayallerini kuramıyoruz bu sebeple. Bu köpek kötü kokuyor diyen kimselere dişleri ne güzelmiş buyuran Rasulullah gibi düşünemiyoruz hiç. Günahkarın günahından gelen kötü kokuyu sindiremiyor midemiz de günahkarın gıybetini ederken etini yediğimizi sindirebiliyor midemiz. Olmayan her şeyi oldu gibi gösterip bu yalana kendimizi bile inandırıyoruz. İki dost arasında bir sorun çıksa, oh elhamdülillah diyoruz şöyle en içten bir oh çekmelerle. Onların bir gün; Hep birlikte Allah'ın ipine (Kur'an'a) sınımsız sarılın. Parçalanıp bölünmeyin. Allah'ın size olan nimetini hatırlayın. Hani sizler birbirinize düşmanlar idiniz de O, kalplerinizi birleştirmişti. İşte O'nun bu nimeti sayesinde kardeşler olmuştunuz. Yine siz, bir ateş çukurunun tam kenarında idiniz de O sizi oradan kurtarmıştı. İşte Allah size âyetlerini böyle apaçık bildiriyor ki doğru yola eresiniz. (Ali İmran 103) ayetine mazhar olacak olmaları bile ödümüzü koparıyor. Aman kin ve nefretleri diri kalsın, böyle küs ayrılışlar istiyoruz en içten dileklerle. Mazlum kimseleri sıkıntıya düşürdüğümüz yetmiyor onlarla uğraşarak iyice haddi aşıyoruz. Yada zalimliği ile sıkıntıya düşüp pişmanlığı ile bir başına kalanları mazlum addetmiyoruz hiç. Sözlerimizle iyice hatırlarına getiriyoruz hallerini.

Rasulullah bu hadisi şerifi ile kimden ve kimlerden bahsetmiş? Okuyunca bize demiyor gibi geliyor değil mi? Azıcık üzerinde tefekkür edince bile 'dur ey nefsim, dur artık zalim nefsim ölüm var' diyebiliyoruz. Hiç zalimlik etmedik sanıyoruz. Etmediyse bu hadisi şerifte kendimizi bulduğumuz konular neyin işareti? İnsan zalimdir. Allah buyurdu. Allah şüphesiz doğruyu söyledi. İnsan zalim ve zalim olduğunu bilmeyecek kadar cahildi.

وَدَا النُّونَ إِذْ ذَهَبَ مُغَاصِبًا فَظَنَّ أَنْ لَنْ نَقْدِرَ عَلَيْهِ فَنَادَى فِي الظُّلُمَاتِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ

Hani öfkelenerek (halkından ayrılıp) gitmişti de kendisini asla sıkıştırmayacağımızı sanmıştı. Derken karanlıklar içinde, "Senden başka hiçbir ilah yoktur. Seni eksikliklerden uzak tutarım. Ben gerçekten (nefsine) zulmedenlerden oldum" diye dua etti. (Enbiya 87)

Şüphesiz olarak kendini zalim gören Yunus aleyhisselamın pişmanlığı ayetler ile gözümüzün önünde dururken biz nasıl ve neye güvenerek kendimizi mazlumlar safında görürüz? Ben hiç zalimlik etmedim diyen insan esas zalimdir bunu unutmamak lazım. Bize düşen; Şüphesiz zalimlerden oldum, senden başka ilah yoktur bana rahmet et diyebilmektir. Allah; yaptığımız zulümlerden yüz çevirmeyi cümlemize nasip eylesin.

Çünkü zalimlerinin bir şefaatchisi ve yardımcısı olmayacağını buyuruyor Allah.

Sevgili okurum; Eğer ki bir şey vicdana ters ise islama da terstir. Ve islama ters olan her şey zulümdendir. Bu sebeple insan olma haysiyetine sahip olan hiç kimse zulmü sevemez, zulme rıza gösteremez. Arada ki itidali kurmamız gerektiğini anlatıyorum sizlere. Ne zulümle ne zulümsüz demiyorum bakın, zulümle asla ama zalimle hak yolda diyorum. Müslümanlar ancak kardeşse, kim kardeşini ahirette yardımcısız görmek ister? Kim ister bilmiyorum ama mümin olanların istemeyeceğini adım gibi biliyorum. Çünkü mümin yalnızca sıkıntıda olan kardeşinin sıkıntısını gidermekle, zulme engel olup hayra davet etmekle meşgul olan kimsedir. Allah bizi müminlerden kılsın.

Bu yolculuk nereden başlamıştı yazımın başında? İnsandan. Nereye geldik? İnsana. Nereye gider bellidir ama biz yazımızın sonunu bekleyelim yinede.

Ömer ağabeyin söylediği bir ezgi vardır, hayli severim. Ezgide bir bölüm der ki;

‘Gözyaşı selini seyrederek dururum. Uzatıp elimi, silemem silemem.

Hani bir yanımız? Dökülür kanımız. Yanıyor canımız, yanma dur diyemem.

Hani bir yanımız? Örtülü zarımız. Nice olur halimiz? Görmedim diyemem.’

Sevgili okurum;

Mazlumun gözyaşı selini seyredip durduğumuz yetmez mi? Elimizi uzatıp hakka çeviremediklerimiz yetmez mi? Bir yanımız ne zamana kadar eksik kalacak? Ne vakte kadar kanlarımız haksız yere birbirinize haram kılınmıştır diyen islamı duyacağız? Ruhumuz yanıyor ne zaman göreceğiz? Nefsimizin her dediğini yaptığımız yetmez mi? Ne vakit canımızın da yandığını fark edeceğiz? Birbirine karşı muhabbet ve merhamette, müminler, bir vücut gibidir. Vücudun bir yeri rahatsız olunca, bütün vücut, rahatsız, uykusuz kalıp, onun tedavisi ile meşgul olduğu gibi, müslümanlar da birbirlerine yardıma koşmalıdır! [Buhari] buyuran Rasulullah’ı; sıratında bizim için ‘Ya Rabbi selamete çıkar’ diye dua ettiğinde mi duyacağız bir tek? Örtülü günahlarımızdan ne zaman yüz çevirip, örtülen dertlere gönül vereceğiz? Bu yolda kendimizi ne zaman sağa çekip; nice olacak halimiz diye düşüneceğiz? Ne bekliyoruz? Görmedim demeyi mi? Gördüm de göremedim demeyi mi? Bize bizden başka dost yok.. Kafir zulmüne beslediğimiz öfke miktarınca Müslümanın zulmünü engelleyip onu hak yolda tutmaktan başka çare yok.. Çare islamda. Çare kuranda. Çare sünnette. Gayemiz Allah’a kul, Rasule ümmet olmak ise; bu yol Rasulullaha da getirdiklerine de bende olmaktan geçecektir. Biz bu yolu nasıl bulacağız? Biz yolu bulduk zaten. Allah bu yolda var etti seni sevgili okurum. Allah seni Müslüman kıldı. Müslüman kervanına sen doğuştan katıldın. Biz yolda kaldık. Bunu dert edinelim. Ne zamana kadar tabelalardan şüphe etmeyi bırakacağız? Yol belli, tabelalar asılı; kuran ve sünnet. Daha ne kadar oturacağız bir başımıza bu yolda? Daha ne kadar bir başımıza yürünür sanacağız? Kalk sevgili okurum. Evvela sen kalk. Yol çetindir vallahi şahidim yolun çetinliğine. Ama yol yürünmek için vardır. Bize yürümek düşer; dostluğun gölgesinde.

Yol yorar mı? Belki yorulmak için vardır cümle yollar. Yorgunluk ne ile geçer ne ile diner ne ile hafifler? Yoldaş ile. Bu dünya hayatında yüklendiğimiz emanetin taşıyıcısı insan ile. Her gönlün hakkıdır yoldaşlık. Ama her insanın karı değildir. Çünkü insanın emaneti yüklenmesi bile zalimliğinden ve cahilliğindedir. Gönül de emanettir. Şu koca emaneti yüklenen insan bu emanete bile zalimdir madem o zaman gönül nasıl bu kadar kolay emanet edilebilir? Kolay edilmemeli ama zora da kalmamalı. Allah gönle ne dilerse gönül onu eder. Gönül suçsuzdur, nefsin dediğine de kanar aklın dediğine de kanar, günahın ızdırabını da çeker. Ama hep bir başınadır gönül. En güzeli en güzel hal ile düşünen de gönüldür, nefsinin ettiği zalimliklerden sonra bir başına kalanda.. İnsan evvela gönlüne zulmeder çünkü. Gönlüne zulmeden cümle insanlığa zulmedebilir çünkü. Allah bizi nefsimize de gönlümüze de zulmetmekten muhafaza eylesin. Eylesin ki; insanlığa zulmetmekten de irak olalım.

Sevgili okurum; buluşmamızın sonuna gelirken birkaç şey daha söyleyeyim. Sen de bu sözleri ömrün boyunca yapılacaklar listene ekle olur mu? Olur olur. Bunca kelamı boşuna mı ettik? Velhasıl-ı kelam affedici olacak, orta yolu tutacak, zulmedenin elinden tutacak ve

beraber yürüyeceğiz. Arkamızda kimse kalmayacak. Arkamızdan kimse; beni neden almadın? Düştüm de neden kaldırmadın? Demeyecek. Üstadım Necip Fazıl'ın dediği gibi;

Mazlum olmak lazım. Zalim için gözyaşı dökülecek kadar mazlum olmak lazım.

Allah'ım bizi her hal ve zamanda mazlumlardan kıl. Zalimlerden eyleme. Şüphesiz biz zalimlerden olduk; sen bizim zalimliğimizle değil; zalimlere takındığımız tavırla değil, lütfunla ağırla.

Sevgili okurum; yolun sonuna geldik. Gördük ki yol insandan yine insanaymış. Bazen akşam olur bazen gün ayar ama elbet bu yol bitecek. Yol düze çıksa da bitecek, daim yokuş olsa da. Canımdan çok sevdiğim, dostum, üstadımın bir tanıdım da pir tanıdım dediği kumandanım Salih Mirzabeyoğlu rahmetullahi aleyhin şu sözleri ile veda ediyorum;

Düşünüyorum da, ömrümüz hasretlerden meydana gelmiş bir zincir. Kimi ekmeğe, kimi çocukluğuna, kimi gençliğine, kimi sevgilisine, kimi sevmeye, kimi sevmeye, kimi arkadaşına, kimi şuna, kimi buna... O bunu bekler, bu şunu bekler, öbürü bekleyişi bekler. Her kavuşma başka bir hasrete yol.. Yaşarken yaşamaya hasretiz!

Unutma sevgili okurum; bu yol hasretle başlar, hasrete varır.

Allah yolculuğumuzu hayreylesin, yolun hakkını verenlerle beraber eylesin.

Zehrâ Çebi

Yazar

